

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McCaffrey_Anne-Rovana.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Rovana
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.6.2007
Modification Date: 16.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANNE McCAFFREYOVÁ
ROWANA

Prolog

V závěru dvacátého století během zkoumání vesmíru nastal důležitý průlom v dokazování a zaznamenávání mimosmyslového vnímání neboli takzvaných paranormálních schopností, o kterých se dlouho tvrdilo, že jde o podvod. Při tom sehrál důležitou roli extrémně citlivý encefalograf - kritiky přezdívaný 'Husí vejce' - vyvinutý původně pro zkoumání mozků astronautů, kteří trpěli 'jasnými skvrnami', do té doby diagnostikovanými jako špatná funkce mozku nebo sítnice.

Jiná možnost použití Husího vejce byla objevena náhodou, když bylo zařízení použito na sledování zranění hlavy na jednotce intenzivní péče v Jerhattanu. Pacient Henry Darrow byl osobitým jasnovidcem s překvapivým procentem přesných 'odhadů'. Když zařízení monitorovalo jeho mozek, objevilo také drobné elektrické impulsy, vyvolané činností mimosmyslového vnímání. Při Henryho jasnozření registrovaly jemné přístroje výboje nezvyklé elektrické energie. To byl první vědecký důkaz mimosmyslového vnímání.

Henry Darrow se po otřesu mozku zotavil a založil v Jerhattanu první centrum pro parapsychologii. Formuloval etické a morální preambule, které by platně a názorně garantovaly lidem s paranormálními schopnostmi určitá privilegia a závazky uprostřed lidské společnosti, jež byla při hodnocení těchto schopností převážně skeptická, nepřátelská nebo přehnaně paranoidní.

Když nakonec po četných summitech v závěru osmdesátých a v devadesátých letech následovalo celosvětové odzbrojení, vlády se zaměřily na vědecké bádání v ostatních oblastech. Vesmírný program západního světa začal dohánět sovětské zkušenosti. Jak málo lidí vědělo, že talenti sloužili jako nástroje při vyhlášení čestného monitorování odzbrojení a s ním souvisejících postupů, že překazili mnoho pokusů směřujících k narušení tohoto programu. Mnoho talentů ztratilo své životy, aby zabezpečilo světový mír, který by umožnil lidem obrátit energii a naděje do průzkumu vesmíru.

Velké množství talentů pracovalo na kolonizaci slunečního systému a na přemostění mezery mezi tímto a ostatními systémy s osidlitelnými planetami.

Když mladý Peter Reidinger provedl svoji ukázkou ovládní strojů pomocí mysli, kdy telekinezí dotlačil lehkou kosmickou loď z oběžné dráhy na Mars, svítalo nové éře, ve které lidé, místo aby se parapsychologickým talentům vyhýbali, začali je oslavovat, obdivovat a přestali se jich bát. Talentí se v každém případě stali nezbytnými pro cestu z přelidněné a na přírodní zdroje chudé planety Země.

Kvůli mezihvězdným letům byly pro talenty vybudovány speciální stanice - přizpůsobená obydlí na Zemském Měsíci, na Maršově Deimu a na Jupiterově Callisto. Z těchto stanic byly kineticky startovány velké průzkumné lodě, které kolonizovaly devět hvězd s planetami typu G vhodnými pro lidskou rasu.

Ačkoli se talenti hrozili popularity a rozhodli se pro politickou neutralitu, bylo nevyhnutelné, aby se jejich schopnosti podílely na stabilitě mezihvězdné vlády. Jednali podle motta 'poctivost a neutralita'. Navzdory novému druhu čestné diplomacie se vyskytly pokusy o zničení talentů. Mnoho talentů raději zemřelo, než aby zneuctilo svoji profesi. Ta trocha, která se nechala zkorumpovat, byla kolegy rychle potrestána, takže ostatní se zradě jako zbytečné vyhýbali. Talentí se stali nepodplatitelnými a nezmanipulovatelnými.

Potřeba talentů se stala chronickou, vysoce převyšovala nabídku. Trénink pár nadějných osob byl svízelný a odměna nebyla vždy dostatečná. Proto talentí svou vzácností zaujímali výjimečné místo.

Část první
Altair

Přivaly deště bičovaly západní stěnu velkého Tranhu - horského řetězu Altairu. Voda proudila v rozblácených vymletých korytech, za devět dnů neustálých srážek již přeplněných. Odolné mátové stromy byly napučené a jejich kořenový systém vylézal na povrch, z kořenů vytékala míza a přidávala se k říčkám, které stále více odhalovaly mělké kořeny těch několika druhů keřů, jež mohly růst v této kamenité zemi. Malé potůčky vytvářely bystřiny a potom řeky, které se valily se vzrůstající silou a naplňovaly neviditelné kaňony. A ty také přetekly. Zdálo se, že cesty vody jsou

vymazány slizem z mátových stromů.

Poté, co na hlavní ulici malé osady těžební společnosti Rowan uklouzlo sedm lidí a zlomilo si ruku nebo nohu, nařídil vedoucí horníkům a jejich příbuzným, aby omezili venkovní aktivity a k dopravě do domů používali robustní dempry společnosti. Když se začaly šachty plnit vodou, byla v několika z nich zastavena činnost. Neustávající déšť vadil vysílání. Vizolovaných, věčně vlhkých a stísněných ubytovných nefungovaly ani zábavné televizní okruhy vhodné na rozptýlení nudy.

Ve stejně žalostném tónu se nesly meteorologické předpovědi a nedávaly žádnou naději na zlepšení těchto politováníhodných podmínek. Záznamy ukazovaly, že desátý den požádal vedoucí dolu ústředí v přístavu Altair o dovolení evakuovat všechny postradatelný personál, dokud se počasí nezlepší. Ve své zprávě zdůrazňoval, že ubytování je poněkud primitivní a nebylo konstruováno s ohledem na mohutné deště. Uváděl znepokojivý počet onemocnění dýchacích cest svých lidí, v lokálním měřítku to téměř připomínalo epidemii. Vynucená nečinnost a podprůměrné životní podmínky také vážně podlomily morálku. Vedoucí vložil do zprávy i naléhavou objednávku pump na vysušení šachet, až a pokud vůbec někdy déšť ustane.

Ze záznamů vyplývalo, že ředitelé diskutovali o odchodu. Stanice společnosti Rowan právě vykazovala malý zisk, který by se po možná zbytečných výdajích rozplynul. Byla důkladně prozkoumána meteorologická předpověď a údaje ze satelitů s dlouhým dosahem, které předpovídaly, že deště poleví během příštích dvaasedmdesáti hodin, ačkoli podmínky na arktickém a antarktickém pólu nevykazovaly žádné změny na všude zatažené obloze - kromě více či méně slunečných intervalů během příštích deseti dnů.

Vzhledem k těmto skutečnostem byla evakuace zamítnuta, ale okamžitě byly na souřadnice společnosti Rowan pomoci hlavní FT&T odeslány rady pro léčení dýchacích potíží a příslušné léky.

Vysoko nad náhorní plošinou, kde stála osada společnosti Rowan, začalo časně ráno klouzat bahno. Bylo to příliš vysoko, takže přístroje nic nehlásily. Několik lidí již bylo mimo tábor. Opatrně využívali na několik hodin přidělené dempry - hlavně pro nezbytné pochůzky do malé ošetřovny, pro léky na nemoci a do skladu pro zásoby. V době, kdy zařízení v řídicím středisku pohyb zaregistrovala, již bylo příliš pozdě. Celá západní strana svahu s mátovým porostem byla v pohybu jako tsunami bahna, kamení a dřevité vegetace. Lidé venku viděli, jak se na ně snáší zkáza. Uvnitř si nebyli vědomi ničeho, byli vydáni napospas. Pouze jeden člověk, ještě dítě, unikl v dempru katastrofě, zatímco jeho matka v neutuchajícím dešti rychle nosila balíky do domu.

Jazyk bahnitě řeky odolný malý dempr nesl. Jeho vejčitý tvar představoval určitou výhodu. Masivní plastický trup klouzal nahore, dole i podél neúprosného proudu těžkého, mokrého bahna. Jeho obyvatel se v bezvědomí kutálel s ním, pohmožděn a omráčen. Byl odnesen nad vodopád, kde pádu zabránilo bahno, jež se sunulo před ním. Téměř sto kilometrů od tábora společnosti Rowan se dempr zaklínil, zakryt obrovskou řekou bahna, která plynula, dokud se její síla nerozměnila v dlouhém a hlubokém Oshoniho údolí.

Když pohyb bahna ustal, začalo se ozývat volání. Prosby a rozechvělé volání na matku, která neodpovídala. Objevil se hlad a bolest, nejdříve jen sporadicky, potom stále více a více. Pak křik najednou ustal a místo toho se ozvalo kňourání. Vzlyky nabíraly na síle a hlasitosti. Když opět utichly, každému s hladinou psí rovnou nebo větší než devět se ulevilo. Drásavý zvuk v citlivých mentálních uších na chvíli ustal.

Ve všech osadách na Altairu probíhala pátrání zaměřená na nalezení poraněného, opuštěného nebo zneužitého dítěte, jehož úzkost se šířila po celé planetě.

„Sama mám dítě," řekla ministryně vnitra Camella policejnímu komisaři, když se oficiální představitelé kolonie střetli v guvernérově kanceláři na výjimečném setkání, „a tohle je volání vystrašeného, zraněného a hladového dítěte. Musí být někde na Altairu."

„Prohledali jsme ulice, prověřili jsme nemocniční záznamy o dětech s možným vyšším psí narozených během posledních pěti let..." Sklonil hlavu na znamení neúspěchu. On sám neměl žádný talent, ale respektoval a obdivoval ty, kteří ho měli.

„Vzorek pláče, nesouvislost a opakování ukazují na dítě dva nebo tři roky staré," podotkl hlavní lékařský důstojník.

„Každý citlivý z mého personálu se pokoušel o navázání kontaktu."

„Čemu nerozumím je, proč to tak náhle přestalo," komisař listoval zprávou, kterou s sebou přinesl, aby ukázal rozsah pátrání.

Altair byl uvolněn pro kolonizaci před pouhými sto lety a neměl velkou populaci - kolem altairského přístavu a města v současnosti žili pět milionů dvě stě padesát tři tisíc sto dva lidé. Ostatních milion sedm set tisíc osmdesát devět lidí bylo rozděleno v dalších osadách. Převážně patřili důlním koncernům, které těžily na druhé straně nesmírně rozsáhlého hlavního kontinentu minerály a rudu veliké planety.

„Zprávy ze všech stanic přicházejí trochu zpožděně," ministryně Camella promluvila rozpačitě. „To podivné počasí se pohybuje na východ, směrem k nám. Ale my musíme identifikovat dítě. Někdo tak mladý a silný musí být pečlivě sledován."

Nevědomky pohlédla ven ke stanici FT&T na vzdáleném okraji vesmírného přístaviště. Závan prachu a za ním tucet dalších naznačoval, že nákladu, který právě dorazil na planetu, se chopily kinetické schopnosti Siglen, důležité altairské osoby, T-1 hlavní. Její duševní kineze zesílená výkonnými generátory obklopujícími stanici umožňovaly Siglen přijímat náklady z takové dálky jako je třeba Země nebo Betelgeuze. Také mohla, stejně jako obyčejní lidé každý den zvedají normální předměty, vyhledávat a přistávat nákladní lodi.

Díky tomu, že většina talentů byla schopna pomoci telepatie a telekineze překlenout obrovské mezihvězdné prostory, se stal výzkum kosmu reálným. Talenti obstarávali spolehlivé a okamžité spojení mezi Zemí a jejími koloniemi. Bez hlavních, kteří v klíčových stanicích neustále komunikovali s ostatními hlavními a byli schopni mimosmyslově zabezpečovat export i import materiálu, by byla Liga devíti hvězd nemožná. Hlavní byli králi celé soustavy. A takových

talentů bylo málo.

Bez Federální telepatické a teleportovací sítě by se lidstvo stále ještě snažilo dohrabat k nejbližším kosmickým sousedům. Vláda Země konečně jako centralizovaná a světová autorita nařídila neodvolatelnou samosprávu FT&T. Tak zajistila nejenom absolutní nestrannost, ale i účinné uchovávání kontaktů s dnes vzdálenými lidskými koloniemi. Když se zformovala Liga devíti hvězd, ratifikovala autonomii, takže žádný hvězdný systém nemohl ani doufat v kontrolu FT&T a s ním celé Ligy.

Mnoho kolonií se chlubilo počtem a rozmanitostí talentů, kteří mezi nimi vyrostli. Strach a nedůvěra k paranormálním schopnostem se utopily ve zřejmém prospěchu ze zaměstnávání nadaných lidí. Samozřejmě existovalo mnoho stupňů talentů, pro mikro i makro aplikace. Přirozeně že silnější talenti byli více na očích a vzácnější. Těm s největšími schopnostmi byl udělován titul 'hlavní'.

Nejvzácnější mezi hlavními byli ti, kteří kombinovali telepatické a telekinetické schopnosti a stali se nejdůležitějším spojením mezi Zemí a planetou, na které pracovali.

„Snad budeme svědky objevení hlavního!“ ministryně nemohla zcela potlačit tuto rašící naději a také svým způsobem toužebné přání, že nový talent může zastínit Siglen. Snad byla nejmocnější na Altairu, ale byla také značně nepříjemná. Camella s ní musela jednat a v této své povinnosti nenašla žádné potěšení. Její předchůdce, který nyní šťastně loví ryby v kopcích kdesi na východě, pokřtil Siglen 'vesmírným dělníkem'. Na tento přídomek se ministryně v mnoha překárných situacích usilovně snažila zapomenout.

Pro Altair se stalo prestižní záležitostí produkovat hlavní talenty tak brzy. Pokud se bude dětské nadání správně rozvíjet a projevy zděděné síly budou slibovat dobré výsledky, Altair bude přitahovat nejlepší kolonisty, budou přicházet s nadějí, že něco v atmosféře talent živí. (Nikdy to nikdo nedokázal. Ani nepopřel.)

Altair měl dostatek štěstí, že mezi původními osadníky žil přiměřený počet talentů: měl jasnozřivce, jasnovidce, 'hledáče', přitahované silnými ložisky kovů a minerálů, kteří objevili bohatou rudu a užitečné minerály a zvýšili tím altairský export, obvyklý rozsah méně důležitých kinetiků, kteří mohli pohybovat makro i mikro předměty, manipulovat s věcmi nebo je připojovat, užitečný počet léčitelských talentů, ačkoli v medicíně zatím žádného hlavního, a větší množství obyčejných empatů, kteří se uměli vcítit do pocitů druhých a byli tak nepostradatelní v každém zaměstnání, jež mohlo vyústit v nudu nebo menší spory. Empati a jasnozřivci byli také členy policejní složky vlády. Na Altairu ale nebyla příliš velká zločinnost - lidé byli převážně zaměstnáni buď prací na vlastním kousku rozsáhlých a úrodných altairských lánů nebo těžbou rud. Planeta byla příliš nová, než aby měla rozvinutý 'civilizovaný' zločin v hustě osídlených, zanedbaných městských oblastech.

Altair měl štěstí i co se týká polohy ve vesmíru a v Lize devíti hvězd, neboť ležel uprostřed cesty na několik nových koloniálních osad a byl jednou z prvních kolonií, která obdržela kompletní federální telepatickou a teleportovací stanici s hlavním telepatickým kinetikem - Siglen. Tato výsada výrazně zvýšila zájem o Altair jak u jednotlivců, tak i u průmyslových koncernů. Posledním úspěchem vlády by bylo, kdyby zde vyrostl hlavní talent. Proto se ministryně vnitra otočila k lékařskému důstojníkovi.

„To je všechno v pořádku a nepochybně krásné, ale nejdříve musíme to dítě najít,“ naléhal lékařský důstojník. Jeho slova zněla velmi hlubokomyslně, ačkoli neměl žádný talent. Potom si odkašlal. „Moji poradci tvrdí, že dítě je zraněné - avšak nikde v lékařském systému není žádná zpráva o poraněném nebo ztraceném malém dítěti.“

„Nepochybně tu jedno JE,“ prohlásil guvernér a praštil pěstí do stolu. „Najdeme je a dozvíme se, proč dítě plakalo tak dlouho a nikdo mu nevěnoval pozornost. Nové životy jsou nejcenějším zdrojem, který tato planeta má. Nikdo by je neměl promrhávat...“

Jeho řeč přerušil nařikavý, žalostný výkřik, který se zařizl až do mozku. MAMMIIII! MAMMII! MAMMIIII! KDE JSI... Nárek náhle ustal.

V následujícím tichu si ministryně opatrně přitiskla stále se ještě chvějící prsty na spánky. Ozvalo se ledabylé zaklepání na dveře poradní místnosti. Dveře se otevřely a vpustily dovnitř znepokojeného správního náměstka.

„Paní ministryně, Siglen si naléhavě přeje s vámi mluvit.“

Ministryně si ulehčeně oddechla. Siglen jí mohla lehce vložit zprávu přímo do mysli, ale hlavní se držela protokolu. Teď ji za to ministryně žehnala.

„Samozřejmě!“

Obrazovky okolo poradní místnosti se rozsvítily a propůjčily tak rozhovoru značnou důležitost. Siglen měla vůči radě několik požadavků. Nazlobeně na ně zírala, zdálo se, že její oči pronikají hluboko do myšlenek každého z přítomných. Siglen byla mohutná žena zvyklá na sedavý styl života a na ticho, a neměla sebemenší pedagogické sklony. Seděla v operační místnosti, za ní se ozývalo bzučení telepatických generátorů.

„Ministryně, musíte ji najít, ať už je kdekoliv, a zjistit, kdo ji opustil. A jak jen právo umožňuje, vypořádat se s ní.“

Veliké oči, nejvýraznější rys obličeje, měla rozšířeny rozhořčením a bezmocností. „Žádnému dítěti by se nemělo povolovat vysílat s takovou silou. Nemohu si dovolit přerušovat svoji práci a zabývat se něčím, co je jasně záležitostí rodičů.“

„Hlavní Siglen, je štěstí, že máte čas a sama jste nás kontaktovala...“

„Vůbec nemám čas. Opožděuji se s dnešními zásilkami...“ Netrpělivě ukázala za sebe. „To prostě není v pořádku.“

Najděte to dítě. Nemohu ztrácet čas a umlčovat je.“

Ministryně se nadechla - slyšela, jak lidé naléhavě reptají, ale ovládla svůj výraz a ponořila se do myšlenek. „Měli jsme v úmyslu zeptat se vás, zda byste nám nepomohla najít...“

Siglenin rozhořčený výraz ji přerušil. „Já? ... Pomáhat... v hledání dítěte? Ujišťuji vás, že nejsem jasnozřivá. Snažím se ji umlčet, aby mi na této planetě nebránila v plnění mých povinností, ve službě, které jsem zasvětila život. Ale vy...“

natáhla prst ověšený šperky - špička byla perspektivou tak zvětšena, že byly dobře viditelné rýhy na bříšku prstu:

„Najděte to strašně nevychované dítě!"

Kontakt se náhle přerušil. Dítě začalo kňourat, najednou znovu utichlo.

„Jestliže bude pokračovat v umlčování dítěte, jak ho potom najdeme?" zeptala se kysele ministryně, „Pracuji na tom vaši jasnozřivci, že?" zeptala se komisaře.

„Ovšem, ale víte stejně dobře jako já," odvětil, jako by se bránil, „že jasnozřivci potřebují 'něco', na co se mohou zaměřit."

„Yegrani to nepotřebovala," prohlásil lékař smutně.

„Yegrani je již léta mrtvá," řekla ministryně s opravdovou lítostí a potom ostře zaměřila pohled na komisařovu tvář.

Nářek začal znovu, žalostný, přerývaný, žadonící o pomoc. Slyšeli ho tichnout a znovu nabírat na intenzitě, tentokrát s podtónem zuřivosti.

„Ha! Siglen potkala někoho sobě rovného. Nemůže toho spratka umlčet."

„To není spratek," vyjela ministryně, „je to vyděšené dítě a potřebuje veškerou péči, kterou mu jsme schopni zajistit. Podívejte, v dnešních dnech se děti jednoduše nenechávají osamocené celé..." zkontrolovala hodiny na stěně, "...dny. To musela být nehoda. Nemáme zprávy ze žádného přístavu nebo města, pojďme se soustředit na stanice. Na této planetě je několik zcela izolovaných důlních osad, kde dítě mohlo zůstat samotné. Nemáme snad zprávy o nezvyklých deštích na západě?"

„Pět tisíc mil je příliš daleko na 'doručení' duševního pláče," poznamenal guvernér a vzápětí zůstal vyděšeně zírat, neboť si uvědomil, co z jeho slov vyplývá. „Můj bože!"

„Skutečně to mohla být nehoda. Zemětřesení nebo snad záplavy po těch nedávných deštích." Ministryně rozhodně vstala a zdvořile na guvernéra kývla. „Máme lidi i prostředky - použijme je."

Když všichni opustili místnost a rozešli se do svých kanceláří, popadla ministryně vnitřní komisaře za rameno.

„Takže? Yegrani stále ještě někde žije?" Pozorně zkontrolovala, zda je někdo neposlouchá nebo jím na odchodu z místnosti nevěnuje pozornost. Téměř neznatelně přikývl. „Určitě by nám pomohla zachránit mladý lidský život?"

„Za těchto okolností pravděpodobně ano, ale je již starší než Metuzalém a nemá příliš mnoho sil. Bylo by dobré, kdybychom mohli zúžit pátrání na jednu oblast."

Netrvalo ani hodinu a do práce byly zapojeny všechny složky státní správy. Byl pečlivě prozkoumán první snímek ze satelitu. Zničený pás země, sto padesát kilometrů dlouhý, se nedal přehlédnout. Sama ministryně vnitřně zavolala průmyslovému koncernu, který si činil nároky na tuto oblast. Slíbili, že poskytnou dokumenty pro potřeby vyšetřování případu. Neměli s vedoucím dolu spojení a začali se zajímat, co se stalo.

„Myslím, že to nebylo natolik důležité, aby nás na to sami upozornili," podotkla uštěpačně ministryně. Potom se otočila ke komisaři: „Nechápu, proč jste neměli registrovanou předpověď té ohromné katastrofy."

„Nelze to nazývat ohromnou katastrofou," odpověděl zklamaně. „Znám přibližné číslo, kolik lidí zahynulo, ale událost bohužel neovlivnila situaci na celém Altairu. A potom, většina našich předpovědí je spojena s městy," dodal omluvně.

„Myslím, že zavedeme pokuty pro společnosti, které neudržují se svými stanicemi v terénu alespoň jedno spojení za dvacet čtyři hodin," mumlala ministryně a něco si poznamenávala velkým, skloněným písmem.

„Můžete to zopakovat?"

„Podívejte se!" řekla, když se objevily osobní záznamy lidí ze společnosti. „Patnáct dětí ve věku od jednoho měsíce do pěti let. Jaké podrobnosti potřebuje vaše jasnovidka?"

„Nevím ani, jestli nám pomůže," tvářil se komisař žalostně. „Neodpověděla na moje volání a nenavázala se mnou spojení."

Znova se ozval křik, ztichl, potom pokračoval a nebezpečně se měnil v nářek.

„Dítě slábne," vykřikl lékař, když vešel do poradní místnosti. „Pokud je pohřbeno v kluzkém bahně, nemá žádné jídlo ani vodu - a možná nemá moc vzduchu."

Zabzučela tiskárna a hladce vysunula nový list papíru. Ministryně se k němu sklonila a zklamaně si povzdechla.

„Nařídila jsem porovnat snímky terénu před a po bahenním skluzu. Strže dříve hluboké padesát metrů jsou nyní plné bahna a trosek. Na několika místech je bahno široké šedesát kilometrů. Jestli je dítě zasypané v hloubce, brzy se zadusí. Zvláště pokud bude pokračovat v křiku a spotřebovávat kyslík."

Komisař zamířil k ovládacímu panelu, ukazoval ostatním, aby odstoupili.

„Přidám k jejímu soukromému kódu Mayday, ale jestli odpoví nebo ne..."

„Ano?" ozval se hrdelní hlas se zřetelnými sykavkami. Na obrazovce se neobjevil žádný obraz. „Slyšela jste křik?"

„Kdo ne? Mohla jsem vám hned říci, že Siglen vám nepomůže. Přesahuje to její schopnosti. Házení balíků z jednoho místa na druhé nevyžaduje šikovnost, protože přidavné zařízení vykoná veškerou práci."

Protože neexistoval žádný vizuální kontakt, komisař se zaměřil na kousavý tón v Yegraniině hlase. Léta panovalo mezi telekinetičkou a jasnovídkou nepřátelství, ačkoli komisař dospěl k přesvědčení, že první chybu udělala spíše Siglen než Yegrani.

„Obávám se, že dítěti nevystačí vzduch, Yegrani. Bahno je ve stopadesátikilometrovém jazyku místy hluboké padesát metrů. Máme velké..."

„Podívejte se na římsu vlevo nad údolím Oshoni, přibližně dva kilometry od jazyku bahna. Není uvězněná hluboko, ale kapota vozidla je proražená a bahno vniká dovnitř. Je zuřivá. Siglen nepodnikla nic, aby dítě uklidnila, což by udělal každý citlivý a starostlivý člověk. Dobře dítě střežte. Dříve, než bude cestovat, musí projít dlouhou a osamělou cestou. Ale ono samo nás ochrání před mnohem větším nebezpečím, než jakému samo uniklo. Zvláště hlídejte strážce."

Spojení se přerušilo, ale jakmile Yegrani upřesnila pozici dítěte, ministryně odeslala opis konverzace záchranným týmům čekajícím ve speciálních vozidlech. Sám guvernér předal altairské hlavní souřadnice a nařídil start.

Siglen se neptala, jak polohu dítěte zjistili, ale velmi rychle a bezchybně poslala misi k jejímu cíli.

„Myslela 'dívat se vlevo' a hledat tu zatracenou věc, nebo od ní 'vlevo'?" dožadoval se kapitán, když záchranný tým nastoupil do akce. Jejich kapsle proklouzly do údolí, kde končil jazyk bahna. „Pche," popotáhl, „ať se udusíte v mátě! Lemme, podívej se na geoprint."

„Římsa by měla být tady!" hlásil zástupce a ukazoval doprava: „Je tam také pevná půda, odkud můžeme zahájit práce." „Zaberte napevno dva kilometry," nařídil kapitán a ukázal na operátora snímáče. „Zůstaňte mimo bahno! Každý, kdo do něj spadne, musí domů."

Tým se vydrápal na skalní výběžek nad římsou a na vyčištěné místo opatrně postavil detektory. Přibližně ve vzdálenosti deseti metrů byla v bahně zjištěna trhlina. Lékař nastavil citlivou aparaturu a zachytil známky života. Byl sestaven stroj na kopání s ramenem a dva dobrovolníci, napojení na rameno, sestoupili do bahna a začali je odhazovat. Stejně rychle jak pracovali, nezvládnutelné bahno natékalo nazpátek.

„Chci okamžitě odsávací zařízení!" křičel kapitán, spokojený, jak vypadá důležitě.

Dempr, zaklíněný ve vnější vrstvě, nebyl hluboko a jakmile odkryli dostatečně velkou část povrchu, připojili traktor. Snažil se zvednout dempr z bahna, zatímco tým s lopatami zuřivě pracoval a mumlal, že kinetici nikdy nejsou na místě, kde je jich potřeba. Najednou vniklo pod nákladák dost vzduchu a dempr se s mlasknutím uvolnil. Pouze rychlé reflexy lidí na břehu ochránily členy týmu od prudkého nárazu ramene traktoru. Malé vozidlo se zhouplo a nadskočilo.

Konečně se na pevné zemi ustálilo.

Celý tým starostlivě pozoroval, jak bahno stéká z kapoty a vytéká z proražených děr. Jak moc ho prosáklo dovnitř? Všem se nesmírně ulehčilo, když uslyšeli váhavý křik, tělesný i mentální. Jako jeden muž zaútočil tým na potlučené dveře a šklubnutím je otevřel.

„Mami?" Otrhané, pohmožděné a bahnem obalené dítě lezlo k východu, vzlykalo úlevou a mhouřilo v denním světle oči. „Mami?"

Lékař týmu se vrhl k dítěti. Vyzařovala z něj jistota a láska. „Už je to pryč, zlato. Jsi v bezpečí. Tady jsi v bezpečí." Ještě dříve, než mohlo dítě zjistit, že rodiče nejsou ve skupině kolem dempru, zablácenou rukou stiskl hypnotický sprej. Bohužel sedativum nebylo dostatečně rychlé, takže celý Altair zaslechl utrápený mentální výkřik osiřelého dítěte ze stanice společnosti Rowan.

„Udělali jsme, co jsme mohli," prohlásil hlavní lékařský důstojník, jako by se bránil.

„Vím, že ano," odpověděla ministryně a snažila se projevit vděčnost, jak nejlépe dovedla.

„Faktem zůstává, že dítě z Rowanu nespolupracuje," poznamenal guvernér s litostivým povzdechem.

„Neštěstí se událo teprve před deseti dny," podotkla ministryně.

„A určitě neexistují žádní příbuzní, kteří by se o ně postarali?" zeptal se guvernér.

Ministryně se podívala do papírů. „Máme na vybranou z jedenácti rodičů podobného genetického typu, protože mnoho horníků bylo ze stejné etnické skupiny. Centrála společnosti neuchovávala záložní kopie lékařských záznamů, takže ani nevíme, kolik dětí se narodilo v průběhu deseti let, po které je tábor v provozu. Takže žádní přímí příbuzní. Nepochybně jsou nějakí na Zemi."

Guvernér si odkašlal. „Země má nejlepších talentů více než jakákoliv jiná planeta."

„Rozhodně bychom měli střežit vlastní přírodní zdroje," odvětila ministryně s lehkým úsměvem.

„Nechť je zaznamenáno a vloženo do zápisu z tohoto setkání, že... dítě z Rowanu," na chvíli zmlkl, neboť si uvědomil, že nezná jméno, „je od nynějška svěřencem planety Altair 4. A co teď?" obrátil se k ministryni.

„V pořádku, ale nemůže zůstat v pediatrické péči neomezeně dlouho," odvětila a otočila se k hlavnímu lékařskému důstojníkovi.

„Moje vedoucí lékařka říká, že se v podstatě zotavilo ze šoku. Tržné rány a hematomy utrpěné při klouzání bahnem se zhojily. Můžeme zařídit zablokování všech vzpomínek na neštěstí, ale nemůžeme zcela vymazat skutečnost, že dítě mělo rodiče a pravděpodobně sourozence." Důstojník pokýval hlavou, když rada zaprotestovala proti dalším omezujícím opatřením. „Ale..." rozpráhl ruce, „je bez rodičů a ačkoli se T-8 mladší lékařce daří... vypořádat se s celkovým telepatickým 'šumem', dítě se ovládá jen omezeně a dokáže se koncentrovat na žalostně krátkou dobu."

Všichni se ušklíbli, protože celá planeta byla ještě nadšená silou dítěte z Rowanu.

„Přijímá stejně tak dobře jako vysílá?" zeptal se nakonec guvernér.

Lékař pokrčil rameny. „Musí slyšet nebo uslyší Siglen."

„Tomu se musí zabránit," rozhodla ministryně a než pokračovala, sevřela rty v úzkou, odhodlanou čárku. „Bude dítě pohlavkovat kvůli zcela normální..."

„Pokud bude hlasitě," doplnil guvernér.

„...neukázněnosti - což, musíte uznat, je nádherná změna proti křiku - a bude utlačovat talent, který dítě má."

Ministryně pokračovala: „Siglen může být hlavní T&T, ale nemá ani jeden neuron sympatie a její necitelnost k situaci toho dítěte hraničí s otrlostí."

„Siglen snad nemá žádné city," guvernér se zamyšleně rozhlédl, „ale může být hrdá na svoji práci a již vycvičila dva hlavní pro službu na Betelgeuze a Capelle."

Někdo cynicky zabrblal: „Je logické, že je nejvhodnějším člověkem v tomhle systému, který by měl převzít odpovědnost za výchovu dítěte ze stanice Rowan."

„Dítě se stalo svěřencem Altairu," ministryně seděla velmi vzpříma, „a pravděpodobně nikdo se o tom nehodlá přit. V centru na Zemi by se mu dostalo laskavější péče. Starali by se o něj. Hlasuji, abychom ho tam poslali. Jakmile to jen bude možné."

* * *

Lusena dostala za úkol vše dívky z Rowanu vysvětlit. T-8 pracovala neustále v její blízkosti a hrála s ní hry, aby ji přiměla mluvit fyzickým hlasem více než mentálním. Jakmile se dívka vzpamatovala z fyzických následků a dávky sedativ byly sníženy, Lusena ji vybidla, aby si vybrala z nemocničních zásob hračku pukhu. Pukha měla jméno odvozené od pomyslné společnosti vymyšlené dětmi, které ji potřebovaly. V pediatrii se používala velmi často. Mohla být naprogramována na mnoho různých činností, ale nejčastěji byla používána během pooperační péče, při dlouhodobém léčení a jako náhražka v případech se silnou citovou závislostí. Dítě ze stanice Rowan potřebovalo mít vlastní pukhu. Jejímu programování se věnovala značná pozornost. Dlouhé měkké chlupy měla složeny z receptorů, které monitorovaly fyzický i psychický stav dítěte. Hračka-kočička mohla od dívky přijímat nebezpečné signály, vyvolat uklidňující pocity, podnítit ke konverzaci a jako nejdůležitější - mírnit mentální 'hlas' malého děvčátka. Také uměla konejšit a pokojně přist, když byla holčička neklidná nebo zarmoucená. Ačkoli jen Lusena nebo někdo z pediatrického týmu mohli upravit činnost programů pukhy, každý citlivý na Altairu věděl, že ji holčička pokřtila 'Purza'. Stříbrný smích znamenal velké zlepšení proti kňourání. Téměř každého malý sirotek dojímal.

Siglenina osobní asistentka Bralla, T-4 empat, dělala, co bylo v jejích silách, aby ukonejšila svoji paní, která, jak Bralla přiznala vedoucímu stanice, byla chvílemi dětinštější než dítě z Rowanu.

„Siglen by prospělo, kdyby měla vlastní pukhu,“ řekla Bralla vedoucímu stanice, když Siglen velmi popudilo, že jí dívka ze stanice Rowan žvatláním narušila koncentraci.

Gerolaman zafuněl: „Péči, kterou potřebuje, nedostane nikdy.“ A opět zasupěl, když mu Bralla zuřivě signalizovala, aby své názory kontroloval.

„Ve skutečnosti to není špatná žena, Gerolamane. Pouze...“

„Je příliš zvyklá být TOU nejdůležitější na celé planetě. Nemá ráda soupeře, ať už se na to díváš z jakékoliv strany.

Pamatuješ si na ten výstup s Yegrani?“

Gerolamane, ona přece není hluchá!“ zvedla se Bralla. „Bude mě potřebovat. Uvidíme se později.“

Purza nebyla vždy nejlepším příkladem vzorného chování pro tříleté dítě. Siglenina nesnášenlivost - dokonce i po opatrných zásadách Brally - se dítěte z osady Rowan dotýkala příliš často. Nakonec ministryně vnitra rozhodla, že by s tím měl někdo něco udělat. Ji samotnou by to potěšilo a také by se jí dostalo oficiální satisfakce.

„Hlavní Siglen, naléhavá záležitost,“ hlásila ministryně, jakmile se T-1 objevila na obrazovce. „Zítra můžeme odklonit dopravní loď, aby naložila holčičku ze stanice Rowan.“

„Naložila ji?“ zamrkala Siglen překvapeně.

„Ano, do poledne ji dostaneme z vašeho vlivu, takže se můžete laskavě postarat, aby zbývající hodiny, které stráví na Altairu, nebyly poznamenány vašim káráním.“

„Zbývající hodiny na Altairu? Musíte být šílená!“ Siglen měla oči rozšířené leknutím a hrůzou. Přestala si prsty pohrávat s náhrdelníkem barvy moře. „Nemůžete vystavit dítě... téměř kojence... takovému traumatu.“

„Zdá se to být nejrozmumnější, co můžeme udělat,“ odvětila ponuře ministryně, zakrývající pravý důvod.

„Ale ona nemůže letět. Je to potenciální hlavní...“ koktala Siglen a plet' jí zpopelavěla. „Ona... ona umře! Víte stejně dobře jako já,“ sypala ze sebe slova, „co se stane opravdovým talentům ve vesmíru... myslím tím - podívejte se, jak onemocněl David. Vzpomeňte si, jak byla Capella zničená. Vystavit malé dítě... neznámého potenciálu... takovému ničivému traumatu! Proč? Musíte být šílená, ministryně. To nemůžete! Nedovolím to!“

„Nedovolujete dítěti procvičovat jeho talent. V centru na Zemi se mu dostane péče expertů.“

„Když dítě pošlete pryč od známých a rodiny, ztratíte ho...“

„Na Altairu žádné známé nemá,“ slyšela ministryně sama sebe. A potom si uvědomila, že ji Siglen chce dohnat k neuváženému rozhodnutí. „Hlavní Siglen, rada rozhodla, že svěřenec Altairu bude transportován do centra na Zemi - pomocí vaší velmi dobře známé jemné síly - v dopravní lodi vychýlené k tomuto účelu směrem k Altairu. Přeji vám dobrý den!“

Jakmile Siglen zmizela z obrazovky, ministryně se otočila k lékaři a Luseni. „Myslela jsem, že hodí dítě do lodi, aniž by musela přistát!“

„Mají její tvrzení o Davidovi z Betelgeuze a Capelle nějaké opodstatnění?“ zamračeně se zeptal lékař. Před deseti lety byl mladším lékařským úředníkem a neznal tajné detaily z tohoto období.

„Žádnému z hlavních se nikdy necestovalo dobře a nikdy se neteleportovali daleko,“ odvětila ministryně zamyšleně.

„Ale dívky bude mnohem lépe, až bude daleko od Sigleniných výchovných metod.“

„Musím se vrátit,“ Lusena se zvedla a vypadala starostlivě, „sice spala, ale nenáviděla bych se, kdyby se probudila a zjistila, že jsem odešla.“

„Dokážeš zázraky, Luseno,“ potěšila ji ministryně. „Když ji dopravíš bezpečně na Zemi, dostaneš od rady patřičnou odměnu.“

„Je to ve skutečnosti taková malá 'věcička,“ prohlásila Lusena a usmála se v náhlém pohnutí mysli.

„Vypadá trochu zvláštně s těmi bílými vlasy a ohromnými hnědými očima v hubené tváříčce.“ Lékař se cítil poněkud nesvůj.

„Má nádherné oči a roztomilé rysy,“ pronesla ministryně rychle, aby Lusenu lékařův nevybíravý popis nevyděsil.

„Bude zítra všechno v pořádku?“

„Myslím si, že by věci prospělo trochu méně povyku,“ odvětila Lusena.

Příští den se kvůli dívčině nechuti vstoupit do dopravní lodi odehrála rušná scéna. Holčička ze stanice Rowan se jednou podívala na vstup do plavidla a zasekla se. Doslova i ve skutečnosti. Z mysli jí vycházel jediný tón. Představoval čistou hrůzu a rty vyslovovaly: „Ne, ne, ne.“ Purza, kterou svírala tak pevně, že se Lusena obávala o její programy, hlasitě předla a pokoušela se rozptýlit dívčin strach.

Co takhle sedativa?" navrhl lékařský důstojník z lodi rozrušené Lusene, jež se marně snažila přesvědčit svoji svěřenyni, že na lodi jí nehrozí žádné nebezpečí.

„Možná ji budeme muset držet pod sedativy celou cestu," zamumlala Lusena. „Jak to tak vypadá, dokonce ani ta nejúčinnější terapie viditelně nesnižila její obavy. Je rozrušená, že musí vstoupit do lodi. Nemůže za to.“

V jednu chvíli rukama objímala zmitající se tělíčko a vzápětí zjistila, že má prázdnou náruč. Holčička ve spěchu dokonce odhodila i pukhu.

„Můj bože, kam mohla odejít?" vykřikla Lusena v panice.

Varovala jsem vás, uslyšela zlověstný Siglenin hlas. Dítě by nemělo opustit Altair.

Luseninu pozornost zaujaly Sigleniny výrazy a vzpomněla si na Yegraniinu předpověď. 'Dříve, než bude cestovat, musí projít dlouhou a osamělou cestou.' „Bohové na nebesích," zamumlala Lusena, sympatiemi zcela na straně dítěte.

Nebudete nutit tak mladou a mocnou mysl opustit planetu, kde se zrodila, přednesla monotónně Siglen. Potom málem účastně dodala: Zvláště když právě nyní dokázala, že je stejně dobrou kinetickou jako telepatičkou.

„Ale musí se jí dostat náležité výchovy," křičela Lusena ve strachu o holčičku.

A já, vědoma si své odpovědnosti k talentu a abych chránila zdroje této planety, se postarám o její vzdělání. „To nepůjde, když budete zacházet s dítětem jako dosud, Siglen," zvolala Lusena a máchla sevřenou pěstí. Polekala tím lidi, kteří právě nastupovali do lodi.

Nastala zřetelná pauza, vzduch nad malou skupinkou zhoustl ve zjevném tichu.

Káravá odpověď zněla asi takto: Je to velmi nezbedná, špatně vychovaná dívka. Pokud chce být mojí svěřenyni, musí se naučit způsobům. Ale nebudu ji děsit tím, že nechám její mysl cestovat vesmírem. Znova jí budete společníci, Luseno.

„Hlídejte stráž," pronesla Yegrani. Lusena neměla ani nejmenší ponětí, že se události vyvinou takhle a ona se ocitne ve velmi nezáviděníhodné pozici. Stěžovala si, ale když ji ministryně Camella požádala, aby se stala dívence chůvou, souhlasila. Skutečně se starala o malou osiřelou dívku, jež potřebovala opravdovou přítelkyni, se kterou by se podělila o starosti a trápení. A Lusena mohla její problémy předvídat, i když ve vlastním talentu neměla ani stopu jasnozřivosti. Jděte a vyzvedněte ji z pokoje v nemocnici, vzkázala Siglen, ale mluvila poněkud zdvořileji, obvykle jen vydávala rozkazy. Vypadá to, že nemocnice je jediné místo, které tady zná a kam mohla jít.

„Dojdu pro ni," přisvědčila Lusena a zvedla pukhu. „Ale bylo by lepší, kdybyste na ni byla laskavá. Neopovažujte se chovat jinak, Siglen z Altairu!"

Samozřejmě. Budu na ni laskavá, pravila Siglen mírně. Jak se jmenuje?

„Říká si," a Lusena udělala významnou pauzu, „Rowana." Ucítila mírný odpor a otevřela pusy, aby mohla vzdorovat. Až bude nějakou dobu u mě ve věži, najde si něco vhodnějšího, ozvala se smířlivá odpověď. Klidně ke mně Rowanu přiveďte, Luseno. Pláče na velmi širokém rozsahu.

Ve skutečnosti Rowana nežila v Siglenině věži téměř devět let. Lusena měla dvě vlastní děti - devítiletou dívku a čtrnáctiletého chlapce. Obě děti měly malý talent. Lusena náléhala na ministryni, aby jí dovolila nechat si Rowanu doma. V nemocnici požádala o dovolenou. Lusenin dům byl příjemný a stejně jako mnoho sídel talentů odstíněný. Lusena Siglen nedůvěřovala a vždy byla schopna vymyslet si množství výmluv - pro sebe i pro Siglen.

„Dítě si ještě po tom leknutí nezvyklo." „Právě se léčí z nachlazení." „Nerada bych ji teď zneklidňovala, zvykla si na ostatní děti." „Její učební program by se neměl přerušovat." „Ztratila by podporu a přátelství Bardy a Finnana. Příští rok."

Siglen nikdy příliš neprotestovala a vše ještě více protahovala. Cítila, že dítě by mělo být stranou od rušné věže a neustále přijímaných a odbavovaných balíků. Také by mělo mít vhodné ubytování. Když ministryně nařídila vytvořit plány na patřičné obydlí, Siglen měla proti každé maličkosti námitky a vždy poslala plány opravit. Než se začalo s výstavbou, uplynuly téměř dva roky.

Mezitím se Rowana ve společnosti Bardy a Finnana stala nepostradatelnou složkou Luseniny rodiny. Děti byly dost staré, aby se chovaly přátelsky, a samosebou se o Rowanu postaraly. Rowana si hrála se stejně starými netalentovanými dětmi a učila se neovlivňovat je svým talentem. Mnoho jich bylo tak 'hluchých', že si ani nebylo vědomo jejich bezděčných pokusů ovládat je. Jejich nevědomost nutila Rowanu používat hlas. Koncem prvního roku potřebovala Rowana při svých hrách Purzinu podporu jen zřídka, ale přesto ji vždy měla na dosah. Třikrát kočíčku spícímu dítěti sebrali a nahradili ji obnošený kožíšek, vyměnili poškozené receptory a aktualizovali programy.

Siglen dodržovala slib a Rowanu nepeskovala. Přesto odeslala množství bodavých připomínek, že ona slovo drží a Lusena s ostatními by měla dohlédnout, aby ji Rowana nevyrušovala. Jak dívka dospívala, obavy postupně mizely. Purza trávila více a více času na poličce v pokoji, ale v noci vždy ležela na polštáři vedle Rowany.

Rowana se konečně stěhovala k hlavní, ale nezdálo se, že by ze Siglen měla strach. Pouze když se nad ní hlavní vztyčila s podivným úsměvem ve tváři, sevřela Purzu pevněji. Ministryně vnitra Camella, která přivezla Lusenu a Rowanu do věže vlastním autem, chtěla Siglen zardousit.

„Nejsme už dost staré na plyšová zvířata?" zeptala se Siglen.

„Purza je pukha a mám ji už dlouho," odpověděla Rowana a vlastnický přesunula pukhu z dosahu hlavní.

Lusena i ministryně se pokusily Siglen varovat, ale ta se již maximálně koncentrovala na Rowanu. Lusena zachytila

Brallin pohled a obočí zvednuté v zoufalém oblouku. Přesto pokračovala.

„Siglen, ukažte dítěti byt, který jste pro něj připravila. Jsem si jista, že by se Rowana ráda zabydlela.“

Siglen máchla rukou, aby ji umlčela.

„Pukha?“

„To je hračka speciálně programovaná jako můj stálý společník,“ vysvětlovala Rowana. „Není to plyšové zvíře.“

„Ale je ti dvanáct let. Už jsi dost velká na to, abys potřebovala dětskou hračku.“

Rowana byla zdvořilá - Lusena ji pečlivě naučila zdvořilosti jak mluvené tak mentální - ale mohla být tvrdohlavá stejně jako Siglen, ačkoli by nikdy nebyla tak necitlivá.

„Sama poznám, až nebudu Purzu potřebovat.“ Potom pohotově dodala: „Opravdu bych ráda viděla své pokoje.“

Roztomile se usmála. Úsměvem si lidi získávala a dokázala obalamutit i tvrdší srdce než Siglenino.

„Pokoje?“ urazila se Siglen. „Vždyť budeš mít pro sebe celé křídlo. Se všemi vymoženostmi, kterých užívám. Ačkoli nějaké zařízení bude brzy potřebovat vyměnit, jedná se přímo o skvostný umělecký kousek.“ Věnovala ministryni krátký, ostrý pohled. Potom je vedla a ukazovala jim cestu, díky neobvyklému stylu chůze se kymácela ze strany na stranu. Siglen měla docela vysokou postavu, dítě vedle ní vypadalo jako trpaslík. Za devět let přibýlo na Siglenině těle dost ochablého masa. Normálně nebylo pod volnými šaty patrné, ale ukázalo se, když musela podniknout třeba i jen krátkou procházku.

Ministryně se domnívala, že Siglen se vyhýbá počátečnímu kontaktu a doufá, že dítě, které se nyní tvářilo přívětivě, bude i ohleduplné. Rowana si stejně jako Lusena a Bralla byla vědoma směšného rozdílu mezi svou štíhlou postavou a masivním Sigleniným tělem - v duchu rychle odrecitovala pár nesmyslných veršů. Siglen byla naštěstí příliš zaneprázdněna předváděním své šlechetnosti - vše placeno ze státní pokladny - než aby zaslechla postranní myšlenky. Ani Siglen ani Rowana se nedomlouvaly telepaticky. Rowana se naučila, že tváří v tvář musí používat hlas.

Ode dneška se mi bude denně mezi 10:00 a 14:00 hlásit a žádat o instrukce. U věže je speciální místnost, kde můžeš pozorovat a přitom nebudeš rušit každodenní běh povinností. Nejdůležitější je... jak se jmenuješ, dítě?“ „Rowana. Každý mi tak říká.“ Lusena poznala, že dívka oživila Sigleninu nepříliš skrývanou nelibost. „Jsem ze stanice společnosti Rowan. Proto se jmenuji Rowana.“

„Ale určitě víš, jaké jméno ti dali rodiče? Ve třech letech jsi byla dost stará na to, abys znala své jméno, můj bože.“

„Zapomněla jsem ho!“

Rowana dala najevo, co si o takových otázkách myslí a Siglen se trochu stáhla.

„Dobře, dobře, dobře!“ Opakovala slovo několikrát za sebou, dokud nedošly ke vstupu do Rowanina křídla.

Siglen otevřela dveře a Rowana vstoupila. Její zděšení bylo patrné už z postoje, který zaujala. Ministryně a Lusena si pospíšily za ní a obě se ohromeně zastavily. Vstupní hala byla velkolepá - to bylo jediné výstižné slovo. Skryté osvětlení zdůrazňovalo pocit bohatství. Stály zde honosné, strnulé židle vyrobené ze vzácného dřeva, křehké jídelní soupravy buď se soškami nebo s naaranžovanými květy utrženými v nejkrásnějším rozkvětu a uchovanými navěky. Ohromené trio vstoupilo po rafinovaně skládané mozaikové podlaze do přijímací místnosti, jejíž stěny zdobily veliké křiklavé reprodukcí květů podle Siglenina vkusu. V pokoji, který by byl prostorný, kdyby nebyl přecpán věcmi, byly napěchovány točící stoličky, dvoj a trojmístné gauče sestavené ve skupinkách, jídelní stolky skrčené v rozích a přitisknuté ke gaučům. Povrch a přihrádky měly přeplněné věcmi ve stylu meziplanetárního bazaru. Některé z nich budou jistě cenné, napadlo ministryni, ale žádný kus nábytku ani ozdoba se nehodí pro mladou dívku. Na stěnách visela umělecká díla ze všech možných hvězdných systémů, byly zde zastoupeny rozmanité směry a oblasti. Rámy ale byly tak blízko sebe, že se zrak nemohl zaměřit na konkrétní výtvar. Na konci jedné chodby se nalézala malá kuchyně, vyšperkovaná jídelna probouzející klaustrofobický strach a dvě ložnice pro hosty. Jiná chodba ústila v téměř prázdné 'knihovně' plné poliček a pracovních ploch. K bytu také patřil vykachličkovaný bazén, místy příliš mělký pro živou a schopnou plavkyni, jakou byla Rowana.

Siglen pyšně rozpráhla své veliké ruce a v očekávání mohutného obdivu ukázala na vstupní dveře Rowaniny ložnice: žluté a broskvové volánky, ozdůbky a ostatní ornamenty téměř zakrývaly nezbytný nábytek.

„Takže?“ dožadovala se Siglen Rowany. Poskytla jí čas na tichý úžas, ale potřebovala slyšet chválu.

„Je to ten nejneuvěřitelnější byt, hlavní Siglen,“ Rowana se pomalu rozhlížela a přitom si k hrudi tiskla Purzu. Oči měla rozšířené a třpytily se v nich slzy. Lusena doufala, že Rowana nedá své pocity najevo. Ta hlasitě polkla, ale přinutila se říci jasným hlasem: „Oceňuji vaši snahu. Stálo za to si počkat. Opravdu jste byla nesmírně štedrá. Je tady toho tolik!“ Lusena rychle pohlédla na Rowanu a doufala, že zde dívka zmlkne. Dvanáctileté děti nejsou nejlepšimi taktiky. Rowana se vyhnula pohledu Luseniných očí. Ve skutečnosti se dívala kolem ní, jako by jednotlivé předměty upoutávaly její pozornost. Lusena počítala s Rowaniným vrozeným slušným chováním.

„Byla jste neobyčejně pozorná a milá,“ pokračovala Rowana a přistoupila k nízké posteli, zakryté zářivými saténovými polštáři, jejichž barvy se tloukly se žlutými a broskvovými stěnami a koberci a nábytkem. Upravila jeden polštář a položila na něj Purzu. „Budeme se tady mít krásně pohodlně, vid', Purzo?“

Oslovená pukha se otočila a vyloudila zvuk, který určitě nepředstavoval předení, ale spíše komentář. Dívka se jako na obrtlíku otočila k Lusene, oči jí hrály potlačovaným smíchem. „Myslím si, že baterie potřebují vyměnit. Tohle není předení!“

Lusena a ministryně rychle upoutaly pozornost Siglen, která se právě chystala pronést něco na téma Rowana a nutnost zbavit se pukhy.

Obě začaly chválit nádhernou obydlí, obdivovat, kolik času strávila na pouhých detailech a kde zvládla Siglen najít tolik podivuhodných věcí.

Potom přijel vrátný s vozíkem s Rowaninými věcmi - dvě zavazadla, pět krabic knih a výukové disky.

To je všechno, co máš?“ zeptala se Siglen zklamaně a obviňujícím pohledem sjela Lusenu a ministryni Camellu.

„Rowaně bylo přiznáno stipendium, které převyšuje její běžné výdaje, ale nevyužívá ho," prohlásila Camella na svoji obranu.

„Není hrabivé dítě," řekla v témže okamžiku Lusena.

Siglen si odevzdaně povzdechla. „Opustím vás, abyste se mohly zabydlet."

Pohládila Rowanu po hlavě a otočila se, takže neviděla, tak jako Lusena a ministryně, výraz na dívčině tváři. Lusena přistoupila k dítěti a ministryni napadlo, že dříve než Rowana vybuchne, měla by se ujistit, že Siglen je už pryč. Rychle za ní zavřela dveře ložnice.

Když se ministryně vrátila, Rowana se svíjela smíchem, válela se po posteli a objímala nyní předoucí Purzu. Většina saténových polštářů spadla na podlahu. Lusena se zhroutila na židli, po tváři jí tekly slzy smíchu. Ministryně Camella, která očekávala poněkud odlišnou scénu, klesla do křesla a úlevou se šklebila.

„Jednoduše tomu nemůžu uvěřit," vydechla nakonec Lusena. „Hodí se snad tenhle... nevkus... pro dvanáctiletou dívku?"

„Netrap se, Rowano," slíbila ministryně, „než vyklidíme tenhle... bazar, můžeš zatím spát v knihovně." Rowana mávla rukou na souhlas a smála se dál. „Správně, přinejmenším vidíš zábavnou stránku věci," dodala ministryně a také se nemohla ubránit úsměvu.

„Purza říká, že od tebe nebylo fér nenaprogramovat jí smích," pronesla Rowana a radostně pukhu políbila.

Lusena s ministryní na sebe vyděšeně pohlédly a Lusena zamumlala k dítěti něco jako 'později'.

„Možná, že Siglen měla pravdu a je na čase pukhu odebrat," pronesla ministryně potichu k Luseni, zatímco Rowana vybalovala knížky a rovnala je do knihovny.

„Toto JE poprvé, kdy Rowana tvrdí, že slyšela spontánní odezvu," Lusena si prsty pohrávala s manžetou rukávu.

Hněvivě pohlédla na své ruce. „Aspoň co jsem slyšela. Tyhle její vrtochy!" Lusena byla zřetelně rozčilená. „Již dávno jsme vzdali monitorování jejího pokoje. Přízpůsobila se dobře. Nemá potíže komunikovat s talentovanými i normálními lidmi."

„Začněte znovu se sledováním. Nesmíme dopustit, aby se u dítěte objevila nějaká odchylka."

Lusena téměř vybuchla. Ukázala k hlavní věži: „Například zde? Řekla bych, že teď bude potřebovat pukhu ještě více než kdy předtím!" Náhle ztichla. „Možná jsme si zadělali na potíže. Pukha teď bude při zkoumání Rowany, jak si zvyká na Siglen, bezcenná."

Ministryně pocítila k Rowaně takovou náklonnost, až ji píchlo u srdce. „Proč jsem nechala Siglen, aby mi do toho mluvila?"

„Kvůli chloubě planety?" zeptala se Lusena pobaveně.

„Snad. Buď tak hodná a až večer Rowana usne, nastav pukhu na monitorování, ano?" Potom se ministryně rozhlédla a přejela pohledem všechny ty nashromážděné věci. „A jak se vypořádáme s tímhle?"

„Mám nápad!"

Rowana svůj nápad uskutečnila. Zmatená stráž hlásila, že prázdné skladiště v přístavu asi využívají zloději jako překladiště. Přesto nikdy nenašla na seznamu ukradených věcí ani jediný předmět.

S citem na tak mladou dívku překvapivým Rowana odstrojila pokoj až do základů, neomylně si ponechala nejcenější a nejužitečnější věci. K Lusenině nesmírnému překvapení Rowana zařídila změnu barev zdi na měkké tóny zelené a krémové.

„Jak jsi to dokázala?" zeptala se Lusena příležitostně.

„Vymyslely jsme to s Purzou," odpověděla Rowana a nenapodobitelně pokrčila rameny. „Myslíš, že jsme to vylepšily?"

„Obrovsky. Nevěděla jsem, že umíš malovat zdi."

„Bylo to lehké. Když jsi tenkrát malovala, byla Purza uvnitř. Vzpomíná si na to."

Lusena pokyvovala, jako že rozumí. „Tak dobře, myslíš si, že ses již zabydlela a můžeš se začít učit nové věci?"

Rowana pokrčila rameny.

„Dneska má Siglen přemístit spoustu zboží. Myslím, že mě nebude chtít mít poblíž."

Později, když Rowana pod pečlivým dozorem Purzy plavala, zatelefonovala Lusena ministryni.

„V mnoha ohledech je za celé ty roky příliš připoutaná k Purze," pronesla Lusena pomalu. Jen stěží chápala, jak mohla přehlédnout Rowaninu neustále sílící závislost na hračce. „Většinou to perfektně souvisí s pochybami a obavami normálního dítěte. Ale Rowanina a Purzina osobnost dlouho diskutovaly o barvě a jak se natírá, společně našly a vybraly věci na vyzdobení pokoje. Purza má evidentní smysl pro umění a ví, které předměty jsou cenné - ty si ponechaly. Jak se zdá, Purza objevila prázdný sklad, ačkoli pouze Rowana věci přesouvala. Vím, že má skvělé telekinetické schopnosti a nic pro ni není příliš těžké nebo velké, ale odstranila téměř všechny věci za jednu noc. A další noc natřela zdi - s Purzinou podporou. Pošli ti přepis rozhovorů. Ne, to nejsou rozhovory dvou inteligentních bytostí, jsou to monology s pauzami pro Purziny poznámky."

„Pošli mi akta s přepisem," ministryně se snažila hlasem neprozradit paniku, která se jí zmocňovala, „a já je nechám podrobně psychiatricky vyšetřit."

„Opravdu to uděláš?" Lusena si oddechla a zároveň se jí udělalo mdlo. „Tohle je tolik vzdálené mé profesi."

„Luseno, hlavně nezačni mít pocit, že jsi až za mnou, druhořadá. Nádherně sis s tím dítětem poradila. Ona je prostě... jednoduše..."

„O krok před námi?"

„Tak to zní lépe," prohlásila ministryně a kývnutím přisvědčila trpkému tónu v Lusenině hlasu.

Rowanině stráží a všem oprávněným dětským psychologům poskytl konverzace s pukhou fascinující možnosti kontroly.

„Purzo. Siglen je hloupá. Tak jak ona zvedá, umístí uje a pokládá balíky, to jsem uměla, už když jsem byla dítě!" prohlásila Rowana po prvním dni opatrovnictví. „Nemohu jí dost dobře říci, že já jsem odnesla všechno z bytu, víd? Dobře, já vím, pomohla jsi mi a dokonce jsi mi řekla, kam s tím. Já vím, že jsi velmi chytrá pukha. Kolik lidí by zvládlo naplnit ten sklad tak přesně? Když jsi skončila, zbyla tam jen ulička na procházení. Ano, oni to ví. Od lidí se očekává, že dohlédnou, aby jejich věci neopustily barák, ale jak jsi věděla, že budou mít námitky, když naplníme prázdné místo? Ano, lidé jsou občas kvůli maličkostem směšní. Siglen mi to všechno dala, takže s tím mohu nakládat, jak uznám za vhodné. Myslíš si, že jsem se jí měla nejdříve zeptat? Ale kdybych se jí zeptala, ranila bych její city, protože ona je přesvědčena, že odvedla úžasnou práci, když takhle vyzdobila můj byt. Purzo, jak mohu odvádět dobrou práci, když mě považuje za dítě?"

„Včerejšek byl ošklivý, Purzo, celý den jsem dělala uzly na rovných šňůrách! A dnes to budu muset dělat celé znova! Ano, ve skutečnosti jsem na to myslela, ale ona byla každou vteřinu se mnou, a když jsem se pokusila přestat, prostě mě postrčila k provazu a řekla, že se musím více soustředit. Soustředit? Kdo se potřebuje soustředit na takovou dětinsky snadnou práci? Slyšela jsi ji? " A Rowana tak dokonale napodobila tón Siglenina přeslazeného hlasu, až utajené posluchače ohromila. „Musíme postupovat opatrně, krok za krokem, dokud nebudeš používat svůj talent instinktivně, účinně a nebudeš přitom plýtvat energií."

„Plýtvat energií? Prosim tě, Purzo, energii dostupnou na Altairu nemůžeme nikdy využít celou. Cože? Znáš dějiny stejně dobře jako ty. Kdybych vyrůstala na staré Zemi, kde se zdroje energie využívají beze zbytku, ale já jsem zde! Máme k dispozici neomezenou sílu větru a přílivu a to nemluvíme o fosilních palivech... Siglen se bude muset přizpůsobit novým podmínkám. A jestli ještě jednou řekne: „Neplýtvej, neplýtvej," pozvracím se z toho. Je to skoro stejně hloupé jako heslo „Bud' vždy opatrný" - Rowana maximálně klesla hlasem a přesně napodobila Siglenin přízvuk. „Mám žízeň!" Teď se Rowana chechtala. „Zachránila jsem všechny věci, které mi tu nakrámala. Ach jo, Purzo, já se tak nudíííím!"

Tato stížnost začala v rozhovorech s pukhou převládat.

Bralla dělala, co mohla, takticky připomínala Siglen, že Rowana ukázala velké úsilí a zručnost při základních kinetických cvičeních.

„Ale jen proto, že má nejlepší učitelku v celé známé Galaxii," dodala Bralla, když viděla, že se Siglen čepýří.

„Samozřejmě, že základům porozuměla rychle. Vysvětlujete věci natolik jasně, že by je pochopil i ten nejhloupější."

Trvalo tři dny, než Siglen pochopila, a pak najednou začala Rowanina výuková hodina novým cvičením, určeným pro posílení 'mentálních svalů'.

„Je to milá změna," svěčila se v noci Rowana Purze a pak trávila čas představováním nábytku v bytě pomocí 'mentálních svalů', aby hračky předvedla všechny techniky.

Gerolaman, vedoucí stanice, využil své moci a navrhl pro Rowanu složitější úkoly.

„Potřebuji trochu pomoci ve skladech, Siglen. Zatímco budete mít práci se zásilkou od Davida, půjčím si na pár hodin tu divenku. Nevím, jestli tohle bude lehčí nebo těžší, než co jste s ní dělala, ale bude to praktičtější. Dokud nic nezkusí, nic nerozbijte. Co na to říkáte?"

„Budu šetřit časem a energií, Siglen," dodala Rowana nedbale s předstíraným nezájmem.

„Nemám ráda přerušování výuky, dítě z Rowanu," získávala čas Siglen.

„Jedná se o stejné činnosti, ale s rozdílnými objekty," poznamenal Gerolaman, jako kdyby se ho to příliš netýkalo.

Rowana mu byla svěřena do péče. „Jsi ta chytřejší," řekl jí, když šli ke skladům. „Povedlo se, Siglen nic nezjistila. Přesto bylo na tobě trochu znát, co jsi cítila. To není dobré."

„Bylo to na mě poznat?"

„Přestáváš být opatrná. To nedělej! Siglen má své chyby a bůh ví, že každý kvůli nim čas od času trpíme, ovšem nejdůležitější na jejím talentu jsou její skutky. Většina z nás," zahrnul gestem celou stanici, „může posouvat věcmi z místa, které vidíme, na místo, které známe. Ale ona umí nějakým kouzlem uchopit objekty na místech, kam nevidí, a dopravit je na určené místo, dokonce i když tam nikdy nebyla. V tom je ten rozdíl. Takže ji pečlivě pozoruj a vždy se snaž porozumět tomu, co ti vysvětluje. Lusena říká, že v testech vyšlo, že jsi sympatická. Tak toho využij. Neříkám, že se máš pokoušet s ní manipulovat, ale navod' příjemnou atmosféru a ona nebude podezřívavá. Tímhle způsobem," a Gerolaman na ni mrkl, „se nebudeš nudit. Budeš přemýšlet ve více rovinách." Se smíchem jí rozcuchal vlasy.

Z nějakých důvodů mělo na Rowanu náhodné pohlazení větší účinek než Gerolamanem vyslovená rada.

„Dotkl se mě, Purzo. Položil ruku na mé vlasy a rozcuchal je stejně, jako to dělal Finnan. To muselo znamenat, že mě má rád. Je to kvůli tomu, že rozumí talentům?... On není úchylný, hloupá Purzo. To nebyl takový dotek. Podle toho, co mi Bardy řekla, bych oplzlý dotek poznala. Gerolaman má sám děti. Zachází se mnou jako s jedním z nich, Purzo. Otcovsky. Bylo by hezké mít otce, Purzo."

Gerolaman dostal za úkol chovat se co nejvíce otcovsky, jak to jen situace dovolí.

„Ale ona je hlavní talent!" odpověděl překvapený, potěšený a znervóznělý Gerolaman. „Nemohu se k ní chovat stejně jako k mé dceři."

„To," prohlásila Lusena odhodlaně, „přesné potřebuje! Trochu otcovské lásky! Když byli Bardy a Finnan malí, měli otce. Rowana nikdy otce nepoznala. Protože si to nyní uvědomila, musíme jí zajistit vhodného náhradníka - a tím budeš ty, Gerolamane!"

Jistě, udělám, co budu moci. Bůh ví, že od hlavní se lásky a citu nedočká."

Gerolamanovi se často dařilo přemluvit Siglen, aby mu půjčila Rowanu na další svalové cvičení. To vždy rychle skončili a Rowana měla čas na svačinu nebo jen 'čaj' v Gerolamanově kanceláři. Při této příležitosti jí vysvětloval ostatní stránky odpovědnosti za věž, její správu, jak se náklad předává od jedné hlavní stanice ke druhé, jak se spojit se zásilkami, které se zrovna povalují uprostřed vesmíru, povídal o 'oknech' k dalším systémům a měsícům, o hlavních střediscích centrálního světového obchodního a kolonizačního prostoru. V uvolněné atmosféře se u Rowany vyvinul prostorový smysl, který bude potřebovat, pokud se stane hlavní. Také bude muset umět zkontrolovat vybavení věže, jež sleduje dráhu veškeré hmoty v altairském sektoru galaxie. Naučila se oceňovat kineticky méně nadané talenty, kteří neměli nadání k telekinezi, ale přesto usměrňovali provoz pouzder se zprávami, neustále odesílanými Ligou devíti hvězd. Rowana se také naučila šikovně jim pomáhat.

Gerolaman ji často bral ven z věže na překladiště, aby se seznámila s různými křižníky, bachratými přepravními loděmi, línými nákladáky a specializovanými transportními prostředky pro živý i neživý náklad. Ukázal jí silné hlídkové lodě, velikánské rakety pro osobní dopravu a ohromné, rozměrné kontejnery pro přepravu zboží. Učil ji nazpaměť hlavní obchodní cesty, vesmírné stanice a další zařízení Ligy devíti hvězd, dokud neznala vesmír stejně dobře jako nábytek ve vlastním bytě.

„Měla bys vědět o své práci vše,“ říkával Gerolaman, „nejenom jak sedět na gauči ve věži a vztekat se, když vybavení selže.“

Jedno zařízení mělo právě poruchu a Gerolaman čelil útoku Siglenina vzteku a bezmocnosti. Hlavní cítila, že je za selhání, které přerušilo hladké fungování altairské FT&T stanice, zodpovědná. Rowana byla v Gerolamanově kanceláři, když se generátor číslo tři přehřál a začaly z něj odpadávat součástky. Viděla, jak Gerolaman rychle opatřil náhradní díly na opravu a potom nařídil vyšetření incidentu. Když vyšlo najevo, že za vše mohla špatná kvalita oleje, zrušil smlouvu s dodavatelem a připravil prázdné nádrže pro zásilku z nového zdroje. To ráno nahlédla Rowana na své problémy s hlavní z jiného úhlu. Příští den dostala novou příležitost. T-8 vtrhla jako bouřka do Gerolamanovy kanceláře, hrozila, že rezignuje na svoji funkci a úplně opustí Altair, aby se dostala od 'té ženské' - Siglen si vylila vztek ze selhání na první osobě, která se jí připeletla do cesty.

„Zjistila jsem, Purzo, že ostatní lidé také mají se Siglen potíže,“ řekla té noci Rowana kočičce. „Budu se chovat co nejméně nápadně a myslím, že si mě Siglen nevšimne. Líbí se mi způsob, jakým se Gerolaman baví s Macey, je tak milý, jako by ho to bolelo stejně jako ji. Zajistil jí týdenní ubytování ve Favor Bay, ačkoli tři měsíce prázdnin již skončily. Divila bych se, kdybychom měly prázdniny. Bylo by hezké utéct na chvíli pryč od věže. Když jsem bydlela u Luseny, brala nás všechny na výlet.“

Lusena, Gerolaman, Bralla a ministryně dali hlavy dohromady a pokoušeli se vymyslet, jak by mohli splnit Rowanino toužebné přání.

„Neuvědomila jsem si, kolik uplynulo času, ale Rowana zde byla naposled před dvěma lety,“ poznamenala ministryně.

„Každý má nárok na prázdniny.“

„Mimo Siglen,“ pronesl Gerolaman skličene. „A kdo by asi zastal mé povinnosti, kdybych odjela na dovolenou?“ mizerné napodobil Gerolaman Siglenin medový hlas. „Dokonce i já mám volno. Možná by to mohlo být řešení. Siglen by ji mohla dát povolení, kdybych slíbil, že bude pokračovat ve cvičeních. Moje rodina má hezký srub v lese...“

„Žádné lesy.“ přerušila ho Lusena a natáhla varovně ruku. „Hory a lesy mohou být pro Rowanu traumatizující. O prázdninách jsme vždy byli v rovinatém kraji u moře.“

„Tak dobře,“ souhlasila hbitě ministryně, „máme k dispozici vládní dům pro hosty. Je prostorný, ale zase ne říliš honosný, takže se pro ni hodí. V tomhle ročním období nebude ve Favor Bay na dovolené moc lidí.“ Upřela na Lusenu významný pohled.

Ráda ji doprovodím,“ odpověděla Lusena dlouhým chápavým pohledem. „Také ráda vysadím. Mám přibližně stejně staré neteře, děti mého bratra. Od doby, kdy sem Rowana přišla, se příliš nestýkala s dětmi stejného věku. Neměla by zůstat osamocená. Může být budoucí hlavní, ale je to také mladá dívka a nemůžeme zanedbávat tuhle stránku vývoje její osobnosti jako...“ Lusena taktně zmlkla.

„Myslím si, že pár slůvek, vhodně pronesených před lékařským důstojníkem, může vyvolat určitá opatření - zvláště jestli si Bralla,“ ministryně zamrkala, „a Gerolaman všimnou, že je Rowana netečná a bez chuti k jídlu... Luseno, vy znáte příznaky, které mohou postihnout přetížené děti.“

„Samozřejmě.“

„Nemocná?“ Siglen vyvalila oči a ztišila hlas. „Jak je nemocná?“ Protože Siglen byla indisponována jen vzácně, neměla pro nemoc pochopení.

„Jak jistě dobře víte. Siglen, dívky jejího věku jsou náchylné k menším potížím. Nemyslím, že má nějakou konkrétní nemoc,“ podotkla Bralla. „Vždyť musíte sama dobře vědět, že během minulých dnů neměla chuť k jídlu. Měla byste Lusenu navrhnout, aby ji dala léčit, dokud všechny symptomy nezmizí.“

„Do nemocnice?“

„Kompletní lékařská prohlídka nemůže nikdy škodit,“ odvětila Bralla. „Hned zařídím vše potřebné.“

Tak Rowana získala oficiální povolení odejít a vylepšit si zdravotní stav. Sama Siglen jí prakticky nařídila opustit věž.

Favor Bay představoval v podstatě rodinnou záležitost - znamenitá pláž ve tvaru půlměsíce s jako pudr jemným bílým pískem, soukromý přístav pro fanoušky vodních sportů a jasná, čistá voda vyzývaly k odpočinku. Nacházela se zde i malá pout' s mechanickými kolotoči a na severním konci srpku Favor Bay lákalo akvárium. Vládní dům pro hosty byl vystavěn na vlastních pozemcích na jižním kopci, obklopen zátokou a dovedně skryt před zvědavými pohledy keři a

stromy zemského původu, které adaptovány na altaírské podmínky vzkvétaly v mírném klimatu této části pobřeží. „Nejsou kolem mátové stromy," poznamenala ministryně, na Lusenu se přitom nedívala. „V téhle zemi nerostou." Úřední letadlo přivezlo Lusenu, její nadšené neteře Moriu, Emeru a Talbu a zesláblou Rowanu k prázdninovému útočišti. Když pilot uviděl, že skupinka dorazila v pořádku, s humorem odvěkl množství zavazadel neteří. Rowana s Purzou nablížku si se svým batohem poradila. Dostala nejlepší pokoj s balkónem, který ve všech směrech nabízel velkolepý výhled na moře a pobřeží. To se stalo prvním jablkem sváru.

Ačkoli každé z dětí mělo luxusní ložnici s koupelnou, během dlouhé odpolední svačiny došlo k nevyhnutelnému srovnávání. V první chvíli se Lusena odmítla zabývat hádkami, protože je považovala za normální hašteření třinácti a čtrnáctiletých. Rowana pouze poslouchala a zajímala se více o lahodné jídlo na krásně prostřeném stole než o mocenský boj.

Potom Moria poznamenala, že by měla mít Emeřin pokoj, protože má větší šatnu a ona nemá dost místa na šaty. „Musí dýchat," vysvětlovala rozmáchlými gesty. Když uviděla Rowanin překvapený výraz, našla vhodný cíl pro své výlevy. „Rozumiš, oděvy musí procházet čerstvým vzduchem. Je to mnohem důležitější než správné čištění a žehlení. Musí být na speciálním jemném sítu." Moria přesunula pozornost na tetu. „Je tu někdo, kdo bude pečovat o moji garderóbu?" Lusenu otázka uvedla do rozpaků. Její bratr se velmi dobře znal s obchodními bankéři z přístavu Altair a dívka byla přivyklá mnohem blazeovanějšímu způsobu života než Rowana, která společenským životem nežila vůbec. Lusena neměla ani potuchy, zda k vybavení Moriiny domácnosti patří najatá kolonistka, která, zaměstnaná jako služebná, splácela cestu na Altair. Podle Moriiny otázky usoudila, že asi ano.

„Přivezla sis nějaká síta s sebou, Morio?" zeptala se Lusena, aby získala čas na přemýšlení. „Řekla jsem tvé matce, že tohle budou tiché prázdniny."

„Podívala jsem se do A-Z a tam obzvláště upozorňovali na taneční večery v hotelu Regency, a tam jsou večerní šaty povinností," odpověděla Moria tónem, který naznačoval, že tohle už Lusena měla dávno vědět.

„Nemáme žádný doprovod."

„Je zde agentura, která zajišťuje doprovod bezvadné pověsti," odvětila Moria a Emer se zachichotala. Vyměnila si se sestrou pohledy. Jejich rodiče se sice nebavili na stejné úrovni jako Moriini, ale jen kvůli nedostatku příležitostí.

„Která si pravděpodobně nebude přát doprovázet třináctileté..." pronesla Lusena přísně.

„Za tři týdny mi bude čtrnáct..." stála si na svém Moria.

„...Třinácti nebo čtrnáctileté do hotelu Regency."

„Jsem si jistá, že Rowana chce tancovat," odsekla Moria a upřeným pohledem si Rowanu měřila. „Je už dost stará, aby to uměla." Tón jejího hlasu dával jasně na srozuměnou, že každý, kdo tancovat neumí, je odepsaný, méněcenný a nespolečenský.

„Já i Talba tancovat umíme," vložila se kvapně Emer.

Lusena začínala svého nápadu litovat. Začala mít pocit, že její neteře nebudou vhodnými kamarádkami pro Rowanu.

„Tancování je zábava, která mě nezajímá," odvětila Rowana lhostejně trochu domýšlivým a netečným tónem a vzala tak Morii vítr z plachet. „Jsem v tomhle středisku kvůli jeho sportovním a ne kulturním výhodám. Přivezla sis s sebou věci na plavání a projížďkám na loďce?" Rowanin hlas byl o poznání klidnější než Moriin. Lusena si vzápětí uvědomila, že dívka má Sigleninu školu.

Emer a Talba vyřešily oči. Moria zrudla a po zbytek jídla měla špatnou náladu. Lusena by ráda věděla, co se Rowaně honilo hlavou, zda se s tím vyrovnala nebo zlákána Moriiným příkladem se pokusí manipulovat ostatními - ať už vědomě nebo nevědomě. Schopnosti jí nechyběly. Kvůli tomu ji na prázdniny neposlali.

Lusena si povzddechla. Načasovala si to špatně. V tomto věku se mohly postoje a názory během jednoho nebo dvou let ohromně změnit. Rowana opustila spolužáky a jejich dětské záliby a záležitosti. Nyní, nucena fyzickými a psychickými tlaky, nebezpečně balancovala na hraně.

Lusena krátce a opatrně naléhala na Rowaninu mysl, ale bezprostřední myšlenky dítěte byly přesyceny právě servírovaným znamenitým jídlem a mentálním sporem, kterou oblast ostrova prozkoumat dříve.

„Nevidím žádný důvod," začala živě Lusena a doufala, že rozptýlí odpolední náladu, „proč se všechny nepřevlečeme do plavek. Zatímco budeme trávit, můžeme prozkoumat pláž a připravit se na koupání. Morio, ty jako nejstarší budeš zodpovědná za výběr bezpečného místa. Vím, že vaše rodina často jezdí na prázdniny k moři, zatímco Emer, Talba a Rowana se ještě moc v moři nekoupaly."

Moriino chování se přidělením této mlhavé výsady změnilo, zapomněla na špatnou náladu a utíkala přede všemi po schodech, aby byla převlečená první.

Odpoledne se nakonec změnilo na velice příjemné, protože voda byla dost studená, aby člověka osvěžila, slunce teplé a pláž písčná a vyhřátá. Moria nahnala své mladé svěřenkyně do vody a pak je hlídala, dokud se dováděním v moři úplně neunavily. Potom se svlékla a umožnila tak slunci přístup ke své již opálené pokožce. Rowana ji s diskrétně odvrácenými očima pozorovala. Moriina postava se už začínala žensky zaoblovat. Dosud dívčí Emer a Talba si také sundaly plavky a namazaly si bledou kůži ochranným krémem. Najednou Rowana ležela na plážové dece jako obyčejný, opalující se člověk. Moria breptala o výhodách různých opalovacích prostředků. Lusena viděla, že Rowana se se vším vyrovnává a dochází k bizarním závěrům.

Moria utála příval slov a zírala na mladou hlavni:

„Rowano, předtím jsem si nevšimla, že jsi opálená." Rowana ospale otevřela oči na starší dívku. „Pokaždé se lehko opálím."

Teď na to jdeš, moje holčičko, příliš rychle! prohlásila Lusena a projednou porušila pravidlo nekomunikovat telepaticky.

Chtěla jsi říci, že hnednu příliš rychle, Luse? oči se zavřely a na rtech se objevil nepatrný úsměv.

Večer, když se dívky uchystaly ke spánku, Rowana si promluvila s Purzou.

„Domnívám se, že je rozmazlená a zkažená snobismem,“ sdělila Rowana kočce. „Opičí se a předstírá, že je dospělejší než ve skutečnosti. Potíž je v tom, Purzo, že věří, že se chová správně. Pouze si na to hraje. Přesně tak. Hraje. Hloupá běhna!“

Lusena se podivila, kde Rowana tenhle výraz sebrala, ale pak si vzpomněla, že lidé, kteří manipulují s náklady, pocházejí kdovíodkud. Dál tajně odposlouchávala Rowanu.

„Emer je v pořádku a Talba udělá, cokoliv jí řekne,“ spíše dumala, než kritizovala Rowana. „Jsem ráda, že nejsem Moriinou mladší sestrou. Lezly bychom si na nervy! Ano, ano, já vím, že neslyší a Siglen by z ní trefil šlak. Ale ona tady není a já ano. Opravdu bychom si navzájem lezly na nervy!“ Ozval se jasný smích. „Opálím se lépe než ona, za kratší dobu a úplně bez námahy. Představ si, že se musí natírat tak drahým přípravkem. Mně stačí pouze změnit absorpční schopnost pokožky. Je to tak jednoduché! Jsem zvědavá, jak moc se mohu opálit. Nebud' hloupá, Purzo. Pukhy se nemusí opalovat. Spálila by sis chlupy a vypálila všechny obvody.“

Tato věta způsobila, že Lusena začala intenzivně uvažovat. Když se Rowana zmínila o elektrických obvodech přijala tím fakt, že pukha je pouhé terapeutické zařízení? Ale tím, že měla starost, aby 'si nespálila chlupy' přisuzovala jí určitý stupeň životnosti? Zvířata se neopa-lují, ale lidé ano. Protože ji označovala zájmem ona lze vyvozovat, že chápala pukhu jako živou bytost. Konverzace s ní nepřímo naznačovala nevědomou odezvu - mluvilo její druhé já pomocí pukhy? Až dosud neměla žádný konflikt s uznávanými pravidly etiky.

Přestože neustále tajné psychologické testování odhalilo, že Rowana je ve své podstatě vyrovnanou osobností, stálá závislost na hračce, která obvykle mizí, jakmile dítě začne dospívat, mohla naznačovat možné problémy. Prokázaná nevyrovnanost nebo dokonce jen podezření může ukončit veškeré naděje, že se Rowana stane hlavní. Lusena nemohla snést pomyslení na všechny procedury, které by následovaly, kdyby snad Rowanu považovali za nevyrovnaný talent. Závislost Rowany na Purze nebyla skutečnou příčinou poplachu. Osamělé děti často mají imaginární přátele - jde o vývojové stádium, které by mělo proběhnout bez větších potíží. Purza byla skutečným požehnáním jak pro dítě, tak i pro jeho učitele. Jakmile prázdniny skončí, rozhodla se Lusena, musí si promluvit s lékařským důstojníkem o možném odvykání.

Příští den ráno bylo tak krásně, že Lusena okamžitě zařídila cestu plachetnicí kolem pobřeží k mořské zahradě, kde mohly dívky bezpečně objevovat podmořský svět. Během krátké instruktáže se Moria neustále vztekala, protože 'tyhle věci dělala dříve již mockrát'.

Hezký instruktor Turian byl natolik inteligentní, že nereagoval na Moriiny nesmělé pokusy o flirtování. Zmrazil ji studeným pohledem a poznamenal, že podle jeho zkušeností právě ti, kdo neposlouchají bezpečnostní pokyny, dělají pod vodou nejvíce chyb.

Když se všechny ponořily a následovaly Turiana podmořskou zahradou, Lusena se lehce dotkla Rowaniných myšlenek a ucítila naprosté nadšení a radost z nových zážitků. Rowana uměla dobře plavat. Nebylo pravděpodobné, že čistá, zářivá voda přivolá vzpomínky na bahno s mátovými stromy.

Mimořádná shoda okolností způsobila, že zrovna Moria se zachytila o žhavý list, před kterým Turian obzvláště všechny varoval. Stejná náhoda mohla za to, že se nejbližše nacházela Rowana a pamatovala si, jak poskytnout první pomoc. Rukou plnou písku jí oškrabala trny (Vše udělala telekineticky. Lusena doufala, že si toho v nastalé panice nikdo jiný nevšiml.) Když Rowana začala s metamorfickou masáží, kterou ji naučila Lusena pro potlačení šoku, Moria si postěžovala, že jí Rowana schválně poškrábala nohy. Incident znamenal konec expedice a jak si Lusena uvědomila o týden později, i začátek potíží.

Pokud Moriu nějak obměkčilo, že ji Turian vzal do náručí a odnesl zpět na loď, nepomohlo to a stejně se cítila jako hloupý, nemožný puberták. Ještě více ranilo její pýchu, když Turian pochválil Rowanu za rychlou reakci a vhodně poskytnutou první pomoc.

Lusena si všimla, že Rowanu chvála překvapila, avšak jen pokrčila rameny. Lusena si však byla jistá, že pochvala dívku potěšila. Z úvah ji vytrhlo Moriino protivné kňourání, když jí Turian vymýval dlouhý, úzký šrám. Bohužel Moria dokázala, že patří mezi devět lidí z tisíce, kteří trpí alergickou reakcí na toxiny v žahavé rostlině obsažené. Turian nahodil motor, aby dívku co nejrychleji dostal do nemocnice, kde se jí dostane patřičného ošetření. Ostatní se střídali v přikládání obvazů namočených v chladné mořské vodě. Rána ošklivě natekla. Moria teď měla dobrý důvod ke sténání. „Myslím, že to dělá schválně,“ svěřovala se Rowana večer Purze, když Moriu ošetřili a podali jí uklidňující prostředky. „Nevím, co se pokouší dokázat, kromě toho, že je opravdu hloupá. Nelze ji ani srovnávat se ženou, se kterou Turian žije.“

Lusenu pobavilo, že Rowana vlezla Turianovi do hlavy. Anebo možná ne. Turian jí při zpáteční cestě dovolil vystřídat ho u kormidla. Oba se zabrali do diskuse, ve které nemuselo jít jen o plachtění. Zdálo se, že Rowana vyloudí informace od kohokoli z nejširšího spektra osob.

„Moria je tupá,“ informovala Rowana pukhu, „ale rozhodla se, že se nebude zúčastňovat jen dětských zábav. Možná bych měla Lusenu varovat, aby si dala pozor. Ne? Myslíš si, že bych neměla. Dobře, předpokládám, že máš pravdu. Lusena to moc nepotřebuje, vid?“ A Rowana se ospale zasmála, vlastně tak ospale, že to bylo na malou dívku příliš okaté.

Tak skončil večerní monolog. A Lusena byla varována. Příští den Moria vypadala o hodně lépe, ale na běhání to ještě nebylo. Ačkoli otok zmizel, rána byla ještě bolestivá. Moria se jako invalida začala rychle nudit a Lusena navrhla, aby si

dívky hrály na počítači. Dokud Moria vyhrávala, chtěla lačně pokračovat, ale jakmile začala prohrávat, chtěla zkusit něco jiného. Emer a Talba se nechaly přemluvit a Rowana během dopoledne také. Ale odpoledne, když v počítačové hře prohrála dvojice tvořená Moriou a Emer s párem Rowana a Talba, obvinila Moria Rowanu z podvádění! „Nemohly byste o tolik vyhrát, kdybyste nějak nepodváděly. Talba tuhle hru neumí, tak jak jste mohly vyhrát?“ stěžovala si Moria vytočená do krajnosti, když najednou do místnosti vstoupila Lusena. Žádná z dívek nevěděla, že Rowana je talentovaná. To byl jeden z důvodů, proč s sebou Lusena vzala děti, které dívku předtím neznaly. „Talba je ve hře Fighter Pilot také dobrá,“ odpověděla Rowana a láskyplně objala mladší dívku. „Prostě se nepřizpůsobíš partnerovi, Morio. Chceš být tou hlavní a tak nemůžeš hru vyhrát.“ „Podváděla jsi! Podváděla!“ křičela Moria, tvář rudou a šrámy náhle tmavší. Talba na ně zděšeně zírala. „Ano, jsi opravdu úplně pitomá,“ pronesla Rowana s intonací silně připomínající Siglen. „Externím zařízením nelze žádným způsobem manipulovat se složkami téhle hry a já ani nevidím žádný důvod, proč podvádět v dětské hře.“ Moria na ni upřeně hleděla, příliš rozrušená, než aby mohla mluvit plynule. Potom najednou nad sebou získala kontrolu, do obličeje se jí vrátila přirozená barva a naklonila se k Rowaně v zlověstně hrozivém postoji. „Jak můžeš vědět, že není žádný,“ začala parodovat Rowanin chladný tón, „způsob jak manipulovat s částmi tohoto programu pomocí externího zařízení, pokud jsi to nezkusila?“ Rowana na ni soucitně a opovržlivě hleděla a potom vzala vystrašenou Talbu za ruku. „Pojď, miláčku, projdeme se po pláži, dokud se nevybouří.“ Lusena pochopila, že jí Rowana navrhuje, že se se vším vypořádá sama, ale rozhodla se, že utěší Emer a okamžitě si promluví s Moriou. „Rowana má určitě pravdu, Morio, NEEXISTUJE způsob, jak ve hře Fighter Pilot podvádět. Záleží na spolupráci a rychlých reflexech.“ Je možné, napadlo Lusenu optimisticky, že na Moriu zapůsobily léky a ona jednala výbušně pod jejich účinkem. Před večerním jídlem se styděla a Rowaně se omluvila. Rowana omluvu přijala - naneštěstí příliš lhostejně, protože Moria nenáviděla pocit, že se před mladší osobou ztrapnila - a zajímala se o večerní menu. Někdy byla Rowana ve svých názorech a postojích přehnaně dospělá a pak se jakoby vrátila do dětské netečnosti. V tomto případě měla projevit pro Moriu více porozumění, což neudělala. Lusena zachytila výraz Moriiny tváře a snažila se neustále se všech čtyř dívek držet.

Další den byla Moria schopná plavat. Večer šly do zábavního parku. K atrakcím pro mladé patřil i kolotoč, jenž Rowaně učaroval - koně, telátka, lvičci, opičky a dvě úžasné mořské nestvůry, které ani obsluha neuměla pojmenovat. Vnější kruh nestvůr se s pohybem kolotoče zvedal a klesal a když jezdec nasbíral deset mosazných kroužků, vyhrál jízdu zdarma.

Moria trvala na tom, že bude jezdit přímo za Rowanou, která chytla každý kroužek, pro který se natáhla. Mechanismus neposkytl dostatečně rychle další i pro Moriu. Další jízdu si přesedla, ale nebyla tak hbitá jako Rowana. Tou dobou si Lusena již přesně uvědomovala napětí mezi dívkami a pečlivě je obě sledovala. Rowana při sbírání kroužků nepoužívala telekinetické schopnosti, Lusena si byla jistá, že dívka je jen obratnější a má pohyb perfektně načasovaný, takže jí nezáleželo na tom, zda je kolotoč nahoře, dole nebo uprostřed. Při každé otáčce Rowana sebrala kroužek.

Nic by se nestalo, ale Moria požadovala, aby šly na další atrakce.

„Rowana sebrala dost kroužků na dvě volné jízdy,“ ukazovala Emer na kroužky, se kterými si Rowana hrála. Dotýkala se ukazováčky a zvedala ruce, aby kroužky přepadávaly z jedné ruky na druhou.

„Půjdu, pokud to chcete,“ odložila Rowana kroužky. „Kam půjdeme dál?“

Lusena nepochopila, proč její ochota Moriu rozzuřila. Zbytek procházky ovlivnil bublající Moriin vztek. Bavila se jen s Emer a Talbou. Na Rowanu, jak se zdálo, zapomněla.

„Té holce chybí vychování,“ řekla večer Rowana Purze. „Emer a Talba se kvůli ní cítily špatně a Lusena se trápila. Měla bych zjistit, co Moriu trápí? Ne? Dobře, vím, že se to nedělá, ale nechci strávit zbytek prázdnin chlácholením té staré běhny. To dělám pokaždé se Siglen. Kdybych jen... Ne? Nemůžu? Dokonce i když bych vylepšila prázdniny? Nemohu se o ni trochu opřít, až se pořádně naštvu? Jenom trochu! Ve všech ohledech to může situaci vylepšit. Dobře! Slibuji. Jen trochu!“

Téměř celou noc Lusena nespala a přemýšlela o odposlechnuté konverzaci. Rowana jasně prokázala pochopení etiky talentovaných. Když se 'naklonila' nad Moriou, vlastně nešlo o násilné jednání, dokonce ani o vniknutí do cizího mentálního soukromí. Lusena připustila, že drobná hrozba často způsobí mnoho dobrého, sama ji v prvních letech na Rowanu používala. Jednalo se o mírné porušení základního zákona, ale Lusena měla Rowanu chránit. Talenti, zvláště hlavní, museli být při kontaktu s druhými velmi opatrní.

Ráno se Rowana při první známce Moriiny nedůtklivosti nad ní 'naklonila'. Provedla to pohotově, napadlo Lusenu, a určitě tím vylepšila atmosféru u snídaně. Dopoledne dívky příjemně strávily koupáním na soukromé pláži. Rowana si dávala pozor, aby se opálila o trochu méně než Moria a zamyšleně pronesla, že se jí nikdy nepodaří dosáhnout tak rozkošného odstínu, jaký má Moria.

Večer je Lusena všechny vzala na koncert v divadle pod širým nebem. Scéna s výbornou akustikou byla postavena podle antické předlohy. Program se pokaždé lišil, přizpůsoboval se rozdílným zálibám rekreantů. Nakonec konferenciér uvedl, že poslední skupina hraje k tanci v hotelu Regency.

Samozřejmě, že Moria začala žebrot, aby mohla jít.

„Proč potřebuji partnera? Jsem si jistá, že tam budou samotní hoši a budou chtít tancovat. Prostě to vím. V obecnstvu jich byly tisíce. Prosim, Luseno. Ostatní mohou sedět a poslouchat. Stejně Emer tuhle skupinu zbožňuje. Nebude jí to

vadit. A pokud Rowana nikdy netancovala, někdy začít musí. Prosím, prosím."

Moria mohla vyrůstat ve velmi kulturně založené rodině, ale Lusena bez ohledu na dívčiny prosby nevěřila, že by rodiče schvalovali její účast na tanečním večeru v hotelu. Proto rozhodně odmítla a odvedla dívky domů. Moria přicházela s dalšími a dalšími důvody, proč by se měly tancování zúčastnit. Lusenu její kňučení tak unavilo, že se málem nad dívku 'naklonila' a divila se, proč už to Rowana neudělala.

O dvě hodiny později se Lusena polekala, když jí Rowana zaklepala na dveře.

„Je pryč!"

„Kdo je pryč? " vykřikla Lusena hloupě. „Proč? Dívala ses? "

„Nemusela jsem, protože slezla po mříži na popínavé rostliny a dělala přitom spoustu hluku." Rowana se zadívala Lusenu přímo do očí a pokračovala. „Také vysílala tak nahlas, jako by byla talentovaná. Nemá mě ráda, vždyť víš."

„Moria prožívá velmi složité období dospívání," cítila se Lusena povinována vysvětlit.

„Dobře, NENÍ ale dospělá. Je ještě příliš hloupá a může se v Regency dostat do velkých potíží. Chlapci, se kterými se chce bavit, brali na koncertě drogy. Teď už neví, kde je nahoře a kde dole." Rowana zmlkla, soustředila se a mračila.

„Jestli je potká, bude mít velké potíže. Oblékla se do průsvitných šatů."

„Jaký má náskok?" popadla Lusena nejbližší šaty.

„Měla bys ji chytit na hlavní cestě. Jedině, že by si stopla auto, ale nevidím ani jedno, které by jelo jejím směrem."

Tvrdohlavou Moriu se podařilo zachránit. Když téměř po pravdě ráno obvinila Rowanu jako udavačku, Lusena se co nejvíce snažila, aby připoutala Moriiny myšlenky na vlastní neposlušnost a podrobně jí vylíčila možné následky takového nerozumného chování. Moria se při kázání ošívala, ale když se Lusena zmínila o chlapcích, kteří na koncertě brali drogy, zamyšleně přestala.

„Nejsem tvoje matka, Morio," skončila přísně Lusena, „ale zastupuji ji zde a ty mě musíš poslouchat!"

Když Moria vyzývavě zvedla hlavu, Lusena se 'naklonila' a Moriiny oči se rozšířily překvapením.

„Ty jsi talent!"

„Dědí se to v rodině," odvětila Lusena suše.

„Proč se mi o tom otec nikdy nezmínil? " zírala Moria na Lusenu, jako by jí vyrážela křídla nebo rohy. „Ten blázen," mumlala Lusena a rozhodně přikazovala Morii, aby se přemístila do svého pokoje. „Do zítřka zůstaneš tady!"

Protože zamýšlela Moriu potrestat, musela změnit původní plány na příští den. Lusena prohlásila, že Moria zůstane ve svém pokoji a ani Emer ani Talba se neptaly proč, ranní epizodu úplně ignorovaly. Rowana oznámila, že dokud se vlny nezvětší natolik, aby mohla surfovat, chce plavat.

Lusena se k nim připojila později, když zkontrolovala, že Moria ještě tvrdě spí. Poté, co se probudila, navázala Lusena s dívčinou myslí kontakt a jak Moria jedla a bloumala po pokoji, poslouchala reptání a nařikání. Lusena ji letmo zahlédla na balkóně, jak pozoruje ostatní na pláži. Potom se vrátila do pokoje a hlavou jí táhly zlé myšlenky, nelibě zaměřené na Rowanu. Lusena se zamyslela, zda by neměla Moriu předčasně poslat domů. Prázdninový pobyt domluvily pro Rowanu - ne pro Moriu.

Rowana získala zručnost v ježdění na vlnách. Moře bylo neklidné, ale ne příliš, a na této pláži nebyl žádný spodní protiproud, takže když dívka pokřikovala na Lusenu, aby se přidala, Lusena se nenechala dlouho pobízet. Zůstala ale v jenném spojení s Moriinou myslí.

Právě všechny jely na hřebenu veliké vlny, když Lusena uslyšela, jak Rowana strašlivě vykřikla. Její tvář vypadala tak zoufale, že Lusena hledala někoho, kdo dívku poranil. Ale bolest byla psychického původu. Rowana se začala zuřivě probíjet vlnami, vypotácela se na břeh a rozběhla se k domu, přitom vysílala mentální výkřiky, ze kterých Lusena málem ohluchla.

NE! TO NEMŮŽEŠ! NESMÍŠ! TÍM JI ZABIJEŠ!

Křik patřil někomu jinému - Morii!

ROWANO! TO NEMŮŽEŠ! NESMÍŠ KLESNOUT NA JEJÍ ÚROVEŇ! Lusena se pokoušela vyhrabat z vody, spadla z prkna, pak vyplula, lapajíc po dechu. Nebyla kinetickou, ale nějak se ocitla na cestě a nevzpomínala si, jak se tam dostala. Utíkala co nejrychleji k domu. Uviděla Rowanu na balkóně jejího pokoje a nakonec uslyšela výkřik... Lusena nedokázala hned určit, odkud se ozývá, ale bolest vycházela z trýzněné duše.

Konečně dorazila k Rowaninu pokoji. Dýchala těžce. Moria se krčila v rohu, kolena přitisknutá k bradě si objímala rukama, přerývané fňukala. Rowana stála uprostřed pokoje, ve tváři zármutek a nepředstavitelnou bolest. Svírala hlavu Purzy. Všude kolem se povalovaly chlupy a rozstříhané končetiny pukhy.

Nějaká síla zabránila Lusenu vstoupit. Klesla u prahu. Pokoušela se najít způsob, jak Rowanu utěšit, ale věděla, že žádný neexistuje. Když znovu nabrala dech, zamrkala, aby lépe viděla. V prvním okamžiku si myslela, že má v očích pot či vodu. Nebylo tomu tak. Kousky rozřezané pukhy se skládaly v kinetické rekonstrukci. Lusena pochybovala, že by tohle dokázalo mnoho hlavních. Rowana poklekla, položila hlavu pukhy a zbytek těla se k ní připojil. Klečela u bytosti a tiše kvílela.

„Purzo? Purzo? Prosím, promluv na mě. Řekni mi, že jsi v pořádku. Purzo? Purzo! Prosím, to jsem já, Rowana. Potřebuji tě! Mluv se mnou!"

Lusena sklonila hlavu. Po tváři na solí pokrytý krk jí tekly slzy poznání, že Rowanino dětství skončilo.

„Jasně jsem cítila, že prázdniny dítě rozveselí," prohlásila Siglen a netrpělivě rachotila náhrdelníkem z těžkých, modrých korálků. Rysy její nepřístupné tváře se stáhly v nedůtklivé linky. Neslyšela ráda, že prázdniny, které Rowaně tolerovala, neskončily naprostým úspěchem.

„Bohužel," začala Lusena nejistě, „jsem se zmýlila ve volbě kamarádek. Mezi Rowanou a další dívkou se odehrála vážná hádka. Do té doby se Rowana z volna radovala. Moje neteř je ve velmi problematickém věku..." Zakoktala se.

„Hádka? A skončila čtyřdenní melancholií?“ Siglen byla znechucena.

„Dívky na pokraji puberty jsou tak zranitelné, velmi jednoduše se rozčílí. A nepodstatné věci,“ pokračovala Lusena rychle, protože Siglenina tvář se neomylně měnila, „se někdy tak zveličují, že se stávají důležitými. Rowana je, jak jistě víte, v podstatě rozumné a vyrovnané dítě. Ale...“ a na tomto místě se Lusena znova zakoktala. Siglen vždy pohrdala Rowaninou závislostí na kočce. Teď prsty rytmičky a netrpělivě chrastila dutými korálky. Lusena se zhluboka nadechla a větu dokončila: „... úmyslné zničení pukhy mělo ničivé následky.“

Siglen na Lusenu vrhla rozhořčený pohled. Prsty svíraly náhrdelník tak pevně, že se Lusena obávala, že by se řetízek mohl přetrhnout.

„Říkala jsem, že jste měli dát pukhu pryč již dávno. Nyní vidíte, co se stalo, když jste ignorovala moji radu! Už Rowaně žádné výstřelky nepovolím. Zítra musí být v obvyklou hodinu na věži. Žádná další provinění nestrpím. Zvláště z takových malicherných důvodů. Teď musím ohlásit její prohřešky Reidingerovi. Hlavní musí být odpovědní. Na prvním místě je služba! Osobní důvody jsou až na posledním místě. Teď se to pokuste napravit. Nebo,“ Siglen zlověstně ukázala na Lusenu prstem, „budete přeložena.“

Lusena důstojně odkráčela po rampě Sigleniny věže. Celá se přitom třásla, uražena její necitelností. Byla tak rozčilená, že skoro neslyšela Gerolamanovo „psst!“. Vypadal celý nesvůj, ne, spiklenecky, oči mu rozpustile zářily. Popletená ho následovala do malého přístěnku.

„Podívejte, není to sice pukha, Luseno, ale s trochou štěstí jí to pomůže,“ prohlásil vedoucí stanice a zvedl víko krabice.

Lusena úžasem, ale i s nadějí v hlase vykřikla. „Lodní kočka? Koho jste podplatil? Nedají se sehnat!“ Okukovala zblízka skvrnitý raneček chlupatého zvířátka a stáhla ruku, kterou chtěla ukazovat, opatrně zpět. „Je tak krásně barevná,“ obdivovala vzory na konečcích žlutohnědé srsti zvýrazněné krémovým podkladem. „Jak jste našel tak podobnou Purze?“ Lusena zase dostala strach. „Možná, že by to v současné situaci nebyl ten nejlepší nápad.“

„Sám jsem o tom přemýšlel. Tenhle kocour byl prý navíc, ale já ho dostal jen proto, že jsem ho chtěl pro Rowanu. Pokud ho nedám Rowaně, musím ho samozřejmě vrátit.“

„Adaptuje se na život na povrchu planety?“ zeptala se Lusena a pevně si přitom držela ruce za zády a potlačovala touhu sáhnout si na spící šelmu. Lodní kočky dělaly na lidi dojem.

„Nebojte se. Narodil se na křižníku, takže je více než ostatní jeho druhu zvyklý na gravitaci. Ale bude muset žít odloučeně v Rowanině křídle. Zaprvé, Altair se nikdy zcela nezbavil mutací, a za druhé, nesmí se v žádném případě křížit. Musel jsem přísahat na smrt své matky, že ho vykastruji, než mu bude půl roku, pro případ, že by utekl. Dostal osvědčení od veterináře, protože zbytek Mayottina vrhu byl ještě v karanténě a čekal na rozhodnutí. Právě byl odstaven.“

„Jste opravdu poklad, Gerry. Už jsem si zoufala. Jen tak sedí a dívá se na kousky Purzy, po tváři jí tečou slzy. Od návratu domů nepronесla jediné slovo. Dokonce jsem vyzkoušela silná metaforika, která jí obvykle vrátila ztracenou rovnováhu, ale tentokrát její depresi nepřekonala.“

„A co ona?“ Gerolaman ukázal palcem dozadu směrem k Siglenině věži.

„Siglen se to netýká. Pořádně mě sjela, protože prázdniny byl můj nápad.“

„Luseno, to nebyla vaše chyba.“

„Byla. Myslela jsem, že dokážu dobře odhadnout něčí povahu. A navíc to byla má vlastní neteř!“

„Problém je v tom, že se Rowana nestýká se svými vrstevníky tak často...!“

„Rowana jednala s velkou důstojností a podle zdravého rozumu. Moje neteř je nevychovaná, rozmazlená, egoistická, arogantní, závistivá a musí mít poslední slovo. V ŽÁDNÉM případě za to nemohla Rowana.“

Gerolaman poklepal Lusenu na rameno. „Samozřejmě, že ne.“

Lusena potřásla hlavou a povzdechla si. „A Siglen pošle zprávu o Rowanině provinění,“ při vyslovení posledního slova se zašklebila, „Reidingerovi!“

Gerolaman zvedl obočí a pobaveně zafuněl. „Víte, možná to pro nás bude požehnání. Reidinger má více rozumu než Siglen. Vždycky ho měl. Proto je hlavním na Zemi. Věděla jste, že Siglen tohle místo chtěla také? No, nedostala je a to ranilo její smrtelnou duši. Nenavztekejte ji a nevyslovujte před ní jméno Reidinger.“ Naposled poklepal Lusenu na rameno a pak jí předal zavřenou krabici s lodní kočkou. „Vyzkoušejte tohle a uvidíte. Brzy se dozvíte, jestli ji ta potvůrka přijala. Zamrkal. „Myslím, že ji nebudu muset odnést zpět na Mayotte.“

Lusena pospíchala chodbou k Rowaninu křídlu. Krabici nesla velmi opatrně. Přinejmenším Rowana ocení, že může mít drahocennou lodní kočku.

Lodní kočky byly stejně neobyčejné jako pukhy a stejně nezávislé jako bezocasé kočky, ze kterých se vyvinuly za staletí cestování při zkoumání vesmíru. Někteří tvrdili, že pocházejí z předků kočkovitých šelem, stejně jako člověk pochází z opice. A přitom se jim náležitě zvětšila inteligence. Panoval všeobecně rozšířený názor, že lodní kočky mají telepatické schopnosti, ale žádný telepat, dokonce ani s mimořádnou náklonností ke zvířatům, s nimi nikdy nenavázal spojení. Lodní kočky se cítily stejně pohodlně ve stavu beztíže jako při působení gravitace. Nejznámější byla jejich schopnost upravit svůj životní režim. O lodní kočkách se vědělo, že přežily vesmírné havárie, které jinak zabily všechny na palubě.

Výzkumníci nebo malé posádky trvaly na lodní kočce jako spolucestující na všech lodích, které se pohybovaly mimo dosah stanice hlavní. Někteří je srovnávali s kanárky starodávných horníků, které si lidé nosili do hlubokých šachet, protože lodní kočky si vždy všimly i tak jemných změn tlaku, že člověk ani přístroje nic nezaznamenali. Tvrdilo se, že tato jejich schopnost se zasloužila o záchranu tisíců životů, že kočky neomylně zavedly opraváře k protřazenému místu nebo prasklině. Tradovalo se, že se živí hmyzem, kterým byla zamořena každá loď, ale ve skutečnosti patřily mezi první, koho v kuchyni nakrmili. Každý porod byl lodními posádkami pečlivě sledován a potomstvo puntíkářsky

registrováno. Umístění mláďat zabralo tolik času, diskusí a mocenských tahanic, jako v dávné historii sňatky mezi hlavami států.

Navzdory tomu dospělé kočky byly vlastními vládci, poskytovaly svoji přízeň a náklonnost velmi vrtošivě. Přijetí lodní kočkou bylo počtou.

Lusena pospíchala do Rowaniných pokojů a dělala si přitom starosti. Rowanu mohlo traumatizovat, kdyby ji lodní kočka nepřijala. Možná by odmítnutí tak brzy po Moriině výstupu zhoršilo její psychický stav. Ale muselo se stát něco, co prolomí její uzavřenost. A dívka navíc věděla o zvláštěnoscích lodních koček.

„Za pokus to stojí," mumlala si Lusena pro sebe a strčila do výplně dveří. Otevřely se a Lusena musela zamrkat, aby si oči zvykly na temnotu. Rowana opět ztlumila osvětlení. Lusena nelitostně otočila reostatem a zalila místnost jasným světlem. „Rowano? Vylez okamžitě z postele! Musím ti něco ukázat!" Lusena vložila do hlasu i myšlenek mlhavý náznak překvapení a očekávání. Rowana byla stále velmi mladá a neukojitelně zvědavá.

Položila krabici na nízký stolek mezi křesly a s povzdechem si do jednoho z nich sedla. Natočila hlavu k Rowanině pokoji. Čekala a nechala radost z překvapení mísit se svými myšlenkami. Částečně souhlasila se Siglen, že Rowanina melancholie trvá již příliš dlouho. Ztrátu posuzuje každý člověk různě, ale Rowana nepochybně velmi trpěla kvůli ztrátě Purzy.

Lusena stále čekala, trvalo to déle, než předpokládala. Potom se dveře otevřely a objevila se Rowana.

„Gerolaman kvůli tobě upsal svoji smrtelnou duši," vysvětlila konverzačním tónem Lusena svůj vpád. „Záleží jen na ní," a ukázala na krabici. Jestli tě přijme. Zvláště když teď nejsi tak docela ve své kůži. Takže nevím, zda tě tím potěším." Lusena se zaradovala, když viděla, že Rowanu zaujala, možná i nadchla. Dívka pomalu vešla do místnosti, trochu zvedla hlavu, aby viděla přes opěradlo pohovky na stůl. Lusena počkala, až Rowana přijde blíž, a nejprve ji vybidla, aby se posadila. Jako špatně naolejovaný android sebou Rowana praštila do křesla. Podívala se na krabici a potom na Lusenu. Ta učila v mysli snahu o otázku.

Lusena odklopila víko. Rowanina reakce naplnila všechna její přání - dívka vypadala potěšená a nejistě.

„To je opravdu lodní kočka?" zeptala se a oči upřela na Lusenu tvář. Poprvé od toho rána ve Favor Bay se jí oči zatřpytily. Impulzivně natáhla ruku a pak ji těsně před krabicí stáhla, aby kočku neprobudila.

„Opravdové mládě lodní kočky. I kdyby si tě neoblíbilo, buď Gerolamanovi za takovou příležitost vděčná."

„Je tak rozkošná. Nikdy jsem neviděla tak třpytivou a okázale vybarvenou srst. Smetanový podklad a žlutohnědé konečky tvoří tak neobvyklý vzor! Nepodobá se jí žádné zvíře z galaktického atlasu živočichů. Je to jednoduše nejhezčí stvoření, které jsem kdy viděla." Znova neklidně vztáhla prsty nad krabici. „Luseno, kdy se probudí? Čím ji nakrmíme? Jak ji schováme před Siglen?"

„Nevím, je to všezravec a Siglen ještě nikdy nevstoupila do tvého křídla." Lusena zodpověděla všechny otázky jedním dechem, nesmírně se jí ulevilo, když dívka ožila. „Jenom jestli neuteče. Siglen nemusí vědět, že je zde." Dokonce i kdyby teď mládě vrátila, jeho přítomnost přivedla Rowanu na jiné myšlenky.

„Hej, podívej se, protahuje se. Co mám dělat, Luseno? Co když mě nebude mít ráda?" Tvář se jí opět zasmušila. „Purza mě musela mít ráda, ale tahle kočička nemusí..." „Musíme jen doufat, že si to zasloužíš." Lusena si byla jistá, že uhodila na správnou strunu. Přes všechny dívčin talent, možnosti i schopnosti a navzdory stále častějším zábleskům dospělosti, zůstalo v Rowaně tolik z dítěte, že vyžadovala podporu a ujištění lásky. Může jí tento mrňavý uzlíček poskytnout vše, co potřebuje?

Kočka se pohnula. Při zívnutí otevřela tlamičku a ukázala malé tesáky okolo bledě růžového, stočeného jazyka. Ze sedmi prstů přední tlapy vytáhla malé tupé drápky. Prohnula hřbet a ohnala se pruhovaným ocasem. Pak se otočila na břicho a otevřela stříbrně modré oči, zřítelnice se jí v jasné osvětlené místnosti zúžily do štěrbin.

Na okamžik se přezíravě zadívala na Lusenu, potom otočila hlavu k Rowaně. Vyrasila uši drásající zvuk, kterým se její rasa proslavila, čtyřikrát ho opakovala a po dlouhém rozvažování popošla k dívce. Zvedla přední packy na okraje krabice a tázavě k ní naklonila hlavu.

„Zlatíčko!" zašeptala Rowana a pomalu natáhla k lodní kočce prst, aby si ho očichala. Ta tak učinila, hned do něj narazila hlavou a pomalu se otočila, aby ji mohla Rowana poškrábat za křehkým ouškem. „Luseno, nikdy jsem necítila nic tak jemného. Dokonce ani..." hlas se jí zlomil, ale spíše proto, že se lodní kočka dožadovala energičtější péče, než že nemohla větu dokončit. „Chce pít. Vodu." Rowana zamrkala.

„Neřekla si o to, že?" zmohla se udivená Lusena. Rowana rychle potřásla hlavou.

„Ne, nemluvila se mnou. Vůbec jsem necítila kontakt myslí. Ale zcela určitě vím, že má žízeň a chce speciálně vodu."

„Dobře!" Lusena složila obě ruce na kolena a vstala. „Jestli je to všechno, co ten darebák chce, potom to bude mít." Pokoušela se udržet povznesenou náladu na patřičné výši, zatímco mířila do přístěnku s kuchyní.

„Byla jsem hrozná, Luseno, že?" zeptala se Rowana měkce omluvným tónem.

„Hrozná ne, Rowano, ale strašně zničená ztrátou Purzy."

„Tak tedy hloupá. Oplakávala jsem neživou věc." Lusena se vrátila s miskou vody a podala ji Rowaně. „Ve tvých očích nebyla Purza neživou věcí."

Ve chvíli, kdy Rowana položila misku do krabice, se ozvalo rychlé zaklepání na dveře. Zakryla krabici víkem. Dveře se otevřely a vstoupila Bralla. Tvářila se ustaraně. „Byla jsem si tak jistá, že jeden máme, že mi nikdy nenapadlo, že ve skutečnosti vypadá... promiňte, že vás ruším, ale má takovou náladu..." Bralla přeskakovala pohledem z jedné tváře na druhou, celé držení těla prozrazovalo prosbu.

„O čem to mluvíš, Brallo?" zeptala se Lusena, protože to hlavní T-4 zapomněla říci.

„MÁŠ současné Rowaniny hologramy, že Luseno? Určitě jsi nějaký udělala ve Favor Bay."

„Udělala, ale proč jsi tak rozčilená?" Lusena bez potíží našla hologramy, které ještě ani nevybalila z cestovních zavazadel. Na některých Rowana vypadala velmi dobře. Lusena jeden vybrala. Rowana stála sama u zádi lodi, smála se

a stříbrné vlasy rozevláté větrem vypadaly jako roztrhaný prapor.

„Díky, bože," Bralla se na okamžik přestala třást. Reidinger trval na tom, že chce mít tvůj současný hologram, Rowano. Musí být odeslán okamžitě a řeknu vám, Siglen z toho také není nadšená. Ale tady vypadáš hezky!" Usmála se na Rowanu, která se co nejméně nápadně pokoušela udržet v krabici lodní kočku, jež škrábala na víko a hlavou se ho pokoušela nadzvednout. „To je skvělé. Ačkoli nevím, jestli ji někdy dostaneš zpět. Mám ji nejdříve okopírovat?"

„Kdybys..." Lusena si nebyla jistá, zda Bralla její prosbu zaslechla, protože ta už vycházela ze dveří.

„Proč chce Reidinger můj hologram?" zeptala se Rowana a rychle zvedla víko nad nyní už hlasitě protestující kočkou. Ta neměla ani v nejmenším úmyslu opustit krabici, ale rozhodně nelibě nesla, když bylo víko přiklopené. Letmo se rozhlédla po pokoji a pokračovala v pití.

„Nejsem si zcela jistá," pronesla Lusena a skryla své myšlenky, protože přesně věděla, proč ji Reidinger chtěl: mohl tak zaměřit myšlenky přímo na Rowanu. Proboha! Vyrovná se se způsobem, kterým je Reidinger pověstný a jímž vede své slídivé rozhovory? Lusena pohlédla na svoji svěřenkyni, úplně zaujatou lodní kočkou, a skrytě si oddechla. I kdyby jí dal Reidinger jen poloviční šanci...

Když se mládě napilo a sežralo trochu chleba namočeného v mléce, rychle se olízalo a pak se zhroutilo, aby se po tak pracném výkonu vyspalo. Jakmile začalo pravidelně dýchat, Rowana zamířila ke klávesnici a vyvolala si fakta a domněnky o lodních kočkách.

„Tohle by měla jíst," podávala Lusene několik prvních stránek, „a tohle pravděpodobně bude chtít. Chtěla bych, abys chytla Gerolamana, než dnes odejde. Hned se vrať." Než se Lusena zmohla na protest, vyšla ze dveří. Bože, kolik je teď na Zemi hodin? Lusena stiskla zuby. Chtěla být blízko Rowany až - pokud někdy - ji Reidinger kontaktuje přímo.

* * *

Večer již neměly žádné pochyby, že Darebák Rowanu přijal.

Probudil se po druhém zdřímnutí, rozhlédl se po vystlané krabici (Lusena myslela, že bude chtít vykonat potřebu) a vyskočil Rowaně na rameno. Usídlil se na rameni, drápky se zahákl do látky košile.

„Nebud' nervózní, Luse," řekla Rowana, „nechápe to do podrobností." Zachichotala se a legračně otfásla. „Ale jeho fousky mě lechtají. Teď, Darebáku."

Přestože to vypadalo, že se kocourek uvelebil na dlouhou dobu, náhle seskočil z Rowanina ramene na pohovku a přeběhl ji na druhý konec. Potom se otočil a vyčítavě zíral na dívku.

„Co jsem to, ježiši, udělala?"

„Proč..." začala překvapeně Lusena a potom uviděla, jak se Rowana posadila vzpříma. „Ano, hlavní Reidingere?"

Měl jsem v úmyslu oslovit tě přímo, Rowano, pronesl hluboký hlas tak jasně, jako kdyby seděl vedle ní na gauči a mluvil nahlas. Dokonce i já, Reidinger se krátce zasmál, potřebuji talisman, na který se mohu zaměřit. Přidal jsem tvůj hologram do seznamu vybraných lidí. Mimochodem, informoval jsem Siglen, že máš právo na všechny prázdniny podle současného školského systému na Altairu. Siglen může do práce nutit sama sebe, ale pro malé děti existují pravidla, která se musí dodržovat.

Já jsem o to nežádala, hlavní Reidingere. Je toho tolik, co se musím naučit...

Jsi loajální, dítě. V rozhovoru, který jsem právě měl se Siglen, jsme si vyjasnili několik nedorozumění z její strany. I ta o tvé budoucí výchově. Dovol mi také vypracovat pro tebe plán. Rowano, máš plné právo se obrátit přímo na mě s jakoukoliv otázkou, co tě napadne. Vhodný hologram pro snazší navázání spojení je už na cestě. Dosáhneš daleko. Rowana slyšela v hlase smích. Používej svůj hlas. Také bys měla dostat hologramy od Davida z Betelgeuze a z Capelly. Neuškodí ti, když se s nimi čas od času spojíš. Je to současně dobrý trénink. Oba studovali u Siglen.

Rowana zachytila trpký tón v mentálním hlase a podivila se.

Ještě jedna věc: Gerolaman povede základní kursy o věži. Přeji si, abys byla jeho studentkou. Jak jistě víš, práce ve věži není jen mentální. Následovala zřetelná pauza a Rowana si nebyla jistá, zda by měla za jeho přímluvu poděkovat nebo ne. Ty máš lodní kočku? Dobrá, moje slečno, to je pocta.

Ano, pane, to si také myslím. A děkuji vám za prázdniny a základní kurs a... a za všechno.

Nikdy se neboj, Rowano. Později ti vše vysvětlím. Náhle se prostor, který jí dosud zaujímal v hlavě, vyprázdnil a Rowana zamrkala překvapením.

„Rowano?" zkusmo se zeptala Lusena, naklonila se přes stůl a sevřela jí ruku.

„Mluvil se mnou hlavní Reidinger ze Země," odpověděla a pak pohlédla na žlutohnědé mládě. „Věděl o Darebákovi," dodala zmateně.

„To asi Reidinger mohl," poznamenala Lusena uštěpačně a mrkla na kotě, které nyní kráčelo podél zadní stěny gauče k Rowaně. „Jak mohl?"

Lusena pokrčila rameny. „Rodina Reidingerů měla vždy neobvyklé nadání a vnímavost. Jsou talenty po staletí. O čem mluvil dál?"

Rowana se zlomyslně zašklebila. „Budu mít stejné prázdniny jako děti v místních školách. A mám se připojit ke Gerolamanovu kursu o věži."

U tohoto bodu se Lusena zastavila. „Nevěděla jsem, že Gerolaman vyučuje."

Rowana se zasmála. „Podle Reidingera ano." „Potom je to pravda."

Když Gerolaman pozdě večer přijel zkontrolovat, jak si mládě zvyká, byl nesmírně potěšen. Vzal si nápoj, který mu Lusena nabídl, a posadil se naproti Rowaně, jež měla v klíně spící chlupatý míč velikosti pěsti. Pozvedl k ní sklenici. „Domnívám se, že bys měla potvrdit přijetí kočky. Já se postarám o oficiální stránku věci a ty pak dostaneš dokumenty

přímo od kapitána Mayotte. Řekl mi, že ti mám vyřídít, že Darebák je z rodu opravdových šampiónů."

„To vidím," odvětila Rowana a opožděně se na spáče usmála. Nestačila si ani protáhnout svaly a Darebák se u ní po večeři zhroutil.

„Byl to dobrý den," Gerolaman se pohodlně protáhl. „Postarali jsme se o lodní kočku a obdrželi jsme zprávu, že příští týden přijede ze Země celá třída mladých T-4 a T-5, aby se učili o správě a údržbě věže. Siglen prohlašuje, že Alfair byl vybrán kvůli ní." Gerolaman zamrkal na Lusenu a ta se potajmu usmála. „Patříš mezi ně i ty, Rowano. Vzkázali mi, abych ti to sám řekl. Dopoledne budeš jako obvykle ve věži, ale odpoledne a večer budeš docházet na moje hodiny. Platí?" Rowana přikývla na souhlas a Lusena jí za její takt v duchu zatleskala.

„Zdaleka jsem tě ještě nenaučil všechno, co znám, ale teď tě budu učit oficiálně. Budeš se stýkat s talenty odjinud. Mají rozličná nadání: T-4, T-5, kinetici, empati, pár mechaniků, ale pouze jeden opravdový telepat. Seznámíš se tak s možnostmi různých talentů. A možná získáš jednoho nebo dva kamarády svého věku."

„Kolik jich bude?" zeptala se Lusena, když si povšimla, jak Rowana náhle zpozorněla.

„Osm, jak jsem řekl."

„Tolik? Určitě jim Siglen nezakáže bydlet ve stanici?"

„Nebudou bydlet ve stanici, ale v budovách pro hosty," odušil Gerolaman s vědoucím pohledem. „Stěhuje se tam má žena, aby je dala do pořádku. Na Samellu si jen tak někdo nepříjde, i když je jen T-6. Pár pubertáků dokáže zvládnout. Dozví se všechno dřív, než se cokoliv stane." Dopil a zvedl se. „Než sem přiletím, musím toho ještě spousty zorganizovat, takže vás, slečny, nyní opustím. A při cestě domů seženu všechno, co potřebuješ pro kočku. Kapitán Mayotte mi dal seznam. Zítra to přinesu."

Rowana ještě jednou poděkovala za zvířátko.

„Chová se, jako by tu žila odjakživa," pronesl Gerolaman dojatě a s lehkým pokývnutím hlavy Lusenu odešel. Příštího dne Rowana zjistila, že Siglen není v žádném případě nadšena myšlenkou, že její stanice bude sloužit k tréninku.

Alespoň to ale odvrátilo její pozornost od ostatních věcí včetně Rowanina současného chování. Siglen zasypávala Brallu a Gerolamana rozkazy. Jak si Rowana všimla, oba předstírali, že jsou 'invazí' znechuceni. Neustále si stěžovali na vhodnost ubytování, vyučovací místnosti, lamentovali a přemýšleli, jak velká část přistávací plochy bude dostatečná, aby Siglen tito nehotoví mamlasové nerušili, skuhrali, že budou příliš hýčkáni a rozmazlováni. V poledne byla Siglen tak rozčilená, že se obrátila na Brallu.

„Pokud si Reidinger, hlavní ze Země, zvolil Altair pro svůj kurs, potom s ním musíme všemi možnými způsoby spolupracovat. Jsem už úplně unavena posloucháním vašeho bédování. Hlavní Reidinger ví přesně, co dělá. A tím to končí."

Rowana si nemohla pomoci, ale všimla si poťouchlého, tajnůstkářského lesku v Bralliných očích: lest se podařila, Siglen musela podporovat Reidingerovo rozhodnutí. Rowana se začala těšit na společnost při vyučování.

Později si prohlížela materiály o budoucích žácích a vyptávala se přitom Gerolamana.

„Jsou to jen údaje, postavy a hologramy," šklebil se na ni. „Nech se trochu poznat. Nebudou vědět, že nejsi na stejné úrovni jako oni - Reidingerovy rozkazy," dodal, když zůstala překvapeně zírat. „Proto také není v tomto kursu nikdo další z naší planety. Máš tak více šancí si s nimi porozumět."

Vzala si materiály do svých pokojů a procházela jimi. Každý záznam obsahoval hologram, doporučení ze školy a kus kódovaného textu, jenž skrýval před slídivýmá očima soukromé údaje. Tři chlapci a jedna dívka byli narozeni na Zemi. Dvojčata - bratr se sestrou - věkově velmi blízcí Rowaně, pocházela z Procyonu. Další dvě dívky přišly z Capelly.

Rowana si vyvolala hologramy a dlouho seděla a zkoumala tváře, pokoušela si představit jejich majitele. Nejdéle hleděla upřeně na Barinova - chlapce ze Země, jenž byl hezký jako herec z tri-d. Hologram ho znázorňoval při plavání. Měl překrásné svalnaté tělo jako Turian, dlouhé, blondaté, kudrnaté vlasy mu padaly až na holá ramena. Byl o tři roky starší než Rowana, tedy stejně starý jako Moria. Ta ale neměla žádný talent. Darebák provedl jeden ze svých neuvěřitelných skoků a hupl jí z poličky s kazetami na rameno. Probudil se ze spánku a dožadoval se pozornosti.

Rowana se potkala s Gerolamanem u kosmické lodi, kterou přiletěli všichni studenti. Očividně dostali během krátké cesty příležitost k seznámení. Byli v dobré náladě. Když společně procházeli dveřmi, smáli se a žertovali. Okolo nich se vznášela osobní zavazadla - předváděli své kinetické schopnosti. Potom si jeden z nich všiml Gerolamana a Rowany a dva batohy spadly na zem.

„Tss, tss," procedil Gerolaman a šklebil se na uvítanou. „Vedoucí stanice, Gerolaman, T-5 a učitel vašeho kursu."

Taktně šťouchl do Rowany, jež zírala na Barinova. Živý byl dokonce ještě hezčí, i když měl tělo zakryté oblečením.

„Já se jmenuji Rowana. Doufám, že se vám bude na Altairu líbit." Zlobila se na sebe, protože si připadala nezdvořilá, a usmívala se nestranně na všechny. Ucítila dva, ne, čtyři různé mentální doteky, spíše potěšení rukou než dotírání.

Nechala je, ať vidí její nadšení ze setkání s novými talenty, a pak se odtáhla.

„Určitě je každým coulem lepší než stará, chmurná Země," prohlásil jeden z chlapců a pozvedl na uvítání ruku. Rowana ho poznala podle hologramu jako Raye Loftuse, narozeného v mnohamilionovém přelidněném městě v Jižní Africe. Zaclonil si jednou rukou oči, podíval se přes rovnou přistávací plochu k nízkému horizontu přístavu a zahvízdal. „Lidi, tohle je celé město?" dodal a pohrdavě zapískal.

„Ztichni, Rayi," zasmála se Patsy Kearnová. „Nenech ho dělat si z tvého města legraci, Rowano. To je jeho, města."

„Ne jen tak nějaká města, Pat, ale pořádná vysoce technizovaná města, která se mrakodrapy dotýkají oblohy," Joe Togliová několika pohyby rukou načrtl do vzduchu obrovské budovy. „Jsem stejně civilizovaná jako on, i když mi známi žijí v okolí středozápadního metra. Ahoj, Rowano."

Rowana odpověděla na přátelské náznaky od obou Procyanů, Maulie a Micka, dvojčat empatů. Jejich talent byl podivný, mysl dokázala zesilovat všechno, co jiná mysl vytvořila. Dokonce ani neuměli vytvořit štít, takže je mohl

slyšet každý.

Nikdo přesně neví, co si s tím počít, řekla Mauli Rowaně.

Ale jsou za nás rádi, prohlásil téměř současně Mick. Jsou si jisti, že můžeme být mimořádně užiteční.

Jenom kdyby mohli zjistit kde, jak a proč.

„Už toho bylo dost," zamračil se Gerolaman a všechny tři napomenul. „Všichni nejsme telepaté. Ale umíme se slušně chovat, že? Teď si všichni, ať už jste kinetici nebo ne, vezmě zavazadla a já vás ubytuji." Popohnal je k velikému autu. Rowana nastoupila poslední a posadila se vedle vysoké štíhlé Capellanky s tmavými vlasy. Tvářila se velmi přátelsky a jmenovala se Goswina. Její kůže měla slabě zelený nádech, oči byly také nazelenalé, možná spíše žluté. Seth s Barinovem vypadali, že pokračují ve sporu, ale Barinov se podíval přímo na Rowanu a mrkl. Nebyla si jistá, co by měla udělat. V žádném případě nechtěla napodobovat Moriinu vychytralou nesmělost.

„Altair je krásná planeta," pronesla Goswina něžným hlasem. Rowana jí byla za vyrušení vděčná. „Capella je velmi zmatené místo. Tohle jsou opravdové stromy?" Ukázala k zalesněnému pahorku, který se zvedal se nad altairským přístavem. „Ano."

„A lidé k nim mohou chodit?"

„Ale ano," odvětila Rowana, ačkoli si uvědomila, že nikdy v lese nebyla. V hlavě se jí objevila nepříjemně provokativní vzpomínka, ale ztratila ji, když uviděla na tváři Goswiny zaujatý výraz. Ta se nepřestávala dívat na les.

„Budeme moci ten les navštívit?"

„Nevidím důvod, proč ne. Je ti osmnáct a můžeš jít bez doprovodu kamkoliv."

„Vy tady nemáte problémy s gangy nájemných?" Goswina si trochu oddechla.

Rowana si vytáhla vysvětlení z volně přístupné části Goswininy mysli: slovem nájemní se označovali najímání pracovníci, kteří se po skončení práci věnovali nezákonným aktivitám.

„Ne, na Altairu ne. Nemáme zde ještě mnoho najatých pracovníků."

„To jste tedy šťastní! Když je jich hodně pohromadě, předvádějí jediné nadání, které mají - sklon k násilí."

Potom vozidlo zastavilo před budovou pro hosty a Ray Loftus znovu zahvízdal, tentokrát uznáním.

„Hej, to není špatný. To vůbec není špatný. Jsem rád, že jsem tady!" Široce se zubil a vyskočil z vozidla, aby byl uvnitř první.

Tam čekala Samella a Rayův úsměv trochu povadl, když okamžitě dala najevo své nadřazené postavení.

Rowana si poslechla práva a povinnosti studentů. Gerolaman a Samella rozdali denní rozvrh. Potom byl každému přidělen pokoj a do večerního jídla měli volno.

„Ty se tu nezdržíš, Rowano?" zeptala se Goswina, když se Rowana otočila za Gerolamanem.

„Musím do věže, ale po večeri se vrátím."

Hned vzápětí Rowana potlačila prudkou touhu teleportovat sama sebe. Barinov se na ni díval. Ale právě včas si vzpomněla na Gerolamanovo varování. Čtrnáctiletý T-4 by ještě neměl být schopný takového kousku. Mezi ostatními talenty nemusela být tak opatrná, ale bylo by hloupé takhle se předvádět. Ačkoli sama si s Reidingerem povídala nenucené, přišlo jí, že se každý úzkostlivě snaží hlavního ze Země poslechnout. Pro ni by to také bylo lepší. Pokud bylo jeho přáním, aby se chovala jako T-4, potom to cítila jako svoji povinnost.

Trochu ji překvapilo, když ji Gerolaman vzal za loket a opřel se vedle ní o vozidlo. Nezlobil se na ni, jeho mysl byla jako obvykle klidná, s podtónem smíchu, rozrušení na normální úrovni.

„Tady přestává legrace, Rowano. Tohle není součástí výcviku, jde o rozkazy od Reidingera! Nemůžeš přece jít hlavou proti zdi," zamumlal a šklebil se na ni. Než vyšplhal do vozidla, rozcuchal jí vlasy. „Chápeš."

V příštích dvou měsících měla tuto radu stále na mysli. Ráno, když asistovala Siglen a teleportovala standardní dodávky do vzdálených oblastí, Gerolaman se zbytkem ostatních prováděl cvičení, která se už naučila a překonala dávno předtím. Naslouchala a když ji chvílemi znechutila Rayova neohrabanost nebo Sethova neschopnost, trochu věcem pomohla. Myslela si, že si Gerolaman jejího mírného vměšování nevšimne.

K ostatním se připojila odpoledne na Gerolamanově hodině. Učil je věci, které se týkaly mechanických záležitostí věže, včetně demontáže a opětovného sestavení každého kusu zařízení, a diagnostických testů na určení závad. Barinov a Seth byli mechanicky nadaní talenti. Gerolaman je rozdělil do dvojic s Rayem a Goswinou a měřil jim při sestavování čas. Patsy Kearnová byla zručná v mikrokinetice, takže vytvořila s Joe Togliovou tým zaměřený na opravy počítačových částí. Potom všichni studenti museli zopakovat všechno, co udělali ostatní. Rowana nikdy předtím nemusela pracovat v mikroskopickém měřítku a zjistila, že tohle cvičení ji vyčerpává více než pomoc Siglen. Ale současně ji to osvěžilo.

Potom Gerolaman připravil situaci, kdy něco nefungovalo, a každý student musel napsat („a žádné koukání druhému do hlavy, když píše," varoval), kde je podle něj problém a jak nefunkční věc opravit.

Rowanu pozlobilo, že Barinov i Seth ukončili analýzu první a samolibě čekali na ostatní, kteří dosud problém promýšleli. Ale Rowana byla přesnější.

„Pokud je věž pokazená, je chybou rychle přijít na špatné odpovědi, lepší je, když to trvá trochu déle, ale jste přesnější," vytkl těm dvěma Gerolaman a zamračil se na ne. „U vás se předpokládá, že jste mechaničtí talenti, ale Rowana správně zodpověděla více otázek. Vysvětlí přesně třídu, co tě vedlo k tomu, že si myslíš, že problém zavinil špatný obvod, Rowano."

Zpočátku při vysvětlování koktala, protože Barinovova hezká tvář se po pokárání zasmušila. Sethovi to tolik nevadilo, ale on nebyl ten pravý, komu chtěla Rowana zaimponovat. Po skončení výuky se Rowana nemohla ve svých pokojích soustředit na nic jiného než na hraní s Darebákem, jenž měl bojovnou náladu a útočil na polštáře a potahy, jako by to byli nepřátelé. Obvykle ji jeho směšné kousky pobavily, ale dnes šla spát. Stále ji pronásledovala zasmušilá Barinovova tvář.

Příští odpoledne se na ni mladík k jejímu velkému překvapení široce usmíval. Zacloumalo jí pokušení vystopovat, co je příčinou náhlé změny, ale Siglenin výcvik se ukázal jako dost přísný.

A Rowana se napůl obávala, co by se mohla dozvědět. Stačilo, že se na ni usmíval.

Přestala s ním tak urputně soutěžit a při řešení obvyklého denního problému předstírala, že nevzala v potaz únavu materiálu. Nemohla si nevšimnout Gerolamánova překvapení a rozhodla se, že musí 'předstírat' méně nápadně. Při večeri si k ní Barinov přisedl a přátelsky se usmíval. Rowana cítila, že by měla jednat opatrně.

„Podívej, všichni jdeme do přístavu na koncert. I dvojčata mohou, takže bys také mohla jít. A přemluvili jsme i Goswinu, takže bys jediná trhala partu. Nemáš domácí vězení nebo tak něco, že ne?“ dodal, když si všiml jejího zaváhání. Učila, jak na ni myslí dotírá, a nechala ho spatřit, že si velmi přeje také jít. „Tak se zeptej Samelly. Vybrala mě, abych řídil auto.“

„Nevidím žádný problém,“ prohlásila Samella a pokrčila rameny. „Pořádáte to vy.“

Rowanina povznesená nálada trochu poklesla, když zjistila, že nemá čas, aby se vrátila do věže - pokud se ovšem neteleportuje. Samellin ostražitý pohled ale tuto možnost vyloučil. Dokonce i kdyby jen vyměnila šaty za večerní toaletu, vyvolalo by to řadu otázek. Přesto byla Rowana žena a chtěla se upravit.

„Nezdržuj se, Rowano,“ zavolal na ni Barinov. „Vypadáš dobře tak, jak jsi.“

Jeho slova ji překvapila. V zrcadle v klubovně viděla, že má na tvářích a na ruce šmouhy. Nezaujatě se prozkoumala.

Proklaté vlasy! Prostě nebylo normální mít ve čtrnácti letech stříbrné vlasy, i když se vyskytovaly mutace, které vypadaly ještě bizarněji a nikdo je nekomentoval. Obličej měla příliš hubený a úzký, se špičatou bradou. Úzké, vysoké obočí prohnuté do oblouku vypadalo přinejmenším slušivě, oči měla na svou tvář příliš veliké. Ale měla ženskou postavu. Byla ráda, že nemá prsa příliš velká, to by jí kazilo figuru. Proč se na ni Barinov usmál? A zvláště po včerejšku? Možná chtěl vypátrat, jak docílila vyššího procenta správných odpovědí. Dva roky v rušné věži pod Sigleniným poručnictvím nevyzněly do prázdna, i když ji Siglen nutila provádět cvičení pro malé děti. Možná, že když úspěšně ukončí tento kurs, Siglen jí svěří větší odpovědnost.

Koncert se opravdu povedl, na pódiu postupně hrály tři skupiny provázené důmyslnými světelnými a zvukovými efekty. Vystoupení byla o hodně propracovanější než koncerty ve Favor Bay. Během první části programu seděl Barinov blízko ní, stehenní svaly přitisknuté k její noze. Mysl vyzařovala rezavě hnědou energii. Voněl nedefinovatelnou, i když ne nepříjemnou vůní.

Přesto se na něm Rowaně nelíbil způsob, jakým se jí štouřel v mysl, prohrabával se chvíli zde a pak jinde, pokoušel se najít cestu dovnitř. Za prvé to svědčilo o velmi špatném vychování a za druhé jí vadilo jakékoli naléhání. Jeho dotěrnost vzrostla, když se světla, zvuky, texty a celá choreografie zkombinovaly v erotické scéně - nepřiliš odvážné, ale dostatečně působivé, aby dav hvízdal a pokřikoval. Studenti seděli v hledišti dostatečně vysoko, takže nemohli nepostřehnout páry a několik skupinek, jak mizí v tmavých vnějších chodbách. Rowana věděla, že se takové věci dějí, Lusena ji poučila o sexualitě a erotice, ale dnes je poprvé viděla na vlastní oči. Na druhé straně sedadel se Goswina nervózně zavrtila. Ty kradmé odchody ji rozrušily.

Rowana začala jemně vyzařovat konejšivé pocity, aby Goswinu uklidnila, a zdálo se, že to pomáhá.

Koncert končil promyšleně smyslnou scénou s triumfálním troubením a okázalými světelnými efekty. Všichni na scéně zaujali jasné sexuální pozici. Goswina se zvedla ze sedadla, ne aby mohla tleskat a souhlasně vykřikovat, ale aby mohla odejít. Rowana ji následovala, protože zachytila výkřik, jako by se dívka dusila.

„Wino! Vždyť je to pouze představení!“ pronesla, když ji na parkovišti dostihla.

„Musí být tak... tak nechutně vulgární? Na Capelle jsou takové podbízáivé scény zakázány.“ Goswina byla hluboce znechucena a trásla se vztekem. „Nenávidím, když se to takhle veřejně ukazuje. Takové věci mají být velmi soukromým a nádherným zážitkem. Ne levným a laciným a... a na veřejnosti.“

Aniž se chtěla Rowana čehokoliv domýšlet, 'věděla', že se Goswina musela před odletem na tento kurs vzdát někoho velmi drahého. Postrádala svého přítele tak intenzivně, až se Rowaně zdálo, že jde o životní lásku. Ale na něco takového byla Goswina příliš mladá. Rowanino neoprávněné vniknutí jí uniklo, protože se příliš zaobírala vlastními pocity. A Rowana se zase příliš zamotala do vlastních myšlenek, takže nedávala pozor, co se děje okolo.

Z pohybujících se stínů se staly reálné osoby s nepřiliš skrývaným záměrem. Goswina stačila krátce vykřiknout, než jí někdo zacpal ústa a pevně přitiskl ruce k tělu. Na Rowanu také zaútočili.

„Ne, to vám neprojde!“ vrčela nahlas a mentálně vyvolala kinetické síly směřované do všech stran, protože si nebyla jistá, kolik je ve skutečnosti útočníků. Všechny bez rozdílu odhodila daleko od sebe i Goswinu. Nezatěžovala se kontrolou vyvolané síly a velice ji potěšilo, když uslyšela nárazy měkkých těl vržených značnou rychlostí na pevné objekty. Nelítostně uzavřela mysl před jejich bolestí. Pociť viny, že zranila jinou lidskou bytost, se objevil až za delší dobu.

„Rowano!“ lapala po dechu její společnice. „Co jsi jim to udělala?“

„Jenom to, co si zasloužili. Pojďme odtud,“ popadla Goswinu a odtáhla ji z temnoty na osvětlenější část parkoviště. „U vstupu parkují taxíky.“

„Ale...“

„Žádné ale, bez vysvětlení. Neříkej mi, že se do toho všeho chceš zaplést!“

„Ne, ne! Bože! Měly jsme zůstat s ostatními.“

„Měly, ale nezůstaly,“ vztekala se Rowana. Rayi, Goswina mě bere domů. Necítím se dobře. Ray Loftus pravděpodobně nebude nic namítat. A zrovna teď se nechtěla zaobírat Barinovovou zvědavostí. „Řekla jsem Rayovi, že se vrátíme samy. Tak pojď. Je tu spousta aut.“

Goswina nechala mladší dívku převzít iniciativu. Zhroutila se do sedadla auta, jež se monotónně zeptalo na cíl cesty.

„Do věže.“

„Do věže se nemůže.“

„Jsem Rowana.“

Auto se místo odpovědi zvedlo ze země a plynule se otočilo na jihovýchod, rychle dosáhlo potřebné výšky a uhánělo k nyní viditelnému komplexu věže, osvětlenému pravidelně rozmístěnými reflektory.

„Rowano, ty nejsi T-4, vidíš?“ zeptala se tiše Goswina.

„Ne, nejsem.“

Goswina úlevou vydechla, vyzařovalo z ní uspokojení „Ty jsi důvodem, proč se kurs koná na Altairu. Jsi potenciální hlavní, takže nemůžeš cestovat.“

„Nevíš, jestli důvod...“

Goswina nevěřicně sykla. „Budeš na stanici potřebovat pomocný tým. Budeš potřebovat lidi, se kterými si rozumíš a kterým věříš. Vytvoření takového týmu zabere mnoho času a experimentování. Já to vím, mí rodiče patří do pomocného týmu na Capelle. Proto mě nechali jít, v naději, že mě... ty přijmeš, až budeš mít svoji stanici.“

Rowana se chvilku nezmohla na odpověď. Goswinino vysvětlení mělo hlavu a patu. Kolik lidí z celé skupiny odhadlo účel kursu? A opravdovou velikost jejího talentu? Barinov? Tohle vysvětlení vypadalo rozumněji než opravdová náklonnost k výstředně vypadající pubertálce.

„Prosím tě, Rowano. Mám tě velmi ráda a jsem ti moc vděčná, ale nepracovalo by se nám spolu dobře. Já... se trochu bojím a ty jsi taková silná. To je ale dobře,“ pronesla rychle Goswina a jemně se dotkla Rowaniny ruky. Dívka spatřila mírný úsměv. „Musíš být silná. Ve skutečnosti si myslím, že nejsem typ člověka, který se hodí do věže. Ale rodiče chtěli, abych dostala šanci. Mému mladšímu bratru, Afrovi, je teprve šest, ale už se u něj projevil značný talent. Je přinejmenším T-4, jak v 'patii' tak v 'portování'. Zbožňuje chvíle, kdy smí s otcem do věže a Capella ho vždy škádlí, že převeze práci po otci.“

Rowana se pousmála a rychle sevřela Goswininy prsty, dala tak najevo náklonnost a přátelství. Goswina měla modré šaty a voněla jako květina.

„Myslím, že bychom se měly raději zaobírat přítomností, Goswino. Neřekneš nic jiného, než že jsme se vrátily, protože jsem se necítila dobře. Byl tam velký hluk a zatuchlý vzduch...“

„Bylo to pod otevřeným nebem, Rowano...“

„Rámus! A ze všech těch světél mě začala bolet hlava. Řekni tohle.“

„Ale ti...“

„Gangsteři?“ doplnila Rowana zahořkle.

„Vyjde najevo, že se na nás vrhli. Tys je poranila.“

„Jen ať vysvětlí proč. Nepřipustí, aby se jich na to někdo zeptal.“ Rowana necouvla. Rozzuřilo ji, že ujistila Goswinu, že v přístavu Altair je bezpečně, a přesto byly napadeny. Goswina také nevypadala klidně. Kvůli své citové ztrátě nebyla schopná se s napadením vyrovnat. „Byla jsi o hodně statečnější, než bych byla já.“ Rowana prudce vydechla. „Nebyla jsem statečná, ale rozzlobená. Už jsme tady.“ „Identifikace osob.“

„Tady je Rowana a Goswina z Capelly,“ auto získalo od ochranné pavučiny povolení.

„Teď mě vezmeš do věže, Goswino, a pak tě auto odveze domů. Tak to také povíme ostatním,“ vydala Rowana nezbytné pokyny. „Pamatuj si, Goswino,“ dodala, když došla k vchodu do věže, „až bude Afra dost starý, postarám se, aby tady absolvoval tento kurs.“

„Opravdu bys to udělala?“ Potom ji auto odvezlo pryč.

Rowana řekla Luseně o bolestech hlavy způsobených nepříjemným blikavým světlem a pokojně souhlasila, že si zítra nechá oči vyšetřit. Protože se Barinov soustředil na problém, který jim zadal Gerolaman, neměla žádné výčitky svědomí, když prozkoumávala jeho minulost ve volně přístupné části jeho mysli. Nejistila zdroj informací, ale bylo zřejmé, že si ji Barinov předcházela, protože se dozvěděl, že je potenciální hlavní. Příště již neváhala a soutěžila s ním i s ostatními. Hlavní řídí stanici a při této činnosti není na sentiment místo.

Takže v posledním týdnu kursu s Barinovem jednala tak vychytrale, až se něžná Goswina občas začervenala.

Během dalších čtyř let vedl Gerolaman na Altairu další kursy, ty ale Rowana navštěvovat nemusela. Často se zaskočila podívat, zvláště když se řešilo nalézání a odstraňování poruch. Ráda soutěžila s ostatními studenty, ale nikdy si nedovolila se s někým příliš spřátelit. Ignorovala narážky, že je chladná, nadutá, domýšlivá, nafoukaná a straní se lidí. Ke každému byla milá, dokonce i k těm, které ve skutečnosti ráda neměla. To si však nechávala pro sebe. Někdy si ji Gerolaman pozval do kanceláře, aby si s ní neformálně popovídal a zeptal se jí na mínění o tom nebo onom studentovi. Vždy nějakou dobu po ukončení běhu kursu ji kontaktoval Reidinger a probírali spolu z různých hledisek vyučovanou látku, problémy a navrhovaná řešení.

Rowana se Luseně svěřila, že se cítí, jako by skládala velmi dlouhé závěrečné zkoušky.

„Já bych řekla, mladá dámo, že máš štěstí, že se o tebe tak zajímá. Bralla říká,“ Lusena se zlomyslně zašklebila, „že dostává od Siglen pravidelné měsíční zprávy o tvých pokrocích.“

„A proto mi dovolil řídit důlní stroje?“ Rowana nebyla s touto prací příliš spokojena, protože určování směru bylo obvykle velmi jednoduché. „Kolik roků strávím na hloupostech, než mi dovolí dělat opravdovou práci?“

Lusena nevěděla, co jí říci na útěchu. Místo toho mohla, podpořena Reidingerovou autoritou, zařídit, aby Rowana trávila více času mimo věž. Když byl provoz věže malý, stanovaly po dlouhé vikendy v altairské přírodě u Západního břehu a několikrát ve Velké jižní pustině, která - jak jim ukázal průvodce - oplývala všemi druhy hmyzu a bezobratlých živočichů. Vyrůstaly zde fantastické květiny, jež kvetly v noci nebo za úsvitu a uvadaly a umíraly, když zářící Altair sežehl rovníkové oblasti planety. Rowana si nejvíce oblíbila vodní sporty, takže o prázdninách často pobývala ve Favor Bay. Mnohokrát se k ní připojila Bardy s manželem nebo Finnan se ženou a dětmi.

Letní prázdniny šestého roku Rowanina pobytu ve věži se překrývaly s termínem dovolených většiny dospělých. Někteří z nich byli již starší lidé a pracovali na oběžné dráze, jiní žili ve stanicích na povrchu. Od té doby většina studentů věděla, že Rowana má nezvykle vyvinuté nadání pro telepatii a teleportaci a pravděpodobně se stane hlavní. Mezitím v Lize devíti hvězd panovaly rozpaky. Altair byl pověstný tím, že si nikdo ani nedovolil zapochybovat o kvalitách Sigleniny práce. David se nastalo usadil na Betelgeuze, hlavní z Capelly ve své stanici. Guzman z Procyonu stárl, ale do odchodu na odpočinek mu ještě zbývalo mnoho let. Bylo nemožné, aby se Rowana stala hlavní na Zemi, ale šířily se pověsti, že na ni Reidinger převede některé ze svých obtížnějších povinností. Rada Ligy mohla také zvažovat založení stanice na Denebu, jedné z nejnovějších kolonií, ale to vypadalo velmi nepravděpodobně. Kolonie musela jak exportovat, tak vlastnit kredity potřebné na import zboží od členů Ligy. Aby se ospravedlnily náklady na založení věže, musela by mezi planetami existovat odpovídající výměna zpráv nebo obchodní cesta. Deneb v současnosti neměl ani materiál ani kredity.

„Mluvil jsem s Reidingerem," řekl Gerolaman Lusene večer, než přijela nová skupina, „s Rowanou se musí něco udělat. Začíná být znuděná a vyčerpaná. Je to citlivé děvče a vadí jí, když nemůže nic dělat. Ví toho o zařízení věže a provozních postupech více, než kdy věděla Siglen. Je schopná převzít odpovědnost hlavní již teď a to ještě nemá sílu dospělého." Potřásl pomalu, rozmrzele hlavou. „A ta ženská ji nikdy nesvěří opravdovou práci."

„Hm. Je k dětem nedůvěřivá, víte to stejně dobře jako já i Bralla."

„Podle Siglen bude vždycky dítětem. Někdy mě napadá," Gerolaman se poškrábal na tváři, „jestli by nebylo lepší Rowanu uklidnit prášky a vzít ji na Zem, kde by měla větší šanci."

„Ne," prohlásila Lusena a zpríma, nesouhlasně se posadila. „Vy jste tam nebyl. Vy jste neviděl tu hrůzu, kterou měla ve tváři, když jsme ji zkoušely dostat na palubu lodi. Mysl jí zachvátil chaotický strach. Proto Siglen zasáhla. Mohu vás ujistit, že by to jinak neudělala. To bylo podle mě poprvé, kdy se Siglen strachovala o někoho jiného než o sebe! Víte, že hlavní trpí agorafobií. Podívejte se, čím musel projít David z Betelgeuze. A hlavní z Capelly! Přeprava na jejich cílové stanice pro ně byla opravdu utrpením."

Gerolaman se zamyšleně poškrábal na hlavě. „Dobře, Siglen bylo určitě špatně. Letěl jsem stejnou lodí. Z Měsíce letělo více lékařů, než je na stanici personálu. Vlastně mě tenkrát napadlo, že doufá, že ji nepošlou na Altair. Byla si jistá, že pokud se bude dostatečně dlouho poflakovat kolem Blundell Building, stane se hlavní na Zemi." Znepokojeně zabručel. Potom zvedl svazek listů se záznamy o následující skupině. „Přesto mi něco říká, že se brzy něco přihodí. Podívejte, se všemi, kdo se vracejí, se Rowaně v kursech spolupracovalo výborně. Ray Loftus a Joe Togliová byli přeloženi z Capelly s výborným hodnocením. Reidinger zvolil tři z nich, abych mezi nimi vybral potenciálního vedoucího stanice. Tohle ještě nikdy předtím neudělal. Je to zvláštní člověk. Hrozně zvláštní."

„Kdyby to řekl Rowaně, možná by se přestala tak trápit."

„Vemte ji do Favor Bay, přesně jak je naplánováno. Nechte ji dobře si odpočinout a vraťte se včas, abych jí předvedl tyhle chromé mozky, jak řeší problémy."

Lusena se začala zálibně usmívat Gerolamanovu zlomyslnému očekávání. Pak si povzddechla. „Kdyby ji jen tolik nenapomínala a netrvala na svých názorech tak tvrdohlavě..."

Gerolaman překvapeně zvedl oči a zahrozil na ženu prstem. „Vy víte, Luseno, že posádka stanice se přizpůsobuje hlavnímu. Okolo něho se vše točí. Personál hlavního podporuje, asistuje mu a hlavní určuje pravidla hry. Hlavní nevyhrávají v soutěžích popularity. Musí být na každého přísní a obvykle jsou na sebe ještě přísnější!" Luskal prsty.

„Musí to tak být, jinak by se FT&T rozpadlo. A pokud by to došlo tak daleko, měla by FT&T problémy s udržením moci. FT&T nemůže fungovat polovičatě jako byrokracie a nemůže někoho podle toho či onoho systému preferovat. FT&T funguje striktně podle schématu 'kdo dřív přijde, ten dřív mele' a nezáleží, zda jste velcí, malí nebo prostřední, dostane se vám stejných výsad."

„Já vím," povzddechla si Lusena žalostně, „ale nezapomínám, že Rowana je a vždy byla opuštěným dítětem."

„Ale navždy jím nebude. Yegrani to slíbila."

„Slib, který trvá již dlouho." S tím opustila Lusena kancelář vedoucího stanice. „Ale strážce jsem hlídala," mumlala si pro sebe značně spokojeně.

Letovisko Favor Bay bylo uprostřed jara nádherné. Lusena si všimla, že Rowana ožila, jakmile vystoupily z vozu. „Jediná chyba tohoto místa je," rozhlížela se a potom si odhrnula z obličejce stříbrné vlasy, vlající ve větru, „že tu se mnou nemůže být Darebák."

„Vypadal, že mu nevdá, když ho necháš s Gerrym."

„Falešná kočičí láska," pronesla Rowana s přivřenýma očima, „dokud mě krmíš, tak tě miluji."

Lusena se zasmála. „Částečně ano, ale má tě rád. Když slyší, že přicházíš, vždycky běží ke dveřím. Když ho krmím já, nikdy si mě nevšimne, toleruje pouze Gerolamana."

Rowana vyloudila skeptický tón a obrátila se, aby mohla 'portovat' nejdříve Lusenu a pak svoje zavazadla do příslušných pokojů. „Už se těším, až jednoho dne budu mít někoho, kdo bude milovat mě! Ne Rowanu hlavní nebo talentovanou, ale mě! To by se mi líbilo."

Lusena odpověděla stejným objektivním tónem. „Teď je ti osmnáct..."

„Jsi si tím jistá?"

„Po lékařské stránce ano," odpověděla kysele Lusena. Rowana stále toužila dozvědět se přesné údaje, které zná většina dospělých lidí: datum narození, příjmení, detaily o své rodině.

„Zde ve Favor Bay mnoho lidí neví, že jsi talentovaná. A mnohem méně Altařanů touží po mladé hlavní. Vždy jsi byla součástí rodiny. Už jsi dost stará, abys sama prozkoumala svět."

Rowana obdařila Lusenu širokým úsměvem. „Siglen by ranila mrtvice, kdyby tě slyšela! Lidé s naším talentem a

odpovědností se nemohou zabývat ubohými tělesnými záležitostmi." Imitace byla přesná.
„Skutečně, tělesnými," smála se Lusena. „Neměla bych se jí smát, ale doopravdy, Rowano, Siglen nemá ani povahu ani tělesné předpoklady pro 'vyšší city...'"

„I kdyby je rozpoznala..."

„Zatímco ty jsi křehká, mladá..."

„A vypadám divně - nevyjádřil se tak snad ten rudovlasý kinetik ze Země z kursu v minulém roce?" Rowana se vyzývavě podívala na Lusenu.

„Zvláštní přitahuje." Lusena odmítla přijmout jinou interpretaci.

Vešly do domu a Rowana se prohlédla v zrcadle v hale. „Mohla bych si nabarvit vlasy!"

„Proč ne?"

„Opravdu, a proč ne?"

Vyzkoušely několik odstínů. Přestože by Rowana dávala přednost dlouhým černým kadeřím, neměla odpovídající odstín kůže. Takže se usnesly na tmavší blondýně. Na léto se Rowana rozhodla pro krátké, vlnité vlasy. Výsledek je obě potěšil.

„Pozoruješ nějaké zlepšení?" chtěla vědět Rowana a shrnula si loknu do čela.

„Je to výborné! Rozumné a přitom slušivé. Teď se na to podívej sama. O barvě výrobce tvrdí, že nevybledne ani na slunci ani v moři."

„Půjdu se trochu opálit a zaplavat si, jen abych se ujistila, že má pravdu. Půjdeš se mnou?"

„Dnes ne," vyhnala Lusena Rowanu ven. Nebylo od věci připojit se ke skupině připravující jídlo. Mnoho návštěvníků zcela bez skrupulí před odjezdem vyplenilo zásoby.

Plavání a volný čas, kdy se mohla slušivě opálit, Rowaně velmi zvedly náladu. Šla s Lusenu na večeři a několik mužů na ně vrhlo obdivné pohledy.

„Jseš si jistá, že nikdo neví, kdo jsem?" „Pravděpodobně ne. Navíc i Gerolaman by se musel podívat dvakrát, aby tě teď poznal." Lusena pokrčila rameny. „Tuší, že můžeš mít nějaký talent, ale třetina lidí na planetě má nějaké menší nadání."

„Bylo by mnohem hezčí, kdybych mezi ně patřila také a neměla tyto starosti."

Lusena si nebyla jista, zda Rowana nevyslovila nahlas své toužebné přání. Během let si příležitostně 'poslechla' čisté mentální poznámky, ale nikdy se o nich nezmínila, aby nepřivedla Rowanu do rozpaků. Na druhé straně to znamenalo, že jí dívka zcela důvěřovala. Lusena uplynulých patnácti let nikdy nelitovala, ačkoli jak Bardy tak Finnan měli občas poznámky, že se 'obětovala'.

Proto když o dva dny později přijel Bardyin muž Jedder Haley, cítila Lusena povinnost okamžitě odjet na Haleyovy pozemky na východní okraj Velké jižní pustiny.

„Bardy by nenadchlo, kdybych jela s tebou," prohlásila Rowana přesvědčeně. „Potřebuje tě. Řeklas, že jsem už dost stará, abych se o sebe dokázala postarat. A také jsi řekla," pokračovala a přehlížela Lusenu námítky, „že nikdo neví, kdo vlastně jsem, takže jsem v dokonalém bezpečí. Ve skutečnosti bych ráda byla pár dní sama. Mnoho dětí odjíždí od rodičů již v šestnácti. Nemohu celý život žít ve skleníku." Rowana jedním dechem vyvrátila všechny Lusenu výhrady a rozhodla dilema, týkající se její dcery. „Jako bychom nemohly být neustále ve spojení, Luse. Já se umím chovat, nejsem Moria!"

„Opravdu nejsi!" Lusena nikdy neteří neodpustila. Bratr se ale nikdy nedozvěděl, proč prázdniny skončily o několik dnů dříve.

„Můžeš klidně použít Camellino vozidlo. Je pro nás připraveno na letišti. Tak nebudeš muset při cestě nikde čekat," pokračovala Rowana a rychle a šikovně plnila Lusenu cestovní tašku předměty ze zásuvky. „Za deset minut vyrazíš. Bardy nemůže čekat lepší odpověď!"

„Holčičko!" Lusenu výrazná tvář potěšila litoště. „Nemluv nesmysly," Rowana ji láskyplně a s porozuměním objala. „Přivlastnila jsem si tě. Ty víš, že je to pravda. Bardy má právo mě hluboko v duši nenávidět, ale byla natolik šlechetná, že mi nikdy nevynadala nahlas. Až doteď jsem tě potřebovala o hodně víc než ona. Ale teď je řada na ní."

Jak stála Rowana na verandě, pocítila podivnou radost a zvláštní druh volnosti. Lusena o ni vždy pečovala diskrétně a s důvtipem, takže neexistoval důvod k odmítání jejího dohledu. Ale nyní byla sama - poprvé za patnáct let od jejího všeobecně známého a zázračného úniku. Nebyla s ní ani pukha.

Otočila se na podpatku a vrátila se do domu, pleskla rukama do dveří, přeběhla prsty po stole v hale, cinkla nehtem o vázu s čerstvě utrženými květy, protančila do obývacího pokoje a udeřila do naleštěného dřeva židle s brokátovým sedadlem, jako by se chtěla ujistit, že nesní, že je jedinou živou bytostí v celém domě. Otočila se v divoké piruetě a potom se zhroutila na pohovku a smála se svým vrtochům.

Jaký nádherný pocit být sama! Dělat si, co chce! Konečně.

Spojila se s Lusenuinou myslí.

Ubohá žena stále pochybovala, zda bylo moudré nechat svěřenkyň samotnou. Ale musela reagovat na Bardyinu žádost. Rowana jemně a lehce odebrala z Lusenuiny mysli úzkost a vytvořila blok, aby se Lusena nemohla trápit.

Rowana si chtěla důkladně užít své opravdu první prázdniny bez dohledu dospělých.

Favor Bay vypadal půvabně jako ještě nikdy předtím. Rowana bude jíst pouze když bude mít hlad, žádná Lusena jí nebude připomínat normální čas pro jídlo. Siglen jí také nebude doporučovat, aby jedla tohle nebo více tamtoho, ani jí nebude žádat, aby všechno dojedla, protože na světě je mnoho lidí, kteří by dali nevímco, aby mohli ochutnat tak skvělý pokrm. Jakmile tedy dostala chuť nebo spíš opravdový hlad, vzala si kolo a sjela do města. Řídila se podle svého nosu, sledovala nejlepší vůni, přinášenou jarním vánkem.

Postavila kolo na stojánek před restaurací, kde měli rošt na dřevěné uhlí, a prolétla vytištěné menu, pověšené na zdi.

Vůně pečených ryb ji slastně vábila, takže se usadila těsně u roštu vedle jiného zákazníka. Dvakrát se mu opatrně podívala na profil a pak se jemně dotkla jeho mysli a poznala Turiana, kapitána a průvodce na prvním výletě ve Favor Bay.

„Co tady mají nejlepšího? Tak hezky to voní.“

„Já mám sendvič s masem rudé ryby,“ usmál se na ni. „Je taková malá a hezká,“ řikala jeho mysl, „nemůže být studentka, když ještě nejsou prázdniny. Zotavuje se? Vypadá unaveně. Má krásné oči.“

Rowana si nebyla jistá, zda ji těší nebo mrzí, že ji nepoznal. Vždyť musí mít každé léto stovky zákazníků. Proč by si pamatoval jednu dospívající dívku?

„To mají jenom rudé ryby?“

„Ne, ale jsou nejčerstvější,“ odpověděl Turian. „Viděl jsem, jak je před půlhodinou vykládali v přístavu.“

„Tak to bylo pro mě.“

Když se jí obsluhující číšník zeptal na přání, ukázala prstem a dala jí velkou práci neposlušchat proud Turianových myšlenek. Procházel si v duchu seznam věcí, které musí sehnat, aby mohl s lodí před komisí, a přemýšlel, zda na to má dost kreditů nebo kde by mohl ušetřit a neriskovat bezpečnost svých klientů nebo lodí. Ráno vydrhl špinu na trupu lodí a teď měl hlad. Sbíhaly se mu sliny na voňavé jídlo. Nebo za to mohla blízkost krásné dívky? Líbila by se každému muži. Byla z boku hubená, trochu opálená, takže tu už musela, bydlet pár dní. Podivné! Její tvář mu připadala známá.

Ne. Musel se mýlit, nikdy předtím ji ve Favor Bay neviděl.

„Jseš odsud?“ zeptal se, než byl jeho rybí steak hotov.

„Ne, z 'portu'.“

„Na prázdninách?“

„Jo. Musím je mít tenhle rok dřív. Mladší dostávají volno jen zřídka podle plánu.“ To by mělo zodpovědět jeho otázku.

„A ty?“

„Dávám dohromady loď na léto.“

„A jakou máš loď?“ Možná bude lepší začít znova. Pak si spíš vzpomene na detaily jejich dávného setkání a jak je ve skutečnosti stará.

Vycenil zuby. „Výlet do mořské zahrady! Projížděky na lodi a potápění. Takové věci.“ Když si v létě dost vydělám, mohu plachtit celou zimu, dodal mlčky.

„Vždy ve Favor Bay?“ Nevzpomínala si, že by ho tu minulý rok viděla. Ale také ho nehledala ani znovu nenavštívila mořskou zahradu.

„Pokaždé ne. Na Altairu je několik skvělých přístavů. Jezdím na různá místa, ale v létě je dobře ve Favor Bay.“

Číšník postavil na pult jídlo a čekal na zaplacení. Rowana sáhla do kapsy lehkého saka a zčervenala rozpaky, protože prsty nahnátla jen tři malé mince. Jak mohla být tak hloupá? Pokaždé byla s Lusenou, která jí vše připomínala. Když poprvé vyrazí sama ven, zapomene takovou základní věc. Vytáhla vše, co měla, příliš málo na jídlo.

„Ach jo!“ Omluvně se na číšníka a Turiana usmála a usilovně přemýšlela, kde v domě nechala peněženku. Mohla by si 'připortovat' do kapsy u šortek, kolik potřebuje...

„Tady! Nechte to na mě,“ usmál se Turian. Nerad jím sám a tahle se se mnou nebaví kvůli pozvání.

Rowanin úlevný úsměv pro něj znamenal mnohem víc než peníze za jídlo.

„Trvám na tom, že vám to splatím,“ prohlásila, když chtěl Turian odejít, aby si prohlédl zátoku. „Nechala jsem kredity doma. Typická prázdninová hloupost.“

„Já bych to viděl takhle. Věnuji ti sendvič za pár hodin nepříliš těžké práce. Pokud nebudou tví přátelé nic namítat.“

„Jsou to mé prázdniny. Ale určitě je tu dost...“ gestem ukázala na muže a ženy, jež procházeli po ulici.

„Každý spěchá, aby si dal věci do pořádku. Potřebuji další pár rukou a k nim někoho, kdo rozumí jednoduchým pokynům.“ Podle úsměvu poznala, že je více než kvalifikovaná. „Naučím tě vybavit loď. Dávám ti záruku, že se jedná o užitečnou dovednost, která se ti ještě bude v životě hodit!“

Rowana velmi dobře věděla, že nemá v úmyslu nic jiného. Turian byl jako před čtyřmi lety - klidný, upřímný a čestný muž.

„Domluveno! Trocha tvrdé práce mi neuškodí a bude to hezká změna oproti vysedávání v kanceláři. Kde se mám ráno hlásit do práce, pane?“ Zasalutovala po námořnicku.

„Přímo u Cenderova přístaviště. Moje šalupa je patnáct metrů dlouhá a má modrý trup.“

S úsměvem zvedla sendvič a zakousla se do křupavého chleba a horkého rybiho plátku. Pikantní omáčka, kterou si rybu ochutila, jí stékala hrdlem. Přebytkem omáčky setřela prstem a olízla ho. Turian jedl stejným způsobem a přátelsky se na ni usmíval.

Když dojedli, trval na 'zákusku': půl melounu plného čerstvého jarního ovoce a šálek místního pití. Potom ji požádal, ať přijde hned v sedm ráno, aby mohli dokončit těžší práci, než začne slunce pálit, a zdvořile se rozloučil. Odešel a přitom si snažil sám před sebou ospravedlnit, že se zajímal o tak mladou dívku. Měl léto před sebou a s ním mnoho nových příležitostí.

Rowana se vracela na kole a podrážděně přemýšlela, jak mu dokázat, že tak mladá není! Turian byl dobrý, čestný člověk, schopný námořník a poutavý průvodce.

V chatě se rozhodla, že si prostuduje zítřejší úkoly. Vyhledala si informace o výstroji lodí, všeobecné poznatky o námořnictví a dlouho studovala oddíl o vybavování lodí po zimě, aby vstřebala všechny potřebné vědomosti. Hlavní byli většinou obdařeni fotografickou pamětí a dokázali si ve zlomku vteřiny, jak to vyžadovalo jejich zaměstnání, vybavit důležité informace. Všechny poznatky se ale pro hlavní nehodily.

Rowana také prověřila záznamy námořní komise, které se týkaly Turiana Negayona Salika. Použila heslo stanice a prozkoumala osobní záznamy. Nenašla nic špatného. Turianovi bylo třicet dva let. Sluneční záření způsobilo, že

vypadal o několik let starší (podle poznámek žen v různých kursech měli starší muži sklony vypadat důvěryhodněji). Žil sám, dokonce nikdy ani necítil potřebu se oženit nebo uzavřít krátkodobou rodičovskou smlouvu. Měl velký počet sourozenců a blízkých příbuzných, mnoho z nich živilo moře.

Rowana si uvědomila, že v jeho dokumentaci i v záznamech ostatních členů rodiny něco chybí. Musela se posadit, aby si přesně uvědomila, co chybí. Potom se jí rozbřeslo: ani on ani nikdo z jeho rodiny se nikdy nepodrobili talentovému testu. To bylo velmi neobvyklé, protože většina rodin horlivě hledala u svých potomků i ty nejnepatrnější známky zvláštních schopností. Těm s rozpoznatelným, měřitelným talentem se dostalo přednostního vzdělání a často celá rodina získala podporu. Na tak bohaté, úrodné a téměř neosídlené planetě, jakou byl Altair, to nebylo životně důležité, ale příspěvek obvykle znamenal pohodlné zvýšení příjmů. Neexistoval žádný zákon, který by vyžadoval registraci v testovacím talentovém centru, ale takové opomenutí bylo zvláštní.

Prověřila jeho loď Miraki a graficky si znázornila její plavby za poslední čtyři roky, takže se dozvěděla, kde plachtil, kotvil, kdo byli jeho pasažéři. Věděla, že když ukončil učení u svého strýce, získal půjčku na nákup lodi. Splácel ji podle plánu a teď byl jejím jediným majitelem. Miraki měla licenci na pronájem, rybolov a průzkum. Během osmi let od udělení povolení Turian využil všechny její možnosti. Záznamy o plavbách vedl puntičkářsky přesně a odevzdával je včas, nikdy nedostal žádnou pokutu, penále ani nepoškodil loď.

Rowana se vzbudila v šest, pořádně se nasnídala a u Cenderova přístaviště byla málem pozdě, protože ztratila spoustu času, jak vybírala vhodné oblečení. To znamená takové oblečení, aby napomáhalo výslednému efektu, kterého chtěla dosáhnout. Před hodinou byla připravená do čtvrt hodiny vyrazit, ale pak si uvědomila, že Turian ignoruje nebo se přímo vyhýbá dívkám mnohem zkušenějším ve flirtování než je ona. Myslel si, že je hezká, trochu příliš štíhlá. Dobře, od toho začne. A dala se do práce.

Objevila se v přístavu přesně, když tri-d vytrubovala z okna přístavní kanceláře sedm hodin. Na sobě měla pracovní oblečení, šaty na převlečení přivázané k tyčím kola. Průzkum z noci naznačoval, že se pravděpodobně zpotí a umaže. Také měla v náhradních kalhotách nacpaný pořádný balík kreditů.

„Už jsi někdy vybavovala loď?“ zeptal se Turian. Rowana očekávala pokyny.

„Ano i ne. Plachtění mě fascinovalo vždycky, takže jsem do hloubky prozkoumala lodní výstroj. Když získáš kvalitní vyšší vzdělání, naučíš se, jak zjistit věci, které neznáš.“

„Viděl bych to tak, že hbitě převádíš teorii do praxe. V každé práci je těžké najít inteligentní pomocníky. Co vlastně děláš?“

„Ale, nudné věci, vyřizují dovoz a vývoz věcí,“ pokrčila ostýchavě rameny. „Ale výdělky jsou slušné a prémie také nejsou špatné. Měla bych se zúčastnit školení na jiném světě. Byla jsem pro společnost dobrá do té doby, než si všimli, že toužím po postupu.“

Tahle má hlavu na pravém místě, pomyslel si Turian. Nebyl nečestný, takže když mu Rowana vstupovala do soukromí, nepřipadalo jí to jako narušení, cítila souzvuk jako při bezhlasém monologu.

Když slunce dosáhlo na zářivém nebi bez mraků zenitu, zavolal stop a navrhl, aby na konci mola skočili do vody a před obědem se zchladili. Svlékla se do plavek a skočila první do vody, smála se a stříkala na něj. Stále měl krásné silné tělo, zkrášlené tmavě bronzovou barvou kůže.

Osvěžení plaváním vylezli na molo a posadili se do stínu vlečných sítí.

„Pracuješ tak dobře, že ti dám oběd,“ prohlásil vděčně.

„Jedno jídlo jsi mi koupit mohl, ale dvě za dvacet čtyři hodin je příliš. Vzala jsem s sebou dost pro oba.“

Očima barvy moře zíral do slunce a mrkal. Jak stál, ruce na bocích, stékala z něj voda. Podíval se na ni. „Ty jsi chytrá, vid?“ „V pohodě. Pomohl jsi mi ze šlamastyky, ale dluh jsem už svým způsobem splatila. Teď si chci zavázat tebe. Až bude Miraki zase na vodě, vezmeš mě na jednu plavbu. Ujednáno?“

Potřásl si rukama. Turian se smál a v duchu obdivoval Rowaninu nezávislost. Přála si, aby nepřemýšlel tak nahlas, protože jí to nad ním poskytovalo nečestnou výhodu. Až dosud se zdálo, že podnikla všechny správné kroky, aby mu dokázala, že není tak mladá, jak možná vypadá.

Ještě další tři dny jim trvalo, než byla Miraki schopná plavby po moři. Rowana pracovala po Turianově boku a pokoušela se příliš často nepředvídat rozkazy dříve, než byly vysloveny. Večer, když se udělalo chladno a Turian odškrtal všechny splněné položky ze seznamu nutných prací, řekl jí, co budou dělat příští den. Lakování lodi nevyžadovalo vůbec žádné mentální úsilí, ale Rowana v ramenou cítila fyzickou námahu. Pamatovala si ji lépe než ostatní nevšední zážitky. Večer usnula okamžitě, jak ulehla.

Když byla Miraki podle Turiana připravená, ve výstroji nic nechybělo a všechny části lodi, trup, paluba, břicho, vratipeň, stožár, plachetní lana, plachty, motory, kabina, lodní kuchyně i obývací prostory byly v pořádku, pozval Turian námořního inženýra z Favor Bay na prohlídku způsobilosti lodi. Miraki obstála a Rowana nedokázala potlačit triumfální výkřik nad úspěchem, na kterém se sama podílela.

„Dočkám se konečně plavby?“ dožadovala se, když Turian vyprovodil inženýra na molo a vrátil se na loď. „Předpověď počasí říká, že zítra bude jasno s větrem o rychlosti patnáct uzlů směrem na severoseverozápad.“

Turian se usmál a natáhl ruku, aby jí rozcuchal vlasy. Pocítila náhlý nápor pocitů, který zdaleka neodpovídal lhostejnému přátelskému gestu. Nesmí přehnaně reagovat na příjemný dotek. Palčivě si uvědomila blízkost mužského těla. Turianova něžnost - napůl bláznivé gesto - Rowanu tolik nepřekvapila, protože z Turiana vyzařovalo přátelství. Spíše nebyla zvyklá na fyzický dotek, jenž byl mezi talenty vzácný a objevoval se jen ve chvílích, kdy se posilovaly mentální bariéry. Nechtěla se předčasně vzdát plánů, které měla s kapitánem Turianem, jenž ji navzdory snahám o

převýchovu stále považoval za 'mladou' dívku.

„Ano, dočkáš se své plavby. Může trvat celý den?“

„Už jsem plula na lodi, kapitáne Turiane,“ prohlásila čtverácky, „a mám žaludek odlitý ze železa.“

„Pokud si vezmeš na starost kuchyni, postarám se o zásoby,“ nabídl. „A vezmi si něco na převlečení a pořádnou větrovku.“ Úkosem zkontroloval oblohu, přivřel oči před její září. „Vsadím se, že než den skončí, nastane změna počasí.“

„Opravdu?“ usmála se jeho jistotě. „Meteorologie je dnes docela rozvinutou vědou.“

Roztáhl rty ve zkušeném úsměvu a ukázal bílé, trochu křivé zuby. Přikývl. „Můžeš tu být ráno ve čtyři, abychom stihli příliv?“

„Rozkaz, kapitáne,“ švihnutím ruky mu drze zasalutovala. Potom sedla na kolo a odjela z přístavu.

První věcí, kterou udělala, když se vrátila do chaty, bylo, že si vyvolala poslední družicové snímky počasí. Věděla, že nepoužil zařízení na lodi, takže ji zmátl, když našla v polární oblasti nově zformovanou oblast nízkého tlaku vzduchu. Jak u všech svatých věděl o něčem, co probíhalo tisíce kilometrů daleko? Nikdo z jeho rodiny neabsolvoval talentový test! Stále podivnější! Rowana si sbalila věci na loď, do vaku nacpala i oblečení pro deštivé počasí a několik nezbytností, které mohou být užitečné.

Za mdlého světla úsvitu sjela s rancem přes rameno na kole k moři, vděčná, že zná každou rýhu a díru na cestě k hlavnímu přístavišti. Miraki byla přídí i záď ukotvena u mola, kolébala se v přílivu. Rowana zahalekala. Výkřik zazněl příliš hlasitě. „Uložte kolo a uvolněte zád, námořníku,“ vynořil se z kajuty Turian a přešel na kokpit. „Ted stůjte u toho lana a vydáme se na cestu.“

Rowana se usmívala, když viděla, jak se z Turiana obratem ruky stal kapitán. Provedla, co jí poručil, a dovedně skočila na palubu, aby stočila lano. Lodní šroub Miraki zabral a vypluli z přístaviště.

„Šetřte energii, námořníku, a udělejte pro nás oba šálek čaje. Budeme ho potřebovat, až se dostaneme z dohledu přístavu.“

S radostí vykonala rozkazy. Byla si jistá, že zažije nádherný den, nejlepší za několik uplynulých let. Její nadání nezahrnovalo ani unci předvídavosti, ale vyskytovaly se chvíle, a tahle byla jednou z nich, kdy člověk nemusel být jasnovidcem, aby viděl, že vyhlídky jsou báječné.

Jakmile se dostali z přístavu a z dosahu bafajících rybářských lodí, pomalu vyplouvajících za denní prací, Turian nařídil vytáhnout plachty. Radostná nálada z plavby pod plachtami na širém moři Rowanu rozechvěla. Postřehla, jak se Turian usmívá, když vidí, jak se otevírá novým zkušenostem.

„Myslel jsem, že jsi řekla, že jsi už plachtila,“ pronesl napůl žertem, když se usadili v kokpitu. Ruku položil mezi ně na zem.

„Plachtila jsem, ale nikdy ne takhle. Vždycky to byl jen výlet, ne dobrodružství jako teď.“

Turian zvrátil hlavu a od srdce se zařehal. „Dobře, pokud je pro tebe obyčejná zkušební plavba 'dobrodružstvím', jsem rád, že ti mohu nabídnout tak vzácnou příležitost.“ Je to nešťastné děvče, pomyslel si a vlídně se na ni podíval, jestli je tohle největší dobrodružství, které kdy zažila.

Rozhodl se, že jí poskytne spoustu zážitků. Úplně zapomněl na svoji předpověď počasí. Plánoval jednodenní výlet na největší ze sousedních ostrovů, Islay, ale pluli takovou rychlostí, že se rozhodl pokračovat a svézt se v Jižním proudu. Ten by je měl hladce odnést k jižnímu cípu Yony, potom by pluli severozápadním směrem a vynořili se z druhé strany u pobřeží ve Favor Bay. Tím se plavba stane pro Rowanu dobrodružnější.

Mezitím s velkým potěšením sledoval dychtivou a veselou dívku. Příliš neodpočívala. Pracovitost Turian schvaloval, ale Rowana prováděla i ty nejjednodušší činnosti s velkým vzrušením a napětím. Jednou nebo dvakrát promluvila velmi zrale a autoritativně, až ho tím překvapila, zatímco v ostatních případech mu připadala mladší, než vypadala.

Turian právě poslal Rowanu něco připravit do kuchyňky, když se na horizontu objevily nachové hory ostrova Islay s Yonou přesně na jihu. Než ukojili hlad, dokormidloval tak blízko k ostrovu, až mohli vidět islayské osady. Zachytili proud a dívčiny oči se rozšířily nadšením nad způsobem, jakým Miraki nyní plula, od přídě jí odletovala pěna, celá loď se položila na bok. Prikázal dívce stáhnout kosatku a přitáhl hlavní plachtu. Když se k němu Rowana vracela, uslyšel drnění meteorologického alarmu.

„Mohla bys vzít vytisknutou zprávu, Rowano,“ požádal Turian, „a připravit nám něco horkého na zub?“ Zvedl hlavu a rozhlédl se. Na severním horizontu zatím nebylo mnoho mraků.

„S tou změnou počasí jsi měl pravdu,“ podotkla, když se vrátila na palubu s kouřícími hrnečky v rukou. „Od polárního kruhu přichází brázda nízkého tlaku obklopená izobarami, takže je pravděpodobné, že se z větru stane vichřice.“

Vytáhla z kapsy potištěný list papíru a podala mu ho. „Ale tys o tom věděl už včera.“

Zasmál se, přečetl si meteorologickou zprávu a pak ji zasunul do kapsy, aby mohl do prázdné ruky uchopit šálek. „Moje rodina se plaví po mořích již staletí. Máme pro počasí zvláštní smysl.“

„Jsi talentovaný v předpovídání počasí?“ Velmi zvláštně se na ni podíval. „Ne, nic tak formálního.“

„Jak to víš? Ty ses nedal testovat?“ „Proč? Všichni členové naší rodiny měli smysl pro počasí. Nemusíme se nechat testovat.“ Pokrčil rameny a opatrně usrl z hrníčku horkou polévku. „Ale... většina lidí chce mít talent.“ „Většina lidí chce víc, než potřebují,“ odvětil. „Dokud mám oceán, na kterém mohu plachtit, loď a dost peněz, abych ji bezpečně udržel na hladině, jsem spokojený.“ Rowana na něj zírala, zmatena jeho filozofií. „Žiju si dobře, Rowano,“ důrazně trhl hlavou. Potom se na ni usmál. „Na každém světě musí být někdo jako jsme my, kdo je spokojený s tím, co má, a nemusí znuděně sedět celý den na zadku v kanceláři a hrát si s papíry.“

Mimosmyslově si uvědomila, že Turian v mysli s tímto postojem plně souhlasí, že u něj nejde o nedostatek ambicí, ale o úplně jiný životní styl. Hodilo se to k jeho přirozené upřímnosti a morálce. Na chvíli mu jeho přesvědčení záviděla.

Neznala jediný argument proti, ačkoli nikdy nemohla žít jako on. Málem mu to měla za zlé. Od chvíle, kdy ji vysvobodili

z malého dempru, byl pro ni takový způsob života nemožný.

„Jsi šťastný muž, kapitáne Turiane," pronesla s pokřiveným, závistivým úsměvem.

„Čím to je, Rowano, že mi chvillemi připadáš o desítky let starší, než opravdu jsi?"

„Někdy, kapitáne Turiane, jsem o desítky let starší, než bych měla být." To ho popletlo.

Usmála se sama pro sebe. Když už nic jiného nezabere, tajemnost by mohla.

„V každém případě budeme muset změnit plány," vytáhl list papíru a znovu ho přečetl. „Nemáme šanci vrátit se do Favor Bay dříve, než se zvedne vítr. A nechci, aby nás bouře chytla na téhle straně ostrovů. Máme na vybranou. Rozhodnutí nechám na tobě, slečno," střelil po ní vyzývavým pohledem. „Můžeme proplout průlivem," ukázal na rychle se přibližující konec ostrova Islay, „a ukrýt se na závětné straně Yony. Na konci má krásný malý přístav, kde budeme v bezpečí a zítra se můžeme vrátit. Nebo můžeme plout zpátky do Islaytownu, uvázat loď proti nárazům větru a strávit noc na břehu." „Ty jsi kapitán."

„Cesta průlivem bude při nejvyšším přílivu, který nastane za chvíli, nebezpečná."

„Miraki bude na závětné straně ostrova v bezpečí, že?" Odpovědí jí byl úsměv. „Potom volím průliv." Turian se zasmál, když uslyšel její volbu.

Váhal o chvíli déle. Průliv u Islay se v nejvyšším přílivu stával zkouškou lodi a odvahy. Rowana sice o prázdninách trochu plachtila, ale nikdy se nestřetla s víry střetávání různých mořských proudů a bouřlivého přílivu. Turian to zažil s Miraki již mnohokrát a zcela důvěřoval svému námořnickému umění i lodi. Rowana chtěla dobrodružství a teď ho mohla mít.

Takže když Miraki obeplula Gut Rocks, jež ohraničovaly počátek průlivu, nařídil jí obléci se do mokré výstroje a záchranné vesty. Veškeré argumenty umlčel tím, že se také sám oblékl.

„Připrav se na změnu kursu, slečno," zaburácel na ni přes příboj vln, sevřených mezi Gut Rocks.

Otočil loď a Rowana poprvé uviděla vlny, bouřící uvnitř průlivu.

„Tímhle poplujeme?" dožadovala se. Turian obdivoval způsob, s nímž zamaskovala náhlý pocit strachu.

„Prohlásila jsi, že máš žaludek ze železa. Jdu to prověřit."

Rowana se vracela do kokpitu. Pevně se držela brlení a pečlivě balancovala bosou nohou na rozhoupané Miraki.

Turian se při pohledu na ni usmál.

Pomyslel si, že tohle asi není ten nejvládnější způsob, jak otestovat dívčino námořnické umění, ale imponovala mu její odvaha. Vypadala neohroženě, dokud se nedostali doprostřed a Miraki se náhle střemhlav nezřítila z vrcholu obrovské vlny, až se Rowaně obrátil žaludek. Loď se potom chvíli dole kolébala, než byla zdvižena na další vlnu.

Dívka vedle něj vykřikla a když se na ni podíval, uviděl, že tvář má bílou jako křidu a oči rozšířené strachem zírají přímo dopředu v naprosté hrůze. Jednou rukou pustil kormidlo a přitáhl si ji k sobě tak blízko, jak to jen kormidlo mezi nimi dovolilo. Uchopil ji za ztuhlou ruku, položil ji na kormidlo a přikryl ji vlastní dlaní. Potom ovinul pravou nohu okolo její levé a naklonil se tak, aby se jí tělem dotýkal na tolika místech, jak jen situace umožňovala.

Moře ji nevyděsilo. Věděl, že její děs zaviniho něco jiného. Současně si uvědomil, že se jí na to nikdy nezeptá. Jednalo se o starou hrůzu, přivolanou podobnou situací. Každým kouskem těla bojovala se strachem. Držel ji tak blízko, jak to jen bylo možné, věděl, že bude mít od jeho tlaku na ruce modřiny, ale víc pro ni udělat nemohl, aby ji uklidnil.

Naštěstí přes všechny nástrahy nebyl průliv dlouhý a přestože se za těchto podmínek zdálo, že plavba trvá nekonečně dlouho, za chvíli dovedl loď do mnohem klidnějších vod.

„Rowano?" Odstoupil od kormidla dostatečně daleko, aby si ji mohl posadit na klín. Držel ji pevně u sebe a zatím uchopil lano, kterým zabezpečil kormidlo nastavené na nový kurs. Naklonil se k navijáku u kokpitu, aby seřídil hlavní plachtu, a potom začal utěšovat chvějící se dívku. Něžně jí shrnul z čela vlhké kadeře. „Rowano, co tě tak vyděsilo?" Nemohla jsem si pomoci! To nebylo kvůli průlivu. Ta loď se tak kymácela, točila a klesala. Stejně jako dempr. Byly mi tři roky. Moje máma mě nechala v dempru a ten odnesl proud a úplně stejně s ním kymácel. Celé dny. Nikdo nepřicházel. Měla jsem hlad a žízeň a strach, byla mi zima.

„Teď je všechno v pořádku, děvče. Už to máme za sebou. Odted' poplujeme klidně. To ti slibuji!"

Zkusila ho odstrčit, ale Turian věděl, že šok z prožité hrůzy u ní zdaleka ještě nepominul, a dál ji něžně, ale pevně držel u sebe. Námořnickým okem prověřil vítr a mořskou hladinu mezi Miraki a břehem. Byl se současným kursem lodi spokojený. Zvedl Rowanu, lehkou a roztřesenou, opatrně ji odnesl do kajuty a položil na lůžko. Ještě než jí sundal záchrannou vestu a mokrou výstroj, postavil na čaj. Pod rukama cítil, že má chladnou kůži, takže ji zabalil do deky. Potom připravil posilující životabudič. Velkoryse do něj přilil alkohol a pak ji ho podal.

„Vypij to až do dna," nařídil autoritativním tónem, který jí vyvolal na tváři nepatrný úsměv. Poslechla ho. Potom sundal vlastní oblečení, určené do špatného počasí, utřel si vlasy a ramena do sucha a vypil podobný šálek. Sedl si na protější lůžko a čekal, až se bude cítit na rozhovor.

„Co loď?" zeptala se mezi doušky, když naslouchala úderům vln do kýlu lodi.

„O ni se neboj."

Trochu nejistě se usmála. „Potom se o mě taky neboj. Tuhle noční můru jsem neměla už léta. Ale ten pohyb..."

„Je zvláštní, co připomene špatné vzpomínky," prohlásil lehce. „Zničehonic se tě zmocní. Ksakra, jednou jsem málem v podobném průlivu málem zničil loď i sebe. Skoro jsem se při tom podělal. Mohla bys říct," trochu v rozpacích sklonil hlavu, „že se v průlivu u Islay jakýmsi způsobem prověřuji, jen abych si dokázal, že se už nikdy nevydším."

„Nejsem si jista," pronesla pomalu, ale do tváří se jí vrátila barva, „jestli bych chtěla dneska projíždět zpět, pokud ti to nevadí."

„V žádném případě," zasmál se a vzal si od ní prázdný hrneček. „Právě teď při přílivu se nedá směrem na západ průlivem vůbec proplout."

„No, jestli to není směla!"

S obdivem k její houževnatosti drcl lehce Rowanu pěstí do brady a přihrál jí čistý ručník. „Vysuš se, převlékni a potom přijď na palubu. Zmeškáš pohled na mys Yony.“

Bude lepší, když bude mít něco na práci, než když si bude připomínat staré obavy, řekl si sám pro sebe, když šel nahoru. Rowana s ním zcela souhlasila, ale nemohla se zbavit vzpomínek na hlubiny obnovené hrůzy a jak její tělo okamžitě zareagovalo na nabídnutou podporu. Mohl zesměšnit její nedostatek odvahy, mohl ji stejně tak dobře ignorovat jako zbabělce, ale on ji správně pochopil a poskytl jí přesně ten fyzický pocit jistoty, který potřebovala - teď i jako tříleté dítě.

Staré hrůzy se vás mohou zmocnit v nejne očekávanější chvíli. Nyní poprvé vypluly na povrch zpoza bloků, které doposud tento děsný zážitek skrývaly. Mysl může mít zakázáno vzpomínat, ale tělu něco takového přikázat nelze.

Tentokrát byl poblíž někdo, kdo ji mohl držet za ruku.

Oblékla se do připravených suchých šatů, na roztržené tělo, kterému ani horký nápoj nepomohl, si natáhla teplý svetr. Když si vysoušela vlasy, pobavilo ji, že si Turian nevšiml, že mu svoji hrůzu vysvětlila beze slov. Ale na druhé straně měli k sobě fyzicky tak blízko, že k ní ani nemusel cítit náklonnost, aby se do něj dostala.

Tváře se mu rozzářily, když uviděl, jak vylézá na palubu. Na oplátku se usmála.

„Máš na starosti kormidlo,“ ukázal na nastavení kompasu. „Já vytáhnú kosatku. Tak se dostaneme na naše kotviště ještě před setměním. Ohlásil jsem pobřežní hlídce změnu času příjezdu, takže se o nás nebudou obávat. Nechceš někomu ve Favor Bay sdělit, že se do poledne nevrátíš?“

Zavrtěla hlavou a uvědomila si, že v mysli není z prodloužení plavby vůbec zklamaný. Zlobil se na lidi, kteří jakýmsi způsobem dostali tříleté dítě do takového nebezpečí. Turian ji začínal vidět nejen jako další pár pomocných rukou, spolupracovníci, ale jako odlišnou a zajímavou osobnost.

Pozorovala jeho pružné tělo, když vytáhl kosatku, svinul nějaké provazy, které překázely v uličce, a při cestě zpět na kokpit rychle zkontroloval levý i pravý bok lodi. Usadil se v rohu lavice, úkosem se zadíval na kompas a potom na pruh pobřeží.

„Kormidelníku, nastavte nový kurs, deset stupňů na pravobok.“ Zvedl ruku a ukazoval ke vzdálenému cípu ostrovu Yona. „Směřujeme ke kotvišti u mysu Yony. Až přijde ráno, budeme moci zamířit přímo do Favor Bay.“

„Rozkaz, pane. Deset stupňů na pravobok, kurs k mysu Yony. A dovoluji se otázat kapitána, zda vzal dostatek zásob pro hladovějícího námořníka.“

„Na palubě Miraki nemá nikdy nikdo hlad,“ prohlásil se souhlasným úsměvem. „Můžete si chytit tolik ryb, kolik sníte, námořníku. Navíc s sebou vezeme spoustu věcí vhodných jako příloha.“

Husté mraky pokryly oblohu, ještě než zakotvili v příjemné zátocce ve tvaru půlměsíce s pláží z jemného písku. Yona byla oblíbeným letním útočištěm se stovkami podobných pláží podél celého východního pobřeží. V těchto klidných vodách byli jediným plavidlem. Kolébající se plachetnice a pobřežní hausbóty dosud zůstávaly v zimních kotvištích. Jakmile stáhli plachty, svinuli všechna lana a rozsvítili poziční světla a lampy v kajutě, vytáhl Turian rybářské náčiní.

„A co návnada?“

Zašklebil se. „Nahod' udici a sleduj, co se stane.“

„Neuvěřitelné!“ byla její první reakce, když se na háček okamžitě po dopadu do vody vrhl platýs.

„Teď je vhodná roční doba. V těchto zátocce je jich vždycky spousta. Z moře na talíř to trvá pět minut a můžeš jich sníst, kolik dokážeš.“

Rowana se podle jeho slov zařídila. Ještě nikdy neměla takový hlad a nebyla za obvyčejné jídlo tak vděčná. Když po jídle myla talíře, pánve a šálky, zalila ji nezvyklá vlna spokojenosti. Byla unavená, vyčerpaná na těle i na mysli. Únava ji konejšila jako uspávací droga.

„Hej, spíš s otevřenýma očima, námořníku,“ pronesl Turian pobaveně, čelo zájmem svráštěné.

„Teď jsem už v pořádku, Turiane, doopravdy. Byl jsi předtím úžasný. Kdybys byl v dempru se mnou, nebyla bych tak vyděšená.“ Když uviděla, že se mu v obličejí zračí zlost, zvedla ruku. „Nebyla to ničím vina. Ve skutečnosti jsem přežila jen díky tomu, že jsem byla v dempru. Jako jediná.“ Přemýšlela, zda neřekla více, než zamýšlela. Kdyby tohle uslyšela Siglen, celá planeta by se obávala jejího zděšení. Možná by skončil v moři. Určitě nebyl necitlivý.

„Ty nemáš rodinu?“ tohle rozrušilo Turiana nejvíce.

„Mám velmi dobré přátele, kteří se o mě starají lépe než rodina.“

Potřásl hlavou. „Rodina je nejlepší. Na tu se můžeš pokaždé spolehnout. Ale někde snad máš nějaké příbuzné?“

Rowana pokrčila rameny. „Nemůže ti chybět něco, co jsi nikdy neměl.“ Věděla, že to Turiana - muže, který znal každého ze svých pokrevních příbuzných a pro něhož byla rodina posvátná - hluboce rozrušilo. „Jednoho dne budu mít vlastní rodinu,“ řekla, aby rozptýlila jeho úzkost a zároveň si to sama slíbila. Možná proto ji Reidinger zařadil do studentského kursu. Zdálo se, že ho absolvovalo více chlapců než děvčat. Od hlavních se očekávalo, že utvoří příbuzenské svazky spíše s ostatními vysoce talentovanými, aby zajistili věčné pokračování svých schopností. Byl hlavní ze Země také dohazovačem?

S těmito myšlenkami, které se jí honily myslí, nebyla připravená na Turianovo objetí. Když ji jeho ruce sevřely, násilím potlačila emoce. Oddala se vzácnému laskání, teplému a silnému tělu, které se k ní tisklo, jemným rukám, které ji hladily po vlasech a třely jí záda. Položila mu hlavu na hrud' a uslyšela tlukot srdce, rychlejší než obvykle. Věděla, že Turian jedná v žalu nad jejím údělem sirotka.

A najednou zjistila, že nadchází čas rozhodnutí. Nevěděla proč, ale podařilo se jí na Turiana zapůsobit. Stačilo by malé mentální úsilí a mohla by...

Nemusela se rozhodnout. Turian to udělal za ni. Vyzařovala z něj vlna něžnosti, pouze mírně podbarvená soucitem, poznala, že hlavně schvaluje její kuráž a odolnost. Nikdy předtím se nesetkala s člověkem, který by si ji takhle cenil, utěšoval ji a... a chtěl. Překvapila ji intezita jeho pocitů, vzhledla a obdržela něžný, ale naléhavý polibek.

Rowana nestihla nic víc než jen utlumit city na přijatelnou úroveň. Několik uplynulých hodin v ní probudilo příliš mnoho dlouho pečlivě střežených emocí. Kdyby je v sobě všechny uchovávala, pouze by se odrazily jako ozvěna a znásobily. Měla by jich příliš a stejně tak důvěřivý Turian, kdyby nebyla opatrná.

Ale jednou v životě NECHTEĽA být opatrná. Byla si vědoma oslňujícího vzplanutí smyslnosti ve své mysli, srdci a těle. Když Turian zareagoval, přijala jeho pozornost upřímně.

Neočekával, že bude nedotčená. Uvědomovala si, že se na ni pro její podvod zlobí a současně není schopen potlačit dobrou rozžhavenou touhu, která ho spaluje. Takže ho povzbudila mysl i tělem, rukama i rty. Bolelo to minimálně - v porovnání s žárem vášně, která ho zaplavila a kterou Rowana zažila prostřednictvím jeho mysli a doteků. Proklínala svoji neobratnost, jež jí zabránila uvolnit se stejně jako on, ale jasně před sebou viděla tu nádhru, která ji čeká při příštím milování.

Rowana se s trhnutím vzbudila a uvědomila si, že na úzké pryčně, kde oba usnuli, chybí teplé Turianovo tělo. Nevyburcovalo ji jemné šplouchání vln narážejících na boky Miraki, ale Turianova mentální bolest. Trpěl silným pocitem viny, obviňoval sám sebe, že se přestal ovládat a defloroval pannu, zlobil se na Rowanu, že ho zřejmě promyšleně svedla a nesmírně dychtí po dalším milování, jež ho zdolalo svojí intenzitou.

Rowana si kvůli jeho pocitům dělala výčitky svědomí. Co pro ni začalo napůl jako hra a napůl výzva, se změnilo a začalo nepříjemně ovlivňovat čestného muže, spokojeného se svou prací a životním stylem. Byla jen o málo lepší než Moria!

Zvedla se a rychle se oblékla. Zima byla tak vlezlá, že se těsně zavinula do přikrývky. Rychle připravila dva hrníčky horkého životabudiče. Jednou rukou si přidržovala kolem těla pokrývku a současně s mentální pomocí balancovala s oběma šálky. Vyšla nahoru. Turian se krčil na kokpitu, hlavu plnou nepříjemných myšlenek. Křečovitě se trásl ve fyzickém i mentálním chladu ničivé velikosti. Mysl se mu neúprosně vracela k intenzivnímu sexuálnímu zážitku jejich spontánního splnutí a k jeho vlastní neschopnosti kontrolovat své počínání.

„Musíme si promluvit, Turiane,“ promluvila tiše a polekala ho. Podala mu hrníček, přehodila mu část přikrývky přes ramena a po zralé úvaze si sedla těsně vedle něj.

„Nemáš vůbec žádný důvod se po dnešní noci cítit provinile.“

Vrhl na ni rozzuřený pohled. „Jak víš, jak se cítím?“

„Proč bys jinak seděl na zmrzlé palubě a vypadal, jako bys spáchal vážný zločin. Vypij to, potřebuješ se zahřát.“ Použila rozhodný tón, kterým na ni často mluvila Lusena. Turian si opatrně uskl.

„A teď,“ pronesla odhodlaně s mentálním podtextem, „si pojdme vše vyjasnit. Nikdy jsem netvrdila, žeš mě svedl.“

Pochybovačně zafuněl a obalil si dekou pravé rameno. Zmrzlé tělo ale od Rowany neodtáhl. „Chci, aby ses na mě přestal dívat jako na dítě nebo dívenku, zatím neúplného člověka. Chci od tebe, abys viděl mě! Mě, Rowanu!“

Pomalu k ní otočil hlavu. Bělo oči - ve tmě dobře viditelné - se mu rozšířilo úžasem.

„To jméno si pamatuji. Už jsem tě někdy potkal. Věděl jsem, že mi byla tvoje tvář něčím povědomá.“

„Byla jsem tu před čtyřmi lety se skupinou tří, čtyř dívek a opatrovníků. Plachtil jsi s námi. V mořské zahradě se jedna z dívek, hrozná koketa, ošklivě poranila, protože neuposlechla tvého varování.“

„A tys tu malou fenku ošetřila.“ Potom trochu zvedl hlavu. „Kolik je ti let, Rowano?“

„Je mi osmnáct,“ odvětila a bodře dodala „a táhne mi na osmdesát. Takže jsem dost stará na milostné pletky a vím, kdy si co můžu dovolit. Upřímně řečeno, už se stalo. Ráda jsem ti pomáhala s Miraki. Ta práce se tolik lišila od činností, kterými se zabírám celý dlouhý rok. Už jenom tohle mi nedá na tyto prázdniny zapomenout. Dnešní noc byla takovým neočekávaným dárkem. Ujišťuji tě, že v tom nevidím nic hrozného.“

Protože Turian byl v podstatě citlivý člověk, podařilo se jí k němu se svým klidným vysvětlením proniknout. Rukou teplou od hrnečku ji objal. Přitom cítila, jak má napjaté tělo i mysl a pokoušela se v jeho mozku najít klíč k zeslabení stresu. Stále myslel v kruhu, který začínal Rowaniným dětstvím a končil smyslností poslední noci.

„Od doby, kdy jsem se poprvé dozvěděl jak, jsem se miloval s mnoha ženami. Ale nikdy to nebylo takové jako s tebou!“ Těžce vydechl. „Nikdy takové!“ Myšlenky se mu ještě jednou vrátily k nečekané intenzitě spalujícího zážitku.

Při té vzpomínce se začal chvět. „Chystáš se mě zničit.“ Nesl to nelibě. Své avantýry měl rád krátké, sladké a bez komplikací, takové, ve kterých byl dominantní a měl vše dokonale pod kontrolou - opak předcházející noci.

„Já? Ze by mohlo dítě zruinovat tebe, kapitána Turiana?“ zeptala se se směšnou skepsí. „O tom pochybuji, ačkoli to byl od tebe skoro kompliment. Netuším, co mám od tebe nyní očekávat. Jsi úžasně něžný mileneček. I když nemám žádné jiné zážitky pro srovnání, mohu to ocenit. A znám tě jako čestného, slušného, starostlivého člověka. Ale zničeného? To je velmi nepravděpodobné. Nikdy by ses nemohl usadit s jednou ženou nebo v jednom přístavu a v dosahu jen jednoho z altairských moří. Pokud chceš znát můj názor,“ musela se vyjádřit opatrně nebo přestat strkat nos do jeho soukromých věcí, „tak přestože pro tebe děti znamenají hodně, nejsi rodinný typ. Prostě si tě neumím představit, jako stojíš na pevnině a zdviháš dítě. Tvoji manželkou i dětmi je Miraki. Mám pravdu, že?“ Doufala, že její hloupé lichotky zaberou, a ohromně si oddechla, když ucítila v jeho myšlení posun k souhlasu ke svým otevřeným postřehům.

„Dokonce i kdybychom zkusili nějakým způsobem spolu žít, nakonec by to vyhrála loď a já bych zůstala na ocet.“

Neradostně se usmál. Věděla, že zbývala jen troška, aby jí rozčuchal vlasy v tom nedbalém, citlivém gestu, ale stále mu v tom překážel jeho mentální stav. Zvedl ruku a položil si na ni Rowaninu tvář. Dovolil tak pronikat hojivému a útěšnému pocitu respektu a věrného přátelství.

„Nikdy nezapomenu, Turiane, jak jsi mě uklidnil, když jsme proplouvali průlivem, jak jsi věděl, že potřebuji utěšit. Bylo to od tebe šlechetné, nikdy jsem nepoznala takovou vlídnost. Úplně mě to odzbrojilo, vždyť víš.“

Přikývl, na několika úrovních mysli cítil, co se mu snaží sdělit.

„Kdo doopravdy jsi, Rowano?“

„Jsem sirotek, je mi osmnáct let, jsem talentovaná a pracuji v altairské věži.“

Uslyšela, jak se mu na chvíli zastavil dech a pocítila, jak se mu v mysli její obraz zahalil uctivostí.

„Jako hlavní Siglen?“ Přestože věděl, co personál věže dělá a jak to dělá, jeho spolupracníci mu tam nezapadala.

„No, já nejsem hlavní,“ pronesla se smíchem, zpolovičky tak zakrývající pravdu. „Ale dělám osamělou práci a nesmím se příliš kamarádit s lidmi, se kterými pracuji. Nemohu být takovým kapitánem jako jsi ty. Už skutečnost, že jsem byla tvojí posádkou, byla sama o sobě úžasným zážitkem. Naše společná práce a to, jak jsme sami dva dali Miraki do pořádku, bylo natolik odlišné od mého života ve věži, jak si jen dovedeš představit. Nikdy jsem neprožila tak úžasný týden. Určitě ale nemám v úmyslu vracet ti tvé přátelství sexuálními splátkami.“

„Splátkami?“ Málem na ni zařval. Věděla, že uhodila na správnou strunu. „Slyšel jsem, jak tomu dávali různá jména, ale nikdo to nenazýval splátkami!“ Popadl ho záchvat smíchu a najednou veškeré napětí a strach z jeho myšlenek zmizely. „Opravdu, splátky.“

Svítání rozzářilo oblohu. Rowana spatřila na jeho tváři pobavený výraz, odrážel navrácení mentální rovnováhy.

„V tom případě,“ začala poddajným hlasem, přestože ji jeho přizpůsobivost povzbuzovala, „bez jakýchkoliv předpokladů a když máme jedinečnou příležitost, která se již pravděpodobně nenaskytne, mohli bychom se zase trochu sblížit?“

„Jestli máš nějaký talent, Rowano,“ výraz tváře mu odrážel touhu mysli, „víš, že tohle bych nyní chtěl víc než cokoliv jiného.“ Potom se usmál, rozcuchal jí vlasy a dodal: „Samozřejmě mimo snídani. Ta nám dodá potřebnou energii.“

Když dorazili k molu ve Favor Bay, bylo pozdě odpoledne. Rowana se mohla ujistit - a také tak učinila - že mezi nimi při zpáteční plavbě vzniklo nenucené přátelství. Turian dlouho mluvil o předchozích výpravách kolem planety a o svých četných příbuzných. Rowana seděla co nejblíže u něj a dozvěděla se o své rodné planetě víc, než by si kdy pomyslela. Oba mlčeli, když kotvili a prováděli poslední práce, uklízeli ložnici kuchyni a dávali loď do pořádku. Nebylo už o čem mluvit. Rowana nacpala prosolené a vlhké šaty do batohu, vylezla na molo a došla si pro kolo. Turian ji po dlouhý okamžik stál v cestě, věděla, že stejně jako ona nechce, aby tato idyla skončila.

„Musím odejít, Turiane. Čisté nebe a dobrý vítr.“ „Hodně štěstí, Rowano,“ pronesl hlubokým hlasem. Srdcem i myslí se k ní natahoval. Ale ona ustoupila a když kolem něj projížděla, ucítila, že je mu to líto stejně jako jí.

Vyšlapala dlouhý kopec nad kotvištěm a tolik se zpotila, že nevdalo, zda to, co jí stéká z tváře, jsou slzy. Nádherná změna. Lusena měla pravdu, když tohle - jakkoli nepřímě - navrhla. Mohla Lusena vědět, co se stane? Lusena o ní věděla všechno. Dá hodně práce zamaskovat před jejím ostřížím zrakem takovou kouzelnou příhodu. Chce před ní vůbec něco skrývat? Netěšilo by Lusenu, že potkala takového krásného milence?

Vstoupila do chaty a ještě předtím, než jí do zamyšlení proniklo pískání záznamníku, odhodila z chodby ruksak do prádelny. Nalezla pruh papíru, vlnil se z přístroje až na podlahu. Tolik zpráv za pouhých třicet šest hodin?

„Co teď?“ Rowaně se nelíbilo vrátit se ke všem povinnostem, na něž byla ochotná zapomenout. Odtrhla poslední lístek a v chumlu zvedla celý dlouhý pás. Před čtením si sedla do křesla.

První zpráva přišla od Luseny těsně poté, co odjela z chaty na výlet s Miraki, a vítězoslavně oznamovala narození holčiček-dvočat a předpověď, že se jejich matka z dlouhého a komplikovaného porodu rychle zotaví. Druhá zpráva, také od Luseny, potvrzovala její předpoklad, že u obou dětí zaznamenají vysoký potenciál talentu. Ve třetí zprávě se radovala, že se Finnan přijel podívat na sestřenicu a rodina se pěkně sešla pohromadě. Ve čtvrté se Gerolaman ptal, proč neodpovídá. Pátá zpráva, která přišla minulého večera, byla rozkaz od Siglen, aby okamžitě kontaktovala věž. Po přečtení prvních slov šestého vzkazu Rowana zatoužila po Turianově povzbudivé přítomnosti. Křehká bublina idylického života praskla.

MUSÍM TĚ INFORMOVAT, ŽE LUSENA SHEV ALLOWAYOVÁ ZEMŘELA PŘI STŘETU POZEMNÍCH VOZIDEL.
OKAMŽITĚ SE ozvi. SIGLEN.

Stalo se to dnes ve 12:20 a Miraki právě pod plnými plachtami brázdila hladinu napříč Jižním proudem. Moře bylo ještě od noční bouře zvlhčené. Rowana a Turian seděli bok po boku na kokpitu, rozehráli přátelstvím a sdílenou láskou.

Rowaně po tváři stékaly slzy. „Musím tě informovat,“ mumlala. „Žádná lítost, Siglen? Vůbec žádná lítost, že odešla ušlechtilá, milující žena?“

Potom se podala zármutku. Marně pátrala po telepatickém doteku, jež navždy ztratila, stejně tak jako podporu ženy, která se o ni s takovou péčí starala. Tupá bolest se šířila, stahovala ji hrdlo, tlačila v břiše, stoupala výš, aby se jí nacpala do mozku a tlačila se za oči. Vyhrkly jí slzy a vzlykání její tělo proměnilo v trosky. Turian by ji uměl utěšit. Určitě měla právo ho o to požádat. Ale proč ho zatahovat do soukromého žalu? Tímhle musí projít každý, bolesti srdce, bezvýsledným prohledáváním mysli a bolestí ducha. Luseno! Luseno! Luseno!

Znenadání ji vyrušil pronikavý zvuk komunikačního zařízení. Podrážděně teleporticky ustavila spojení a obrazovka se rozzářila. Naštěstí zobrazila ustaraného Gerolamana.

„Rowano? Kdes byla?“

„Plachtila jsem. Schovali jsme se před počasím na pustém kotvišti. Právě jsem přišla. Co se stalo s...“

„Siglen měla záchvat, když ta zpráva přišla. Byla si jistá, že jsi byla s Lusenu. Rozrušilo ji to.“

„Myslí si, že se mne zbavila?“

Gerolaman ji zamračením pokáral. „Všichni jsme se báli, Rowano. Zvláště když Finnan prohlásil, že jsi s ním nebyla.“

„Bardy potřebovala matku. Nebylo žádoucí, abych se tam poflakovala. V osmnácti jsem už dost stará, abych se dokázala o sebe pár dní o prázdninách postarat.“ Věděla, že mluví plačtivě, ale nemohla si pomoci. „Ah, Gerolamane, Lusena byla...“ zakryla si rukama tvář a začala plakat.

„Já vím, miláčku, já vím. Takové to už bohužel nebude. Prostě... nevěděli jsme, kde jseš. Musela ses to dozvědět.“

„Sama Siglen přerušila zpravodajství."

„Přízněj jí nějaké zásluhy, Rowano," Gerolamanův hlas zněl hrubě, „byla také rozrušená. Její duševní stav se zhoršil, když si myslela, že jsi možná také zahynula. O ostatní věci se postarala ministryně Camella. Je to od ní velmi pěkné. Teď, když vím, kde jsi, přijdu a vyzvednu ší tě."

Rowana si oběma rukama setřela slzy z tváří. „Oceňuji to, Gerry, ale není třeba. Přijedu hned, jak předám tuhle chatu." Přerušila spojení dříve, než mohl protestovat.

Ignorovala komunikační zařízení a současně uklízela svršky, osprchovala se, oblékla a zavolala správci domu, že odjíždí. Z verandy mohla rozeznat Miraki přivázanou k molu. Aspoň měla vzpomínky!

Potom se poprvé za život přímo teleportovala do svého bytu ve věži. Už několik let měla potřebnou sílu i dosah, ale nyní měla první příležitost svoji schopnost upotřebit. Darebák se na ni vrhl z knihovny, přitiskl se jí k ramenům a něco mumlal. Otočila hlavu a zabořila obličej do měkké srsti. Znovu cítila, že má slzy na krajíčku. Kousala si rty a odkráčela do kuchyně, aby Darebáka za přivítání odměnila. Nemohla snést pohled přes chodbu do Lusenina prázdného pokoje. Komunikační jednotka naléhavě zazvonila. „Jsem nazpátek, Gerry."

„To není Gerolaman," odpověděl jí Siglenin hřímavý hlas. „Kdes byla, ty nezodpovědná holko? Postav se někam, kde na tebe uvidím. Teď hned."

„Hned, hlavní. Teď právě nemůžu." Než poslechla, pohladila Darebáka, jenž šťastně žvýkal zasloužené sousto.

„Kde máš..." Sigleniny naběhlé oči se ještě rozšířily, když uviděla Rowanin vzhled, „své vlasy? Ty sis nechala ostříhat vlasy? A mají špatnou barvu! Co jsi dělala? Kde jsi byla? Nevěděla jsi snad, že má dnes Lusena pohřeb a ty se musíš, jak se sluší a patří, pohřbu zúčastnit?"

„Půjdu hned, jak se převléknu a jak se dozvím, kde se bude obřad konat."

„Ministryně Camella reprezentuje radu. Budeš si muset pospíšet. A bude opravdu nutné, než půjdeš na pohřeb, provést něco s těmi vlasy."

„Proč? Vlasy byly Lusenin nápad. Omluvte mě, hlavní. Pokud mám podle příkazu spěchat, mám spoustu práce."

„Budeš se mi hlásit okamžitě, jak se vrátíš, slyšíš mě, Rowano? Pokoušela jsi moji trpělivost příliš dlouho..."

Protože nemohla takové obviňování déle snášet, Rowana přerušila a ukončila spojení. Gerry, řekni mi kde. Chci tam jít, upravená podle svého!

Gerolaman neuměl odesílat zprávy, ale cítila, jak přijímá její vzkaz a věděla, že se podle něj zařídí. Nepotřebovala další sprchu, ale když se převlékla do oblečení vhodného pro smutnou povinnost, omývala si tvář studenou vodou, dokud nepříjel. Darebák zapraskal a tak upozornil na jeho přítomnost.

Ve tváři správce stanice se zrcadlil velký soucit s Rowanou a vlastní zármutek nad ztrátou drahé a vážené kolegyně.

„Mohu říci něco, co by ti pomohlo, Rowano?" zeptal se a rozpřáhl ruce v gestu bezmocnosti. Byl patřičně oblečen, obvyčejně rozcuchané vlasy měl učesané a upravené. Měl také červené oči.

Potřásla hlavou. „Půjdeš se mnou?"

„Ministryně vnitra..."

„Camella bude slzet, znala se s Lusenou velmi důvěrně..." Bolelo ji jen vyslovit její jméno. „Nevydržela bych se celou cestu na pohřeb dívat, jak pláče. Pokud můžeme do tvé kanceláře, dokážu nás s pomocí přístrojů přenést na patřičné místo. Budu chtít vidět Bardy a Finnana. Alespoň byla s Bardy, když ji potřebovala."

„Počkej minutku, Rowano, nemůžeš použít přístroje bez povolení od Siglen."

„Bojíš se, že nás hodím jinam?"

„Ne, pokouším se tě přimět, abys jednala rozumně!"

„Na zármutek není nic rozumného," odsekla. Potom se zašklebila a dodala afektovaným hlasem, ruku v teatrálním gestu na čelo: „Jsem postižena bolem. Vůbec nevím, co dělám. Půjdeš se mnou?"

„Radši ano!" Obrátil se a šel napřed chodbou ke své kanceláři. Následovala ho.

Jakmile byli uvnitř, položila mu obě ruce na ramena. „Je v současné době připraveno v přeprávkách něco středně velikého?"

„Ne. Přímě teď ne. Siglen je rozrušená, vždyť víš," vypadal tak divoce, až to Rowanu překvapilo. Gerolaman byl oddaný více věcem, ale věž měla nejvyšší prioritu. „Dnes nepracovala zrovna nejlépe."

„To vidím," poznamenala Rowana briskně, když mrkla na tlak zbylý v generátorech. „Jaké jsou koordináty?"

Gerolaman zaváhal, ale Rowana mu zaryla ostré nehty do masa. Prozradil je skřipavým hlasem. Opřela se o spojenou sílu generátorů věže tak, jak to dělala znovu a znovu za uplynulé tři roky. Ucítla vzdutí energie, ujistila se, že pevně drží Gerolamana a oba je oteleportovala.

Úleva vepsaná ve tváři správce stanice, když přistáli před jednou z claimtownských budov bez sebemenšího klopýtnutí, ji téměř rozesmála.

ROWANO! Jak ses OPOVÁŽILA! zařvala v Rowanině mysli Siglen.

Teď mě nechte o samotě, Siglen. Až se vrátím do věže, potom mi můžete přečíst všechny příslušné zákony a omezení, které jsem porušila.

Siglen na tak vzpurnou impertinenci nenalezla odpověď, ale Rowana si uvědomovala doutnající zlobu a vířící zuřivost. Ignorovala jak Siglen, tak Gerolamanův znepokojený výraz. „Pojďme. Dole je Bardin dům."

„Lusena bude tam," ukázal Gerolaman na budovu.

„Tam nebude nic z mé Luseny. Pamatuji si ji, jak opustila Favor Bay. Ale Bardy pomoci nemůžu."

Po pravdě řečeno se Rowana setkání s téměř nevlastní sestrou trochu bála. Přivlastnila si tolik z Lusenina života a nikdy si neuvědomila, že Lusena ochotně převzala novou povinnost. Bardy byla opuštěná, ale k matčině pěstounství ohleduplná. Občas ale oba - Bardy i Finnán - nenáviděli matčinu zaneprázdněnost a její péči o Rowanu. Proč by se měli

chovat jinak?

Proto chtěla Gerolamana s sebou, aby viděl, že se postaví tváří v tvář svým přestounským sourozencům a zabránil případnému vzájemnému obviňování.

Žádné nebylo. Místo toho Bardy, pravá dcera od přírody šlechetné matky, utěšovala Rowanu, jež při pohledu na Bardy propukla v pláč. Finnan rukama objal obě ženy a spolu s Gerolamanem je utěšoval. Potom obdivovali dvojčata. Zdálo se, že se žádné ani trochu nepodobá své babičce. Současně je to uklidnilo i rozesmutnilo.

Takže když se vypravili na pohřeb, vypadali jako rodina sjednocená zálem. Ministryně vnitra tam už byla a viditelně si oddechla, když uviděla, že s nimi přišla Rowana. Bylo výrazem značné úcty, že sama ministryně četla chvalořečení, ale Rowana 'slyšela' mnohem více než jen upřímná slova. 'Slyšela' mnoho od ostatních zde shromážděných, něco bylo neohleduplné, nepravdivé nebo klamné. Uzavřela se před těmito myšlenkami a soustředila se na mluvená slova. Opět jí začaly kapat slzy. Finnan jí nabídl velký kapesník a Bardy ji rukama tolik podobnými Luseniným objala pevně kolem ramen. Prostřednictvím tohoto kontaktu si s ní rozuměla.

Podle tradice nebyl pohřeb na Altairu dlouhý. Ministryně potom laskavě, ale pevně naléhala, aby ji Rowana a Gerolaman doprovodili v jejím rychlém vozidle do altairského přístavu. Rowana znečitlivělá náhlou ztrátou souhlasila. Bardy s Finnaniem prohlásili, že s ní mohou zůstat v kontaktu, stále ji považovali za mladší sestru. Ale při zpáteční cestě byla Rowanina mysl natolik přetížená, že se dívka schoulila v sedadle a uzavřela se dokonce i mlčenlivě a chápavě náklonnosti ministryně a Gerolamana. Cítila psychickou bolest. Přinutila proto svoji mysl, aby se zabývala pouze klidnou zpáteční plavbou na Miraki. Vzpomínala na zčeřenou, jasně modrou vodu pod kýlem lodi, na zářivou bělobu plachet při oslňujícím rozbřesku, na pocit větru na tváři a dotek slunce na těle, dokud ji monotónní rytmus moře neukolébá k bezednému spánku.

Probudila se příštího rána ve vlastní posteli, Darebák si něco mumlal na polštáři vedle její hlavy.

Rowano? Rozeznala, že se na ni pokouší promluvit Bralla. Reidinger u nás nechal vzkaz, že ho máš kontaktovat hned, jak se probudíš.

Reidinger? Copak mě nemůže Siglen kárat sama?

Ujist'uji tě, Rowano, Bralla zněla upjatě a káravě, že Siglen včera zcela pochopila tvůj zármutek a nepřála si o tom více mluvit. Všichni rozumíme tvé hrozné ztrátě. Ale Reidinger kladl důraz na to, abys ho kontaktovala okamžitě.

Mohl mluvit tak nahlas, aby mě probudil.

Nikdo tě nechtěl budit, Rowano, opět ji jemně pokárala Bralla.

Promiň, Brallo.

To je v pořádku, drahá, tón byl o několik stupňů laskavější.

Připravím se a promluví si s hlavním ze Země přímo.

Darebák po ní šplhal a nepříjemně jí zamotal drápky do včera upravených vlasů. Vstala z postele, odhodila župan a šla si připravit životabudič. Na stole ležela v hromadě mezi jinými věcmi kondolence od Reidingera. Dobře, dlužila mu hodně.

Zdvihla hologram, který jí poslal sám Reidinger, aby se měla na co zaměřit. Obyčejně ji kontaktoval on. Dlouze se napila horkého nápoje a připravila se pro mentální skok na Zemi. Reidinger na hologramu seděl v křesle, ruce uvolněně na područkách, odpočíval. Rowana se tajně domnívala, že tuto pózu zaujal pouze na kopii určenou pro ni. Dokonce i takto, ve střehu, ale uvolněně, mu ostře řezaná tvář a vztyčené držení těla propůjčovaly zdání nesmírné energie a životního potenciálu. Zdálo se, že tmavě modré oči mu jiskří, jako kdyby to byl trik holografa. Dokonce i přes světelné roky, jež je rozdělovaly, upoutával celou Rowaninu pozornost.

Reidingere! Zaměřila mysl na ty veliké, zářící oči. Zrovna se chystala zopakovat volání s větší silou, když ucítila dotek. Už ses vzbudila? Kontakt byl tak silný, že Reidinger mohl zrovna tak sedět ve vedlejší místnosti.

Vzbudila jsem vás? Řekli mi, že vám mám zavolat okamžitě, jak budu moci.

Nebude to poprvé a nemám ve zvyku moc spát. Gerolaman mi řekl, že sis ještě nezvykla na nové podmínky. Dříve než mohla zformulovat odpověď, pokračoval. Chci, aby sis sedla a vybrala aspoň dvacet osob, se kterými bys ráda spolupracovala jako s personálem věže. Gerolaman mě ujistil, že máš dobrý úsudek. Je o mnoho lehčí, a hlas mu zněl sardonicky, když můžeme začít s novou věží s dobře spolupracujícím personálem než s efektivními nespokojenci. Takže si na výběr udělej čas.

Rowana se v židli napřímila. S novou věží?

Holčička je bystrá. Ano, s novou věží. Na Callisto je terraformovaná stanice. FT&T si myslí, že Callisto může předávat zboží, které přichází do systému a pak se přesměrovává na místa určení. Věž mi pomůže vyhnout se mnoha problémům a poskytne mi čas věnovat se potížím, které může vyřešit pouze hlavní ze Země. Jsi mladá, já vím, ale budu na tebe dohlížet. Pokud sis myslela, že na tebe byla Siglen příliš přísná, brzy zjistíš, že byla jen tím menším zlem. Jakmile sestavíš posádku, budete přepraveni přímo na Callisto. Spoj se se mnou zítra přesně v 9:00 pozemského času.

Mezera vzniklá po jeho 'odchodu' byla v tichém pokoji téměř hmatatelná.

„Nová věž?“ mumlala omráčeně. „Na Callisto?“ Callisto je jeden z Jupiterových měsíců. Proč právě tam? Proč ne na Měsíci Země? Určitě by to šlo po všem terraformování zaměřeném na vylepšení tohoto satelitu uskutečnit. „Já mám sestavit tým? Já budu... Já budu hlavní!“

Gerolamane, Reidinger mi přidělil věž na Callisto.

Nejsem si jistá, zda si zasloužíš takovou poctu, odpověděla jí Siglen. Alespoň budeš pod přímým Reidingerovým dohledem. Po svých zkušenostech musím prohlásit, že přesně to potřebuješ!

Přesně tak, Siglen, přesně tak. Ani Siglen jí nemohla zkazit radost.

Lusena by jí provolávala slávu! Rowana zavřela oči nenadálou bolestí, vyvolanou vzpomínkami. Lusena by si nikdy

nepomyslela, že její svěřenkyň dosáhla postavení hlavní. A Rowana nemohla potlačit hořké slzy, jež rychle setřela, když uslyšela zaklepání na dveře.

Vstoupil Gerolaman s nejistým úsměvem. Potom uviděl, že se Rowana statečně usmívá. „Tohle je moje holka. Odlož lítost. Byla by na tebe hrdá stejně jako já, o tom není pochyb,“ potřásl svazkem kopií v ruce, „musíme teď vážně pracovat, hlavní Rowano. Je mi ctí a potěšením ti pomáhat.“

Práce Rowaně pomohla. Nejdříve se soustředila na vysvědčení a potom musela provést průnik s lidmi z kursu.

Půltuctokrát se přistihla, že přemýšlí, že musí říci Luseně tohle nebo tamto a na chvíli ji přepadla úzkost, ale nemilosrdně ji potlačila. Lítost byla na programu včera, dnes žila pro budoucnost, ve kterou Lusena doufala - pro svoji stanici a titul hlavního.

Uplynuly již čtyři roky, co s nimi studovala, ale přesto by stále měla ráda ve svém týmu Raye Loftuse a Joe Togliovou jako technika a údržbáře. Gerolaman volbu schvaloval, protože jako asistenti měli dobré hodnocení a pracovali na Procyonu, Betelgeuze a Zemi. Mauli a Mick byli právě volní a Rowanu vždy něčím zaujali. Z nových lidí v kursu si vybrala Billa Powerse jako asistenta pro speciální zásilky, protože podle záznamů měl klidnou, nevýraznou povahu a bezbarvý úsměv.

„Je to důvod jako každý jiný,“ poznamenal Gerolaman, „zvláště když uvážíme, že se budeš na jeho tvář často dívat.“ Starší žena z Capelly, Cardia Ren Hafterová, by mohla pracovat jako správkyň stanice. Pokoušela se o tuto pozici na Betelgeuze a doporučil ji hlavní David. Přemýšlela také o padesátileté čtenářce myslí Zabe Talumetové. Kvalifikaci měla v pořádku, ale zdálo se, že mění místa příliš často. Ale ve své profesi byla vysoce hodnocena.

„Než se sžijete, Rowano, budeš muset počítat s určitými přesuny,“ ujistil ji Gerolaman. „Lidé se musí zapracovat a to zabere čas. Počítej se zkouškami a četnými omyly. Ať už si vybereš jakoukoliv posádku, víš, že nebudou žít navždy ve vzduchoprázdnu. Trvalo šest let, než byla Siglen spokojená. Některé její volby mě i Brallu ohromily, ale když nastal okamžik zkoušky, všichni jsme pracovali dobře.“

Reidinger poslal ještě čtyři další posudky T-4 a T-5. Když nemohla Rowana najít vhodného správce zařízení na zajištění primárních životních funkcí, odvelel jej na pomoc Callisto z Měsíce.

O tři dny později Bralla vážně požádala Rowanu, aby poobědvávala se Siglen.

„Opravdu se cítíš kvůli Luseně špatně. A bála se, že sis při havárii ublížila. Prožila nervózní půlhodinu, než se jí podařilo lokalizovat vrak a přímými dotazy vyděsila místního úředníka. Tvoje povýšení ji doopravdy potěšilo, Rowano, opravdu ano.“

Rowanu pobavilo, když si uvědomila, jak Siglen vzrušil její náhlý postup u Reidingera. Altairská hlavní vždy tvrdila, že Rowana nebude ještě léta připravená převzít plnou zodpovědnost. Zcela jistě se Rowana nemusela zodpovídat za své impertinence a jednání, jež výslovně porušilo Sigleniny rozkazy. Stále ještě ve zbytečně špatných vztazích mezi Rowanou a altairskou hlavní existovala styčná místa.

Takže se Rowana nechala obvykle ostříhat a oblékla si na oběd světle šedé šaty - byla to jediná barva, která se bude hodit k nápadné barevnosti Sigleniny jídelny. Vzala si stříbrný kroucený náhrdelník, kterým nenápadně upozorní na své postavení dospělého. Předvedla se v oblečení, ve kterém Siglen pozdraví, Bralle, ta je kývnutím schválila a uvedla Rowanu do přijímací místnosti.

Siglen přeplnila stůl množstvím vybraných pochoutek, obklopených aperitivy. Rowana se ujistila, že je prostřeno pro tři, takže Bralla byla také pozvána.

Siglen zahájila konverzaci dlouhým vysvětlováním změn v systému, o kterých předtím obšírně diskutovala s Reidingerem.

Rowana během prvních tří chodů, ze kterých ujedla pouze ze slušnosti, zdvořile naslouchala.

„Od Reidingera je opravdu hanebné transportovat tě zrovna ve chvíli, kdy se má stanice na Altairu rozšiřovat. Kdybys tady zůstala jen o pár měsíců déle, mohla ses naučit tolik o novém zařízení, kolik bych ti jen byla schopna předat.“

„Pokud je všechno nové, Siglen, budete se s tím také učit pracovat, že?“ odpověděla Rowana logicky.

Všimla si zlostného škubnutí ve tváři hlavní, ale nemohla nalézt žádnou trhlinu v mentálním štítu. Křeč se zvolna změnila v chabý úsměv.

„Přála bych si, abys jedla pořádně, má drahá. Věnovala jsem značné mentální úsilí přípravě večeře. Jsi tak štíhlá - a co si o mně pomyslí,“ dramaticky ukázala prstem s prsteny na své velké poprsí, „jak jsem se tu o tebe starala.“

„Lékaři říkají, že mám rychlý metabolismus, Siglen, a je velmi nepravděpodobné, že bych někdy výrazně přibrala.“

„Ale abys všechno vydržela, tak to budeš potřebovat.“ Siglenina ochablá tvář vyjadřovala zvýšený zájem.

„Vydržet? Věřím, že hydroponické jednotky na stanici Callisto jsou výjimečným dílem a mohou dodat jakoukoli zeleninu nebo ovoce.“

„Jsem si jista, že až se dostaneš na Callisto, budeš v pořádku,“ v Siglenině hlase zazněl zlověstný náznak hrozícího neštěstí.

„Samozřejmě, že budu na Callisto v bezpečí.“

„Ano, ale musíš se tam dostat!“

Potom Siglen k naprostému Rowaninu překvapení propukla v pláč a zakryla si tvář ubrouskem. Natáhla ruku a uchopila Rowanu za paži. Nebylo pochyb o jejím zájmu a strachu. Dívka se podívala na Brallu a hledala vysvětlení. Ze Sigleniných prstů pulsoval do Rowany strach. Dívka pracovala na svém osvobození, nechtěla prožívat tyto pocity, míněné sebelépe. Bralla vypadala stejně vydešeně, ústa se jí chvěla.

„O čem to mluvíte, Siglen?“

Siglen si otřela oči a věnovala Rowaně zbědovaný pohled, pak se silnými rukama opřela o stůl a znovu se hlasitě rozvzlykala.

„O vesmíru, má drhá" pronesla Bralla, obličej poznamenaný strachem.

„Co tím myslíte?"

„Víš, jak cestování vesmírem působí na hlavní, Rowano," odvětila vážně Bralla, jako kdyby tím všechno vysvětlila.

„David trpěl značnými potížemi, když odsud letěl na Betelgeuze. Byl tak nerozumný, že si myslel, že na hlavního mužského pohlaví vesmír nepůsobí. Capelle trvalo tři měsíce, než se zotavila z dezorientace."

„Portovala jsem se z Favor Bay k Bardy bez jakékoliv ztráty orientace..."

„Ale to bylo na planetě, v domovské gravitaci..." argumentovala Bralla.

„A létala jsem lodí po celém Altairu."

„Letět lodí není stejné jako být portována," přela se Siglen. „Obávala jsem se toho od chvíle, kdy jsem zaslechla pověsti o stanici na Callisto. Prosila jsem Reidingera, aby zvážil T-2 nebo jakoukoliv jinou kombinaci a tebe vynechal, Rowano. Nemohu nechat tebe - pouhé dítě, abys po takovém zármutku prošla tou hrůzou. Teď dokonce nemáš ani Lusenu, aby tě mohla v těžkých chvílích podporovat."

Rowana nemyslela na nezdařený pokus poslat ji jako třiletou na výcvik na Zemi. Ale samozřejmě si pamatovala tmavý průchod do lodi, do uzavřeného prostoru. Houpavé pohyby Miraki v průlivu oživily dávné hrůzy až příliš jasně.

„Nesmysl. Budu naprosto v pořádku. Byla jsem dítě a nikdo mi nic nevysvětlil. Pouze mi řekli, že musím..." široce rozevřela oči, aby neviděla široký temný jícen, do kterého ji tlačily. „Opravdu si přeji, Siglen, abyste nedělala z komára velblouda. Budu úplně v pořádku."

„Tohle říkal David také, když jsem ho varovala před vesmírnou ztrátou orientace. Capella mi věřila a letěla pod těžkými sedativy, ale stejně jí trvalo tři měsíce, než se zorientovala. Přála bych si, abych tě toho mohla ušetřit, když jsi nedávno ztratila osobu, které jsi věřila. V Gerolamanově kursu není žádný T-4, který by ti mohl být užitečný. Bralla se mnou souhlasí."

Bralla energicky přikyvla a Rowana pevně ovládla vzrůstající strach.

„Pokud nenajdu ve skupině žádného T-4, jsem si jista, že se jich najde mnoho, kteří budou ochotni souhlasit s povýšením na novou věž. Teď prosím přestaňte přehnaně dramatizovat jednoduchou portaci. Vím, že provedete přesun s obvyklou dovedností, Siglen, takže se vůbec nebojím."

Zůstala jen tak dlouho, jak jí prikazovala minimální zdvořilost a potom odešla hledat, Gerolamana.

„Všechno o Davidovi a Capelle je pravdivé. Ona odlétala plně pod vlivem sedativ, umístěná ve speciální protišokové kabině," vysvětloval Gerolaman. „Vím, že Siglen bylo tak špatně, že ztratila pět kilo. A žádný hlavní, o kterém jsem kdy slyšel, nebyl nikdy schopen portovat sám sebe vesmírem. Reidinger jednou letěl na Měsíc a od té doby se nikdy nehnul z planety."

„Jsem nejmladší hlavní, zdravá, sportuji..."

„Máš vše, co ostatní neměli," ukončil Gerolaman s poťouchlým třpytem v očích. „Vsadím si na tebe, moje holčičko. A teď, co si myslíš o T-4 Forrie Tayovi?"

„Vůbec se mi nelíbí. Díval se na mě, jako když Siglen vyrábí pečivo s krémem, a vyhnul se mému pohledu. A vztyčoval štíty i při těch nejzdravějších dotazech. Nikdy nebudu schopná pracovat s tak uzavřenou myslí."

„Procyon nám posílá ženu T-4."

„Pracuje se mi lépe v páru s mužem."

„Siglen by tomu také dala přednost, ale jediná Bralla se k ní hodila."

„Gerolamane, musím ti připomínat, že NEJSEM ani vzdáleně podobná Siglen?"

„Ne, nemusíš, Rowano, ale musíme dotvořit jádro pracovního týmu dříve, než se dostaneš na Callisto!"

„Zkusím tu ženu."

Channi nemohla být rozdílnější, jako by ji schválně vytvořil šílený genetický vědec. Byla o půl metru vyšší než Rowana, s velkými kostmi, pohybovala se opatrně (snad se bála, aby nezranila někoho menšího než byla sama) a při testování v rozmezí T-4 se Rowana nemohla dobrat žádného výsledku.

„Zpomaluje mě. Je to jako kdybych se snažila pracovat skrz zeď," prohlásila Rowana a začala se strachovat, že nesestaví posádku věže včas.

Když ji Gerolaman ujišťoval, že je naprosto jisté, že brzy najde odpovídající talenty a lidi s patřičnými schopnostmi, objevila se Bralla s návrhy od Siglen, jež se do jednoho projeví jako totálně nepoužitelné. Čas Rowanina plánovaného odjezdu se přiblížil a dívka se začala obávat, zda zvolila správně.

ROWANO! Reidingerův nezapomenutelný hlas jí zařval v hlavě. Přestaň si hrát. Se sedmi lidmi, co máš, můžeš začít provozovat věž, která na tebe čeká na Callisto, třeba okamžitě. Musíš si odpočinout. Nechci, abys byla celá zpocená a upachtěná, až se nalodíš k transportu.

Kolik sázíte na mé přežití? dožadovala se kysele.

Na co? Nefalšované překvapení v jeho hlasu ji ujistilo víc než přívál slov, když pochopil, čeho se měla sázka týkat.

Mauli a Mick jí přišli pomoci s věcmi, které poveze na Callisto. Jejich společnost zmenšila nevyhnutelnou bolest, když se probírala dary, které jí Lusena za dlouhá léta věnovala. Darebák tropil lumpárny, schovával se v bednách nebo útočil na Mauli, takže musel být zavřený ve speciální schránce. Odtud střídal kyselé poznámky na uvěznění s tklivými prosbami, aby ho pustili ven. Když bylo všechno uskláděno v kontejneru, Rowana se spolu s Mauli a Mickem přenesla do příslušného prostoru v transportní lodi, která čekala na plošině na ranní přesun.

„Jseš si jistá, že nechceš spát v domě pro hosty?" zeptala se Mauli a rozhlížela se po prázdném pokoji, v němž zůstala jen Darebákova klec.

„Budou v pořádku. Prostě sem nastěhuji pár věci ze skladů," ubezpečila je Rowana a rozhodně je vyprovodila.

Položila klec s Darebákem do bezpečí do přípravný jídlu. Jedině tohle místo s Lusenu nepředělaly a nechaly ho podle původního Siglenina návrhu. Potom v plné rychlosti Rowana vytapetovala, vymalovala a obnovila pokoje tak, aby

vypadaly jako v den, kdy se do věže nastěhovala. Pro jednu noc jí neublíží, když bude spát v příšerně růžové a oranžové posteli. Byla natolik unavená, že by si toho ani nevšimla. Ale Darebák ano a trvalo mu dlouho, než přestal změnu znechuceně komentovat.

Kdyby se Rowana mohla vyhnout obřadnému loučení, určitě by to udělala. Na protivně měkké posteli se příliš nevyspala a stále tytéž formality ji málem přivedly k šílenství. Byli tam všichni ministři, každý pronesl něco povzbudivého a daroval jí malý dárek do nového bytu. Ministryně Camella přecházela od zářivých úsměvů k slzám. Siglen vydatně plakala na Brallina ramena, sténala nad hrozícími strastmi a proč ji nikdo neposlouchal a pořádně se o její malou záčku nepostaral, nejlepší, kterou kdy trénovala a která toho bude muset tolik vydržet...

Rowana vedla posádku své věže nahoru po můstku do veliké a jasně osvětlené transportní lodi a ignorovala vzpomínky na den, kdy po rampě místo Darebáka nesla Purzu. Otočila se a naposledy zamávala všem shromážděným. Potom sebejistě následovala stewarda do své kajuty.

„Vy máte lodní kočku?“ zvolal muž, když si všiml jejího břemene.

„Jmenuje se Darebák. Nechala mi ho Mayotte před čtyřmi lety. Je to můj super přítel.“

„Tak Mayotte? Jste třída, hlavní. Musíte být opravdu něco extra, když si vás vybrala lodní kočka z Mayotte.“

„Co všechno tady je?“ pokračoval povzbudivý rozhovor, při kterém jí vysvětlil, že její kajuta je větší než většina ostatních a ukázal jí různá zařízení.

Rowana předstírala zájem, ale musela rychle polykat a ještě než upovídanému stewardovi poděkovala a nenápadně ho vystrkala ven ze dveří, začala se potit.

Kajuta byla velmi malá. Už se sprchovala v místnostech, které byly větší. Ale zase tu nemusí být příliš dlouho.

Teď se, má drahá, prosím, neboj. Opravdu se není absolutně čeho bát, vykvetl jí v mysli Siglenin ustrašený hlas.

Nejedná se o takový druh cesty, jež ničí mysl a kterou jsem musela absolvovat, abych se sem dostala, vždyť víš, ještě než začala fungovat altairská věž.

Siglenina mysl se zmítala strachem o Rowanu. Dívka si jednoduše dovedla vybavit obrazy té ženy, jak si hoví na gauči, oči na koordinátech lodi na stropní obrazovce, prsty neustále znovu prověřuje tlak potřebný k odpálení.

Svědkiem stejné scény byla mnohokrát, ale obvykle s jiným koncem. Bralla postávala v pozadí.

Doufám, že pro tebe proběhne vše hladce, drahá, pokračovala Siglen a Rowana věděla, že se o ni bojí stále víc. Jednou důkladně a pak znovu jsem prověřila přístroje a všechno bylo v nejlepším pořádku. Pouze si přeji, abych to nemusela být já...

Rowana zaskřípala zuby. Poslední věcí, kterou potřebovala, byly Sigleniny vzpomínky na strasti cesty ze Země na Altair. Siglen to ale myslela dobře.

Rowana pobízela klakson oznamující uzavření výtahu, aby zahoukal a konečně tak signalizoval odlet. Když se Siglen zabývala tlakem, nemohla přenášet mentální stesky. Co ji zdrželo, že neuzavřela výtah?

Ah, Brallo, kvílela Siglenina široce rozevřená mysl stejně jako jednou v mládí Rowanina: Jak jí to jen mohu udělat?

Rowana se pokoušela zastavit náhlé víření, její mysl ztratila orientaci.

Výtah, Siglen! Teď není čas na bédování! HNED mě dostaňte z planety! křičela Rowana, neschopná vydržet další odklady způsobené dávnými obavami staré, zbabělé ženy.

Rowana se opřela o dveře a uzavřela mysl Sigleniným nářkům. Siglen děsila sama sebe. Rowana se vůbec nebála, dokonce i když se kabina náhle zdála menší. Kajuta na Miraki byla menší, ale Miraki plula po moři, které omývalo Altair. Všude byl čerstvý vzduch. Zhluboka si lokla vzduchu. Chutnal správně. Ze standardních procedur věděla, že se mezi plavbami vyměňuje, takže nemusela dýchat starý a zatuchlý vzduch.

Vozidlo pro cestující nebylo velké, Siglen zvedala mnohem větší hmotnosti a nemusela o tom dvakrát přemýšlet. Měla pouze odportovat loď na půli cesty k jejímu cíli, kde ji zachytí Reidinger, hlavní ze Země, a dovede ji do hvězdného systému Země. Jak bude blízko Jupitera, navede loď na vhodnou oběžnou dráhu a k přistání na povrchu Callisto.

Jakmile bude věž plně funkční, bude to Rowana, kdo bude zachytávat přicházející porty a jemně, bez nárazů je ukládat do speciálních zásobníků, kterými disponuje věž na Callisto. Rowana soustředila mysl na budoucnost, na věž, kterou povede a jak se navždy osvobodí od zbytečných Sigleniných rozmarů.

Zazněl klakson. Rowaně připadlo těžké přesunout se od dveří k palandě. I když to bylo hloupé, lehla si. Neměla by cítit žádný pohyb. Siglen byla zkušená hlavní. Neucítí žádný pohyb, nic takového, jako když Miraki proplouvala průlivem, žádné skoky, otáčky ani jiné velké přesuny.

Ó, mé drahé dítě, vzpruž se! Vzpoch se! Siglen dokázala vniknout do Rowanina štítu, ale hned v příští chvíli musela soustředit veškeré telepatické schopnosti.

Rowana poznala okamžik, kdy začalo portování. Věděla to, protože morek v kostech jí vibroval energií generátoru.

Ach, Brallo, JAK jsem to mohla tomu dítěti udělat? Jak? Ach, jak teď bude trpět!

Rowana nemohla uniknout Sigleninu úzkostnému strachu. Byla odhodlaná a samozřejmě ustaraná, ale hlavní ji nenechala samotnou, chtěla v této zkoušce podpořit svoji bývalou žákyni.

Potom se jí všechno - přesně podle Sigleniných předpovědí - začalo v hlavě točit. Nebyla ani nahoře ani dole ani na nějaké straně, ale vířila v zoufalé, nikde nekončící spirále. Křičela a křičela a křičela a křičela a uslyšela Darebáka, jak ječí ve stejné panice. Potom padla do rukou, jež se jí zmocnily a držely ji na podlaze, dole, dole ve víru, který ji celou obalil, a klesala bez kontroly do strašlivé, roztočené, mysl ničící černoty.

Část druhá
Callisto

Když ráno Rowana celá rozčilená dorazila na stanici Callisto, personál odpadl jak mentálně, tak fyzicky. Mentálně

proto, že Rowana zapoměla vztyčit kolem sebe štít. Fyzicky proto, že Rowana, když ji něco rozrušilo, měla ve zvyku bouchat s nepřipevněným nábytkem. Dnes, i když měla dobrou náladu, málem zničila schody do věže. Na podlaže stanice se pár minut točil neurčitý dunivý vír hlasitých myšlenek, ale počítač i muži okolo něj ignorovali nepříjemné průvodní jevy a projevovali vděčnost jako bytosti zachráněné od velkého neštěstí.

Brian Ackerman, správce stanice, zachytil nachovou bezmocnost, pocházela z dozvuků transportu. V podstatě byl pouze T-9, ale neustálé spojení s Rowanou rozšiřovalo jeho schopnosti. Ackerman si vedlejšího efektu své pozice vážil - když byl kdekoli jinde než na stanici.

Na začátku, hned jak byla Rowana přidělena na Callisto, se několikrát bezvysledně pokoušel o přenos. Federální společnost telepatů a teleportérů ustanovila standardní postup a vyžadovala jeho striktní dodržování. První přestupek byl ignorován, při druhém se mu dostalo okamžité přednášky, jak citlivá a důležitá je jeho pozice na hlavní stanici Callisto, při třetím, značně násilném požadavku obdržel zvláštní dodávku skotské, při čtvrtém, podobném žalostnému nářku, si ho pozval dozorce oblasti na kobereček. Nejdříve si promluvili z očí do očí, teprve tehdy se o tom dozorce několika diskrétními slovy zmínil Rowaně.

Ackerman si byl jist, že Rowana o celé záležitosti věděla po celou dobu, dříve, než ji nakonec navštívil dohlížitel. Potěšilo ji, že je svéhlavý, ale když se jednou Ackerman vykašlal na protokol a s vrčením jí odmlouval, myla mu hlavu celou čtvrt hodinu. Pomalu Ackermanovi došlo, že ho musí mít ráda, a od té doby této znalosti využíval. Také se stal velmi pyšným na fakt, že byl jedním z nejdéle sloužících členů personálu na Callisto.

Každý z dvaceti tří členů posádky stanice si prošel podobnými malými rozeprami, než ho Rowana přijala. Na patřičné sehrání celého týmu se muselo vynaložit mnoho jemného mentálního úsilí, musely se zapojit osobnosti a technické schopnosti. Jen tak bylo možno pohybovat s velkými nákladními loděmi a tunami nákladu. Federální T&T mělo k dispozici pouze pět hlavních - pět T-1 - každého strategicky tak umístěného, aby co nejlépe ovlivňoval dopravu komerčních zásilek a komunikaci rozrůstající se Ligy devíti hvězd. Snem FT&T bylo, že jednoho dne bude možné okamžitě zajistit přepravu čehokoli kamkoliv a kdykoliv. Do té doby FT&T praktikovala trpělivou diplomacii s pěti T-1 a podržela je v jejich chvilkových rozmarech stejně, jak by to udělal pyšný majitel mnoha hus, které mu snášejí zlatá vejce. Pokud by Rowanu potěšilo, kdyby se dvakrát denně vyměnila malá část personálu, pravděpodobně by se tak dělo. Současná osádka se přes Rowanmy výstřednosti nezměnila již více než dva roky.

Tentokrát byla Rowana popudlivá déle než týden a všichni se jí začínali vyhýbat. Zatím nikdo nevěděl, proč je rozrušená... ale ona sama také ne. Popravdě řečeno, Ackerman si myslel, že obvykle důvod má.

Připravte se na nákladní loď! Myšlenky mu přerušila tak pronikavě, že si byl Ackerman jistý, že Rowanu slyšeli i všichni v lodi čekající venku. Ale přepnul intercom na kapitána lodi.

„Slyšel jsem," kapitán se tvářil kysele. „Napočítejte do pěti a pak nás odešlete pryč."

Ackerman se neobtěžoval přenosem zprávy Rowaně. V téhle své náladě je pošle rovnou na Capellu a nazpátek.

Pult generátoru vykvetl různobarevnými čísly a hláskami, jak tým zvýšil výkon retranslátora na maximum. Rowana netrpělivě natočila startovací jednotku, aby připravila odraznou sílu. Předbíhala standardní odpočet a zdálo se, že stanici prostupuje stísněná energie. Když úroveň energie stoupla nad snesitelnou hranici, rychle začalo odpočítávání. ROWANO, ŽÁDNÉ SPECIALITY, požádal Ackerman.

Zachytil její mentální smích a štěkl varování kapitánovi. Doufal, že ho slyšel, protože než ho mohl dokončit, dosáhla Rowana nuly a loď se v sekundě přenesla mimo systém a komunikační dosah.

Nabuzená dynamo ztratila výkon pouze na minutu a pak se znovu rozezpívala v maximálních obrátkách. Náklady připravené k odpálení byly vymršťeny do vesmíru okamžitě, jak jen to bylo možné. Potom dolétly do přijímací oblasti jiné hlavní stanice a její posádka je postrčila podle rozkazů dál. Zvuk energie se ztlumil a ustálil na snesitelné míře.

Rowana ztratila náladu. Nikdy tím ovšem neutrpěla její výkonnost a přesnost, s níž transportovala náklady a která z ní dělala nejlepší hlavní v FT&T.

Měsíční báze na Callisto nebyla z největších, ale zaujímal klíčovou pozici. Většina nákladu a lodě s pasažéry na palubě, které odlétaly ze samotného srdce systému, vyžadovaly dopravit mimo sluneční soustavu, kde mohly bezpečně aktivovat hyperpohon. Na základně se žilo přepychově - pokud si člověk zvykl, že buď má nad hlavou spodní část Jupitera, anebo jeho masa vykukuje za horizontem. Dělníci, kteří pracovali na terraformování měsíce, si během pracovního 'dne' obnovovali psychickou rovnováhu u stromů a trávníků, keřů a rostlin pod hlavní kopulí. Personál sloužící dvacet čtyři hodin denně byl ubytován v rozkošných bytech obklopených udržovanou vegetací. Přesto se většina posádky - podle Rowanina přání - vracela domů na zemský povrch nebo na orbit planety. Jak k jejímu postavení hlavní náleželo, Rowana byla pod ochranou speciální dvojité kopule. Žila mezi zahradami a bazény lemovanými stromečky a keři vysázenými na ochranu jejího soukromí. Kolovaly pověsti, že její obytné prostory oplývají bezcenným zařízením shromážděným z mnoha planet, ale nikdo to nevěděl určitě, protože Rowana si střežila soukromí ještě lépe než FT&T střežilo ji. Instalace na Callisto byla původně inženýrským i vědeckým počinem století. Za zcela běžné místo se dala považovat od doby, kdy jiná technologická vylepšení, jak lidé objevovali nové a exotičtější planety v ještě vzdálenějších hvězdných systémech, toto dílo předstihla.

Jeden člen pozemní posádky rozsvítil na ploše žluté varovné světlo, a když se desetitunový náklad ze Země usadil do první přijímací kolébky, i červené. Na průvodce stálo Deneb VIII. To byla jedna z nejmladších kolonií na okraji Rowaniných schopností. Ale náklad byl označen:

PRIORITA - STAVNOUZE/ABSOLUTNĚ NEZBYTNÉ a oplýval množstvím lékařských pečeti a nápisů pokřikujících „pozor". Průvodka popisovala náklad jako protilátku proti virulentnímu moru a výslovně předepisovala přímý přenos. Dobře, jaké jsou souřadnice a kde je fotografie s místem pro přistání? vyskočila Rowana. Vždyť víte, že to nemohu odpálit naslepo a že pořád něco směřujeme na Deneb VIII.

Bill Powers právě procházel hvězdným seznamem, když se do věci vložila Rowana a okamžitě jej posunula rychle

dopředu. Na všech obrazovkách se ihned objevila odpovídající zpráva.

To je skvělé! Mám snad přistávat všechnu tuhle masu sama?

Ne, chudáčku. Vyzvednu si ji na 24.578.82, promluvil pomalu ve všech myslích sytý baryton, u toho šikovného malého černého trpaslíka na půli cesty. Nebudeš muset pohnout ani jediným neuronem ve své krásné hlavičce.

Ticho bylo ohlušivé.

Dobře, já jsem... vyšlo od Rowany.

Samozřejmě, že jsi, srdíčko - prostě jen odpal ten svůj krásný, malý náklad mně do cesty. Nebo je toho na tebe moc?

Pomalá řeč vypadala více starostlivě než urážlivě.

Dostaneš svoji zásilku! opáčila Rowana a dynamo pronikavě zahučela právě ve chvíli, kdy ze zásobníku zmizelo deset tun.

Proč, ty rozpustilá holko... zpomal to, nebo tě na oplátku pověsím za uši do průvanu!

Vylez a chyt si ho! Rowanin smích se změnil v překvapivé zajiknutí. Ackerman ucítil, jak přibouchla své mentální štíty.

Chci ty krámy v jednom kuse, ne rozmáznuté v milimetr vysoké vrstvě na povrchu, drahousku, pronesl hlas přísně.

Okay. Mám to. Díky! Potřebujeme to.

Hej, kdo k čertu jsi? Jaké je tvé umístění?

Deneb VIII, má drahá, a jsem zrovna teď velmi zaměstnaný chlapec. Pá, pá.

Ticho přerušovalo pouze skučení dynam. Pomalu utichalo, dynamo se točila setrvačností.

Z Rowany nevyzařoval ani náznak jejích myšlenek, ale Ackerman uměl zachytit přemýšlivý a nedůvěřivý pocit, šok a uspokojení, které proniklo do myšlenek všech na stanici. Rowana byla naplněna úžasem! Nikdo kromě T-1 nemohl vysílat na takovou dálku. Neexistovala ani zmínka, že by s FT&T uzavřel smlouvu nový T-1. A pokud Ackerman věděl, FT&T měla neodvolatelné právo uzavřít s T-1 kontrakt první. Ať je to jakkoliv, na planetě Deneb žila třetí generace obyvatel. Sama Rowana byla potomkem druhé generace.

„Hej lidi, stáhněte si štíty. Není ráda, když se jí motáte do osobních záležitostí.“

Poslušně své projevy ztlumili, ale ještě dlouho proskakovaly úšklebky a mnozí si vesele pohvizdovali.

Na hranicích Altairu se objevila další zásilka a varovná žlutá vlajka letěla vzhůru. Na průvodce stálo ŽIVÁ ZÁSILKA NA BETELGEUZE. Dynamu hlasitě zaskučela a odpalovací rampa se vyprázdnila. Ať táhlo Rowaně hlavou cokoli, na práci nezapomínala.

Všichni říkali, že to byl divný den, a Ackerman nevěděl, zda má být rád, že to Rowana ještě nezhoršila. Denní záležitosti vyřídila s lhostejnou nenuceností. Když Jupiter svojí masou zastínil oblohu a přerušil dopravu mimo systém a den na Callisto pomalu končil, Rowana nevypotřebovala ještě ani desetinu energie. Jakmile zásilky dopravené z vnitřku solárního systému zaplnily všechny dostupné kolébky, Ackerman postupně povypínal celý systém. Obrazovky počítačů potemněly a dynamo ztichlo... ale Rowana nesešla dolů a neodešla z věže.

Ray Loftus a Afra, T-4 z Capelly, se náhodou potkali. Posadili se na hranu Ackermanova pracovního stolu. Sehnali láhev nějakého domácího piva, popíjeli a vzájemně si ji předávali. Jako obvykle si Afra stěžoval. Z ledvinky na opasku vytáhl napůl složené origami, osobitou formu relaxace.

„Chtěl jsem požádat její výsost, aby mě hodila domů,“ pronesl Loftus, „ale nevím. Mám rande s...“

Zmizel. O chvíli později ho Ackerman uviděl v blízkosti osobní lodi. Nepřistál tam opatrně jen on, ale také různé malé nezbytnosti včetně létající kabely, jež připlula odnikud a usadila se na úhlednou hromadu v lodi. Ray měl dost času, aby se uvelebil. Pak poklapy zapadly a loď odstartovala.

K Afrovi a Ackermanovi se připojil Powers.

„Určitě má náladu na vtipkování,“ podotkl.

Když byla Rowana nevrlá, několik lidí ji vždy požádalo, zda by je nemohla dopravit na Zemi. Rowana byla psychicky připoutána k planetě a nelibě nesla fakt, že menší talenti se mohou pohybovat vesmírem, aniž utrpí šok.

Ještě někdo?

Adler a Togliová nahlas přitakali a okamžitě zmizeli. Ackerman s Powersem si vyměnili pohledy, ale když se před nimi objevila Rowana, rychle své pocity potlačili a usmívali se. Poprvé za dva týdny se půvabně a vstřícně pousmála.

Po tom úsměvu jsem si uvědomil, pomyslel si velmi, velmi slabě v té nejzasunutější části mozku Ackerman, jak krásně může vypadat. Rowana byla štíhlá, spíše hubená než křehká, někdy se pohybovala jako oživlá loutka. Nesplňuje moje představy o 'ženskosti' - má hranaté tělo a spíše malá prsa - a přesto, když se na ni občas podívám... Ten nepatrný úsměv, který jí škube koutkem dost smyslných úst, může jednomu vzít dech... podivné. A když o tom tak přemýšlím, žádný ženatý muž nebo T-9 se o ni nezajímal, dokonce ani v myšlenkách. Možná to způsobovaly ty bílé vlasy - někteří tvrdili, že je má od doby, kdy ji vylovili z tekutého bahna na Altairu, jiní říkali, že se tím odlišuje jako cizinka. Rowana vypadala odlišně, protože - a Ackerman to věděl určitě - ona BYLA odlišná!

Teď se usmála, ve skutečnosti vůbec ne hloupě, ale pozorně, a nic neřekla. Napila se z láhve, zašklebila se a s poděkováním ji vrátila. Přes všechny své výstřelky jednala Rowana tváří v tvář čestně. S touto schopností vyrůstala, stará Siglen na Altairu jí ji bedlivě naučila. Přivykla určité zdvořilosti, někdo méně nadaný by se nesprávným užíváním svého talentu všem odcizil. Rowana mohla být v pracovních hodinách se svým chováním k podřízeným spokojená a mimo ně si dávala pozor, aby se chovala normálně.

„Slyšeli jste nějaké zprávy o našich přátelích na Denebu?“ zeptala se s přesně odměřenou mírou lhostejnosti v hlase. Ackerman potřásl hlavou. „Na těchto planetách žije třetí generace kolonistů. Ty pocházíš z druhé generace na Altairu.“ „To by vše vysvětlovalo, ale FT&T ještě ani nenavrhla stanici pro Deneb. Stále ještě hledají talenty pro bližší systémy.“

„A nechťejí nic zkoušet,“ dodal Afra.

„Přírodní talent?“ navrhl příčinlivě Powers.

„Na úrovni hlavního? Velmi nepravděpodobné." Potřásla hlavou. „Z Centra přicházejí jen informace, že obdrželi naléhavou zprávu od obchodníka na rozhraní, aby pomohli v boji s virem, rozšířeným po celé planetě. Ke zprávě byly přiloženy symptomy choroby. Laboratoř vyrobila sérum, nadávkovala ho a zabalila. Byli si jisti, že pokud hlavní dostane zásilku za bod 24.578.82, najde se tam někdo natolik schopný, aby si ji vyzvedl a převzal na zbytek cesty. Před dnešním ránem byla ta troška poslána z kolébky nebo přesměrována. A to je všechno, co se ví." Potom zamýšleně dodala: „Deneb VIII nepatří mezi velké kolonie."

Jsem veliký dost, srdíčko, přerušil je líný hlas. Omlouvám se, že tě po několika hodinách opět kontaktuju, má drahá, ale opravdu neznám nikoho ze Země, na koho bych se mohl napojit a také jsem tě slyšel, jak si o nás vymýšlíš.

A co bylo špatně? zeptala se Rowana. Namazal ses, po těch všech hrdých řečičkách, tím svým sérem?

Namazal, k čertu! Vypil jsem ho. Ne, lásco. Akorát jsme objevili, že máme návštěvu. Nějací ET, kteří si myslí, že jsou predátory. Dostali jsme hlášení o třech objektech UFO, jež se nacházejí čtyři tisíce mil nad námi. Dávka séra, které jste mi dnes ráno předali, byla na šestý virus, se kterým jsme se potýkali během posledních dvou týdnů, takže je jisté, že nejde o žádnou shodu okolností. Někdo se nás pokouší vyhubit. Téměř přesně můžeme s pomocí počítače předpovědět další nechtutný útok. Už jsme ztratili dvacet pět procent populace a ten poslední virus je opravdu krasavec. Chci dvojitou dávku mikrobů a řekněme dvě námořní eskadry. Pochybují, že naši přátelé budou dále váhat, když už jednou použili virové zamoření. Velmi nás demoralizují. Teď se přibližují a jakmile zaujmou pozice, velmi brzo z nás udělají cedník. Takže vyrozumíš velitelství armády, vid', srdíčko, aby zmobilizovali těžkou odvetnou flotilu?

Samozřejmě, že to předám. Ale proč jsi je nekontaktoval přímo?

A koho nebo co jsem měl kontaktovat? Neznám vaši pozemskou organizaci. Jsi jediná, koho můžu slyšet.

Jak znám své šéfy, nebude to dlouho trvat.

Můžeš znát své šéfy, ale neznáš mě.

To lze kdykoliv zařídit.

Teď není čas na flirtování. Buď hodné děvče a už kvůli mně pošli zprávu dál.

Jakou zprávu?

Tu, kterou jsem ti právě předal.

Tu starou? Říkají, že můžeš mít dvojitou zásilku mikrobů, jakmile vyčistíme Jupiter. Ale odpověď zní žádné eskadry.

Žádný ozbrojený útok.

Ty se také můžeš bavit se dvěma současně? Jsi talentovaná. Dnes nemáme štěstí. Potřebujeme je TEĎ. Musíme mít k dispozici co nejvíce zdravých lidí. Nemůžeš sem hodit lékaře... ne, to přece nezvládneš, když je v cestě Jupiter. Promiň, právě jsem našel údaje o tvé stanici. Je zařazena mezi 'různá vesmírná zařízení'. Ale podívej, když šest virů není dostatečným důvodem pro ozbrojený útok, co potom je?

Napadení raketami by ozbrojený útok ospravedlnilo, odvětila Rowana formálně.

Upřímně řečeno, dal bych přednost raketám. Ty aspoň můžu vidět. Potřebuji mikroby HNED. Můžeš se pokusit vymyslet svou hezkou hlavičkou nějaké řešení?

Jak jsi řekl, stalo se to jen před několika hodinami.

K čertu, ženská! Línou řeč vystřídal úsečný mentální řev. Má rodina, mí přátelé, má planeta umírají.

Podívej, za několik hodin se dostaneme za Jupiter. Ale... počkej! Jak daleko dosáhneš?

Upřímně řečeno nevim. Odhodlaný tón mentálního hlasu ztratil něco ze své jistoty.

„Ackermane!" otočila se Rowana na vedoucího stanice.

„Slyšel jsem."

Vytrvejte na Denebu. Dostala jsem nápad. Mohu poslat vaše bakterie. Za půl hodiny se připrav na spojení.

Rowana se obrátila na Ackermana. „Chtěla bych svoji kapsli." Nádherné oči se jí blýskaly a tvář se rozzářila. „Afro!"

Druhý na žebříčku stanice, pohledný Capellan T-4 se žlutými očima, se zvedl ze židle, odkud ji potichu sledoval.

„Ano, Rowano?"

Přelétla pohledem lidí v místnosti a každého obdařila téměř zázračným úsměvem, který smyslností vyváděl Ackermana z míry.

„Budu od vás všech potřebovat pomoc. Musím být pomalu vynesena mimo Jupiterův stín," sdělila Afrovi. Ackerman již roztácel dynamo a Bill Powers si razil cestu ke speciální kapsli uskladněné u odpalovací kolébky. „Pěkně pomalu, Afro. Potom budu chtít znovu přitáhnout." Zhluboka se nadechla.

Jako všichni hlavní, nebyla schopná vystřelit do vesmíru sama sebe. Výlet z Altairu na Callisto v ní zanechal hluboké obavy. Hlavní byli obětmi zvláštní zhoubné agorafobie. Mnoho z nich nesnášelo ani výšky. Někteří tvrdili, že Rowana udělala vskutku dobře, že svoji věž umístila tak vysoko a blízko ke hvězdám. Velký objem Jupitera, který v ostatních budil dojem, že na ně spadne, a proto je děsil, Rowanu paradoxně uklidňoval. Pokud měla v cestě planetu, nemohla 'spadnout' do nekonečné prázdnoty vesmíru.

V rámci dalších bezpečnostních opatření - například pokud by na Callisto spadl meteoritický déšť - měla Rowana osobní ochrannou kapsli, speciálně uzpůsobenou na její postavu, měkce vycpanou a naprogramovanou, aby potlačovala účinky 'pohybu'. Po výcviku, vyžadujícím tuhou sebekázeň, si Rowana zvykla na krátké tréninkové cesty pro případ ohrožení.

Jakmile uviděla, že kapsle je uložena v kolébce, znova se zhluboka nadechla a zmizela ze stanice, aby se vzápětí objevila v blízkosti dopravního prostředku. Elegantně se usadila do křesla v kajutě, která ji maximálně chránila před účinky otřesů. Ve chvíli, kdy zahvízdal zámek a dveře se zavřely, 'věděla', že ji Afro jemně a něžně nadzvedává. Nebyla si vědoma nepatrného pohybu. Přesto se pevně soustředila na Afrův jistý mentální dotek. Teprve když se kapsle vznášela nad velkým obloukem Jupitera, odpověděla na naléhavý hovor z centrály Země.

Co to pro všechny svaté vyvádíš, Rowano? Zaburácel jí uvnitř hlavy Reidingerův hlas. Ztratila jsi zbytky své

drahocenné myslí ?

Prokazuje mi službu, přerušil je náhle Deneb.

Kdo k čertu jsi? dožadoval se Reidinger. Potom strnul, šokován a překvapen. Deneb? Jak ses odtamtud dostal?

Jo, kéž by. Hele, pošlete mé pěkné přítelkyni mikroby, jo?

Teď chvílku počkej! Vy tam na Denebu zacházíte příliš daleko. Nemůžete mi zničit nejlepší hlavní kvůli zásilce na místo bez věže.

Já ji vyzvednu na půli cesty. Jako ta antibiotika dnes dopoledne.

Denebe, k čemu potřebujete antibiotika a mikroby? Co to vyvádíte v té vaší pohanské díře?

Pouze jednou rukou bojujeme s několika morovými ranami najednou a druhou si držíme od těla mimozemské strašáky.

Deneb jim poskytl obraz na ohromnou nemocnici, na nepřetržitý proud přilétajících sanitek, na přeplněné pokoje, ustarané sestry a doktory, na nepříjemně velké hromady tichých těl zahalených rubášem. Obraz se změnil, nyní ukazoval monitor s množstvím bodů na oběžné dráze. Nemáme ani čas ani potřebnou technologii na identifikaci, ale velitel obrany tvrdí, že nic takového dosud nikdy neviděl.

Dobře, to jsem si neuvědomil. Tak jo, můžete mít cokoliv chcete - v rozumných mezích. Ale chci kompletní zprávu, souhlasil Reidinger.

A co vojenskou flotilu?

Reidinger nedůtklivě odvětil: Zřejmě máte přehnanou představu o vlivu FT&T. Jsme pošťáci, ne armáda. Nemám žádnou pravomoc k mobilizaci vojenských jednotek! Mentálně luskl prsty.

Mohl byste snad ztratit slovo na vhodném místě. Ti mimozemšťané mohou spolknout dnes večer Deneb a zítra vyrazit na Zemi.

Samozřejmě, že sepíšu zprávu, ale kolonisté podpisem souhlasili se všemi riziky!

Máte šlechetné srdce, odvětil Deneb.

Reidinger na chvíli ztratil řeč. Potom prohlásil: Mikrobi jsou zapečetění, Rowano, vyzvedni si je a odešli. Potom se odpojil.

Rowana je hezké jméno, dodal Deneb.

Díky, odvětila nepřítomně. Sledovala dráhu zásilky po jejím odpálení Reidingerem a vyzvedla dvě osobní lodě, když se zhmotnily blízko její kapsle. Zatlačila na dynamu stanice a nabrala sílu. Generátory zaskučely a Rowana náklad odstrčila. Lodě zmizely.

Přicházejí, Rowano. Díky moc.

K Rowaně doletěl přes světelné roky vášnivý a něžný polibek. Pokusila se vysledovat zásilku a znovu zachytit jeho dotek, ale už nebyl na příjmu.

Klesla do křesla. Obrazy z Denebu ji neuvěřitelně rozrušily. Síla a vitalita jeho mysli byla přímo magneticky přitažlivá. Zdálo se, že je v kapsli s ní, vyplňuje ji teplem a svým zvláštním smyslem pro humor. To je ono! Choval se k ní vřele a v pocitu přízně se přímo vyžíval. Nikdy od nikoho nezažila tak přímou odezvu. Až na Turiana, o kterém často a toužebně přemýšlela.

Pořád udržovala spojení, kontakt s ostatními. Ve skutečnosti mohla komunikovat s každým, koho si sama vybrala, ale pokud nebyl na její úrovni, vznikaly potíže a neřijemnosti, jež vznikající kontakty pokazily. Siglen samozřejmě zakrývala své nejsoukromější myšlenky štítem s blahosklonným zdůvodněním, že 'necítí potřebu zatěžovat mládí starostmi starých'. Siglen do dnešního dne považovala Rowanu za 'téměř dítě', přestože Rowana byla hlavní na Callisto již téměř deset let.

Existovaly chvíle, kdy si Rowana přála, aby Lusena nezahynula při havárii den předtím, než ji Reidinger přidělil na novou základnu na Jupiterově měsíci. Lusena pro ni představovala útěchu, podporu a věřila v Rowaninu budoucnost, kterou Yegrani předpověděla - snad to nebyly jen prchavé naděje. Takže Rowana bojovala s pochopením sama sebe, stejně jako dříve zápasila s bezchybným ovládnutím svého talentu.

„My, kdo jsme byli obdařeni mimořádnými silami,“ Siglen ráda deklamovala zarmouceným hlasem, „si nemůžeme užívat obyčejných radostí. Máme povinnost prospět celému lidstvu! Je naším údělem žít osamoceně, abychom se mohli lépe soustředit na naše povinnosti.“

Pouze Turian znamenal výjimku. Ale to se událo před deseti lety. A hlavní mužského pohlaví neměli problém najít vhodné druhy.

Reidinger měl několik dětí s různými stupni nadání. David na Betelgeuze se bláznivě zamiloval do své T-2 manželky a soustředil se na povinnost zalidnit systém tolika potenciálními talenty, kolik mu jen manželka dovolí. Rowana nechovala k Davidovi žádný osobní vztah, ačkoli s ním mohla uspokojivě spolupracovat. Hlavní z Capelly byla výstřední, stejně jako Siglen konzervativní, Rowana s ní nevyházela příliš dobře. Ze všech zpráv, jež obdržela od ostatních hlavních, ji nikdo svoji mysl příliš 'neotevřel'. Reidinger obvykle alespoň s jejími problémy soucítit, ale současně musel být přístupný myriádám problémů systému FT&T. Rowana, přesně podle Yegrany předpovědi, poznala naprostou osamělost, která se zatím nijak nezmenšovala.

Když Rowanu přidělili na základnu Callisto, myslela si, že se tím vyplnila slova předpovědi, že se dostane do centra pozornosti. Po několika měsících rutiny Rowana krutě procitla. Ano, byla užitečná, dokonce nepostradatelná pro hladkou dodávku materiálu a zpráv mezi hlavními městy devíti hvězd, ale to by zvládl jakýkoliv hlavní.

Jakmile její nadšení opadlo, uchýlila se k Siglenině dogmatickému tréninku a nelítostně se pokoušela nalézt smysl života nebo alespoň uspokojení v provádění složitých úkolů. Potlačovala vzrůstající pocit nekonečného osamění.

Reidinger si toho byl plně vědom a pročesal Ligu devíti hvězd velmi pozorně, jak hledal silné mužské talenty T-3 a T-4 jako Afra, ale žádného nenašel.

Afru měla Rowana hodně ráda a to nejenom kvůli slibu, který dala jeho sestře Goswině. Ale nic víc. Jediný muž T-2

objevený v Lize devíti hvězd byl zcela jistě homosexuální. A teď se na Denebu náhle odnikud objeví T-1. Tak velmi, velmi daleko.

Afro, vezmi mě teď domů, pronesla a náhle si uvědomila psychické i fyzické vyčerpání.

Afra snesl kapsli s nekonečnou péčí.

Když ostatní opustili stanici, Rowana dlouho ležela v osobní lodi. V nitru nikdy neusínajícího vědomí věděla, že Ackerman a ostatní si odešli odpočinout do svých pokojů, dokud Callisto nevyjde ze stínu obrovského Jupitera. Každý mimo Rowany, jež měla všechno na starosti, měl kam jít a někdo na něj čekal. Jako obvykle ve chvílích, kdy měla volno, ji přepadla hořká a ječící osamělost, frustrace, že se nedostane z planety dál, než činí omezený Afrův dosah, zůstane s dvojsečným talentem sama. Temně zelená a černá jí zaplavily mysl. Pak si vzpomněla na vyslaný polibek. Okamžitě - poprvé za dva týdny - klidně usnula.

ROWANO. Dotek z Denebu ji vyburcoval. Rowano, prosím, vzbud' se.

Hmmmm? odpověděla z hlubokého spánku neochotně. Přála si, aby neskončil.

Naši hosté jsou neurvalejší... protože mikrobi... honem vyrobili široké spektrum antibiotik... mysleli jsme... vzdají se. Nemáme takové... štěstí. Jsou... utlučou nás... raketami... vyříd'te mé pozdravy... vašemu vesmírnému diplomatovi... Reidingerovi.

Vy bojujete s raketami? Rowana byla rázem vzhůru a bdělá. Cítila, jak se kontakt s Denebem ztrácí a zase obnovuje, musel odchylovat bombardování.

Potřebuji podporu, srdíčko, třeba tebe a... všechna tvá dvojčata... která náhodou... máš... po ruce. Zaskočíš... sem, vid'?

Skočit? Co? Nemůžu!

Proč ne?

Nemůžu! To neumím! bědovala Rowana a svíjela se na lůžku.

Ale já... potřebuji... pomoci, řekl a zvolna zmizel.

Reidinger! vykřikla Rowana.

Rowano, nezajímá mě, že jsi T-1. Existují určité meze mé trpělivosti, které jsi všechny překročila, ty malá bělovlasá opice! Jeho odpověď ji zdeptala. Automaticky potlačila reakci a přilepila se ke spojení. Někdo musí Denebu pomoci! křičela a vysílala Mayday.

Co? On žertuje!

Jak by o něčem takovém mohl?

Viděla jsi rakety? Ukázal ti, co zrovna dělá?

Ne, ale cítila jsem, že mu můžu věřit. Proč bych měla jednomu z NÁS nedůvěřovat, když žádá o pomoc?

Protože Eva podala Adamovi růžové, kulaté ovoce a řekla 'jez'. Reidingerova ostrá odpověď třeskla vesmírem. A protože Deneb není integrován do sítě hlavních. Nemůžeme si být jisti, kdo nebo co je zač - nebo kde se přesně nachází. Nemohu se s jistotou na jeho slova spolehnout. Tak dobře. Pokus se o spojení, at ho můžu sám slyšet. Nemohu se k němu dostat. Je příliš zaměstnán odchylováním raket do vesmíru.

Uvěřím v ně, až je uvidím. Umí-li takto křičet, pak jediná pomoc, kterou potřebuje, je vyhledat další nadané na vlastní planetě.

Ale...

Už žádné ale a nech mě samotného. Hra na anděla strážného končí. Musím současně udržovat pohromadě společnost a sedm hvězdných systémů. Reidinger se odpojil tak prudce, až ji zpětný ráz zabolet.

Rowana ležela na lehátku, zmatená Reidingerovou odpovědí. Vždy měl plno práce, pokaždé byl nevrlý. Ale nikdy nebyl zlý bez příčiny. Zatím tam daleko venku Deneb slábl. Jakmile se Callisto zbaví Jupitera a stanice bude uvedena do provozu, měla by být schopna něco udělat. Ale když se na odpalovacím zařízení začaly hromadit přicházející zásilky, nebyla mezi nimi žádná vojenská jednotka, která by čekala na odeslání k Denebu.

„Musí existovat něco, co pro něj můžeme udělat, Afro. Něco!“ pronesla Rowana, rdousená nevysvětlitelným strachem. „Nezajímá mě, co řekl Reidinger. Deneb je upřímný a talenti by si měli vzájemně pomáhat!“

Afra se na ni smutně a soucitně zahleděl. Dovolil si pohlédit ji po křehkém rameni.

„Jakou pomoc jim můžeme nabídnout, Rowano? Ani ty nedosáhneš až k Denebu. A Reidinger nemá pravomoc rozkazovat hlídkovým lodím. Co se třeba zaměřit na veškeré ostatní talenty na jeho planetě? Určitě tam není jediný!“

„Potřebuje pomoc hlavního a...“ sklonila hlavu, přemožena vlastní porážkou, za niž nemohla.

„S bídou se dostaneš za horizont Callisto,“ dokončil za ni Afro, „už tohle žádný jiný hlavní nezvládne.“

Kriste! Přilétá střela! Ackermanův mentální výkřik je polekal oba.

Rowana se okamžitě spojila s vedoucími stanicí a jeho očima uviděla radarový displej na málokdy používaném okruhu.

Nyní zuřivě pípál. Rowana zjistila polohu a prozkoumala venkovní vesmír. Vetřelec - rafinovaný projektíl - vyzařoval smrtelnou radiaci a mířil k nim zpoza Uranu. Zarděla se pocitem viny, protože měla objekt detekovat dříve, než se objevil na obrazovce. Nezbyval čas zapnout dosud zahálené dynamo. Raketa se přibližovala příliš rychle. Deneb určitě hodlal Reidingerovi dokázat své ohrožení! Žasla nad jeho smělostí stočit mimozemskou raketu do srdce systému.

Chci široce otevřenou mysl každého na tomto měsíci! Rowanině příkazu se nedalo uniknout. Maui! Micku! Jděte do akce. Ucítila nápor energie, když čtyřicet osm talentů na Callisto včetně desetiletého Ackermanova syna a dvojčat odpovědělo na její žádost. Zachytila jejich sílu - od nejmenší dvanáct až po Afrovo silnou čtyři - a poslala ji na nepřátelskou bombu. Musela chvíli zápasit s naprosto neznámou konstrukcí a komponenty. S rozšířenou kapacitou pro ni nebyl problém ponořit se dovnitř, jednoduše deaktivovat spouštěcí mechanismus a roztrousit štěpné látky z bojové hlavičky do vířící masy Jupiteru.

Propustila spoluaktéry zásahu a padla zpět do lehátka.

„Jak to k čertu Deneb udělal?“ zeptal se Afra zaborený v židli. „Reidingerovi se to líbit nebude!“

Potřásla unaveně hlavou. „Ne, ale dokazuje to problém na Denebu!“

Pokud nebyla zapnutá dynamo, její úsilí zůstávalo bez další podpory. Dokonce i s pomocí ostatních - všichni dohromady neshromáždili sílu větší než jedna třetina síly jiné hlavní - šlo o vyčerpávající výkon. Pomyslela na Deneb. Jak sám bez FT&T stanice a školeného personálu, který by mu pomáhal, provádí stejnou věc znova a znova a znova. Sevřelo se jí srdce.

Nahod' dynamo, Briane. Pravděpodobně se objeví další rakety.

Afra polekaně vzhledl.

„Deneb se snaží ukázat, co se děje, Afro.“ Hlavní Rowana ze stanice Callisto varuje hlavního ze Země Reidingera a všechny ostatní hlavní! Připravte se na případný útok jaderných střel mimozemského původu. Uvědomte všechny vesmírné stanice a hlídkové lodi. Už bez úřední strohosti rozzlobeně dodala: Teď musíme Denebu pomoci - prostě musíme! Už se nejedná o izolovanou agresi proti odlehlé kolonii. Jedná se o soustředěný útok na srdce našeho systému!

Rowano! Ještě předtím, než Reidingerovi vzniklo v mysli její jméno, se mu otevřela a ukázala mu pět dalších projektilů směřujících ke Callisto. Pro lásku malých opic! sála z jeho mysli nedůvěra. Co to ten malý vyvolal?

Mám to zjistit? zeptala se Rowana s jedovatou sladkostí. Reidingerovo vysílání obsahovalo netrpělivost, zuřivost i zoufalství. Když pochopil Rowaniny záměry, přidalo se i ohromení. To nebude fungovat. Je to nemožné. Nemůžeme spojit mysl k boji. Většina z nás je příliš egocentrických. Příliš nestálých. Zničíme se, neboť budeme bojovat proti sobě.

Vy, já, Altair, Betelgeuze, Procyon a Capella. To lze uskutečnit. Pokud mohu zneškodnit jednu z těch ďábelských střel pouze se čtyřiceti osmi slabými talenty bez jakékoliv přídavné energie, pět hlavních s plnou silou by mělo být schopno zničit jakýkoliv druh střely. Potom se můžeme spojit s Denebem a pomoci jim. O to se postará šest z nás. Ukažte mi mimozemšťany, kteří vydrží takový nápor!

Podívej, holčičko, odvětil Reidinger téměř hádavě, nemáme o něm žádné údaje. Nemůžeme se prostě SPOJIT - mohl by nás roztrhat na kousky nebo bychom ho my mohli spálit. Neznáme ho. Nemůžeme spolupracovat s telepatem s neznámými schopnostmi.

Radši byste měl chytit střely, které k vám přilétají, řekla klidně. Když se s vámi bavím, nemohu se najednou vypořádat s více než deseti. Ucítila, jak Reidingerův odpor k jejímu plánu slábne. Využila výhody. Pokud Deneb bojuje na frontě o velikosti celé planety, velmi dobře tím ukazuje svoji sílu. Udržím vlastní egocentrismus na uzdě, protože zatraceně chci. Kromě toho stejně nemáme žádnou jinou možnost, že?

Můžeme vyslat vojenskou flotilu.

TO mělo být provedeno, když o to poprvé požádal. Teď je příliš pozdě.

Vzájemná konverzace trvala jen několik sekund a přilétaly stále nové rakety. Sama Země byla cílem útoku!

Dobře, prohlásil Reidinger rozzlobeně a rezignovaně kontaktoval ostatní hlavní.

Ne, ne, ne! Spálíte ji - spálíte tu ubožáčku! blábolila stará Siglen z Altairu. Vyčkejme do poslední možné chvíle, nevystavujeme sami sebe nebezpečí, ne, ne, ne! Uděláme chybu a mimozemšťané nás potom napadnou.

Ztichni, poseroutko, pronesl David.

Přebíráme zodpovědnost, Siglen, vždyť víš! Prostě musíme! připojila se jízlivě hlavní z Capelly. Nejbezpečnější je tvrdě udeřit první!

Siglen má pravdu, Rowano... podotkl Reidinger. Mohou tě spálit.

Risknu to.

Prokletý Deneb, že tohle začal! nedokázal Reidinger úplně skrýt zlost.

Musíme to udělat. A to hned!

Zpočátku jen zkusmo a pak s úžasnou a stále přibývajícím silou ostatních připojených FT&T hlavních, podpořených mechanickou energií pěti generátorů stanic, se síla soustřeďovala u Rowany. Rostla, zvětšovala se, až byla jako kolos, větší než zlověstný Jupiter. Pouze ona kontrolovala a držela energii. Pomalu, opatrně a zkusmo vyrazila k Denebu. Důstojně se otočila, ohromena neomezeným množstvím získané energie. Minula malého černého trpaslíka na půli cesty. Potom v mysli našla, co hledala - zmítaný, unavený mozek na pokraji vyčerpání, jak zarputile a téměř automaticky opakuje stejnou činnost.

Ach, Denebe, Denebe! Ulevilo se jí, byla ráda, že ho našla, jak bojuje v zoufalé bitvě. Spojili mozky dříve, než se zmožla na odpor. Zrušila veškerou svoji ochranu a ohromná, dosud zadržovaná energie mu proudila do mysli. Unavený mozek rostl, hojil se, sílil a rozevíral, dokud se Rowana nestala pouhou částí velkého celku, ztracena ve sjednocení nesmírných mentálních sil. Najednou se prostřednictvím jeho očí, uší a doteků ocitla uprostřed titánské bitvy.

Zelenavé nebe pokrývaly hříby atomových výbuchů. Kopce v okolí byly zjizvené krátery po střelách odchýlených ze svých drah. Teď odvracel závěrečnou palbu bojových hlavíc tří obrovských lodí.

Jdi nahoru a zjisti, co jsou zač, prohlásila Reidingerova část. Teď!

Deneb se přiblížil ke třem ohromným nepřátelským lodím. Hlavní část mysli získala nezapomenutelné obrázky vetřelců, stvoření podobných pavoukům, jež pobíhala uvnitř lodí podobné složité pavoučí síti. Potom bez přípravy Deneb narušil trup dvou plavidel. Jejich obsah se vyhnul do vesmíru. Útočníci, kteří přežili, byli svědky síly hlavních. Zjistili, že světy v této části vesmíru nelze zničit. Jedním obrovským vzepětím síly odhodil Deneb osamělou loď od zničené planety, vymrštil ji dál, než odkud se objevila, do ohromné, nezmapované černoty vesmíru.

Poděkoval hlavním za nezastupitelnou pomoc při spojení mysli a v milisekundě jim zprostředkoval obrovskou vděčnost celé planety, která byla tak blízko vyhlazení. Na tuto neuvěřitelnou bitvu se nikdy nezapomene a budoucí generace

budou oslavovat s ničím nesrovnatelné vítězství.

Rowana cítila, jak se ostatní hlavní odpojují a s omluvami je opouštějí. Deneb rychle zachytil a podržel si její mysl. Když byli sami, otevřel jí všechny své myšlenky, takže ho poznala stejně intimně, jako on znal ji.

Sladká Rowano. Rozhlédni se tady. Bude chvíli trvat, než se Deneb stane opět krásným, ale stvoříme ho ještě hezčí, než jaký byl dříve. Pojď žít se mnou, má lásko.

Nemohu. Nemůžu! Krčila se, unikala vlastnímu vzplanutí a uzavřela vnitřek srdce, takže nemohl spatřit proč. Mozek a srdce představovaly více než jen křehké maso okolo jejího vědomí. Když se Rowana cítila zmatená, vracela se do zrádného těla. Trápila se, protože ho musela odmítnout. Potom se stulila do klubička, celá se roztřásla, jak se namáhala, aby našla sílu odmítnout.

Rowano! vykřikl. Rowano! Já tě miluji!

Umrtila veškeré vnější smysly a schoulila se na židli. Afra, jenž ji a její vzdálenou mysl trpělivě hlídal, se dotkl jejího ramene.

Ah, Afro! Je tak blízko a přitom tak daleko. Naše vědomí se spojila. Naše těla zůstanou navždy oddělená. Denebe! Denebe!

Rowana přinutila své zmučené vědomí usnout spánkem zapomnění. Afra ji něžně zvedl a odnesl na lehátko v pokoji ve věži. Zavřel dveře a tiše sestoupil po schodech. Postavil si židli tak, aby se mohl nohama opřít o spodní schod a usadil se, čekal, příjemnou tvář potěmělou zármutkem, žluté oči zalité slzami.

Afra a Ackerman dospěli k jedinému možnému závěru: Rowana se sama zničí. Měli by to sdělit Reidingerovi. Od posledního kontaktu s její myslí uběhlo čtyřicet osm hodin. Neslyšela nebo ignorovala jejich žádosti o pomoc při práci. Afra a Ackerman mohli s pomocí generátorů zařídit přepravu běžného rutinního nákladu, ale měly přiletět dvě lodi, a to vyžadovalo Rowaninu účast. Rowana žila, ale to bylo vše. Její mysl ohluchla ke všem podnětům. Nejdříve Ackerman předpokládal, že se zotavuje. Afra ji znal lépe a celých čtyřicet osm hodin úpěnlivě doufal, že se s obtížnou situací vyrovná.

„Musíme o tom říct Reidingerovi,“ přesvědčoval Ackerman Afru, který se stále zdráhal.

Tak kde je Rowana? Reidinger se na chvíli spojil s Afrou a ten mu vše vysvětlil. Hlavní si povzdechl. Musíme ji nějakým způsobem vyburcovat. Její schopnosti nejsou zničené - máme štěstí.

Jste si jist? odvětil Afra hořce. Kdybyste jí poprvé věnoval pozornost...

Ano, určitě, přerušil ho příkře Reidinger. Kdybych jí poskytl trochu lásky a hlídkové lodě v době, kdy je chtěla, nenapadlo by ji se s ním spojit. Vyvinul jsem na ni takový nátlak, jaký jen jsem si troufl. Ale když ten nafoukaný mladý kohout na Denebu začal odchylovat mimozemské střely na nás... Dobře, s takovým vývojem událostí jsem nepočítal. Přinejmenším jsme ji přinutit jednat. A vzdálenou planetu taky. Povzdechl si. Doufal jsem, že láska naučí alespoň jednoho hlavního létat.

Coo...o? zařval Afra. Chcete říct, že bitva byla naplánována?

To těžko. Jak jsem řekl, neočekávali jsme mimozemšťany. Deneb se měl podle předpokladů jen vypořádat s mutujícím virovým morem. Ne s mimozemšťany.

Takže potom jste o nich nevěděli?

Samozřejmě, že ne! ozval se Reidinger znechuceně. Původní kontakt s Denebem a biologická spolupráce byly čisté náhodné. Hodilo se mi to do plánu, byla to příležitost pokusit se překonat strach, který máme všichni, strach z volných prostor. Rowana je z nás nejmladší. Kdybych ji jen mohl přimět, aby fyzicky odletěla za ním... ale selhal jsem. Reidingerova odevzdanost zarmoutila i Afru. Nikdo nepovažoval hlavního ze Země za chybného člověka. Láska není tak silná, jak jsem předpokládal. Nevím, kde vezmu nové hlavní, když se nenarodí děti... Doufal jsem, že Rowana a Deneb...

Jako dohazovač...

Měl bych odstoupit...

Afra náhle zrušil spojení. Dveře věže se otevřely a po schodech sešla unavená, bledá a velmi tichá Rowana.

Omluvně se usmála. „Dlouho jsem spala.“

„Měla jsi těžký den,“ řekl něžně Afra, „předevčírem.“

Otřásla se a vzápětí usmála, aby rozptýlila Afrovy obavy. „Stále ještě jsem trochu unavená.“ Potom se zamračila.

„Slyšela jsem zrovna teď, jak se vy dva bavíte s Reidingerem?“

„Měli jsme starosti,“ odvětil Ackerman. „Přiletí dvě lodi a víš přece, že si neumíme s Afrou poradit s lidskou posádkou.“

Rowana se kajicně usmála. „Vím. Za všechno můžu já.“ Pomalu se vrátila do věže.

Ackerman smutně potřásl hlavou. „Určitě si to těžce bere.“

Její shrbená postava neznamenalala pro personál věže úlevu, jakou si všichni představovali. Toho dne práce pokračovala monotónně, bez obvyklého žertování a dovádění způsobeného přemírou energie. Lidé se pohybovali automaticky, sklíčení Rowaniným neštěstím. To také mohlo být příčinou, proč si návštěvníka nikdo nevšiml. Teprve když se Ackerman zvedl od pracovního stolu pro další kávu, zpozoroval mladého muže v jednoduché cestovní výstroji, jak potichu sedí na židli.

„Přiletěl jste s poslední lodí?“

„No, tak nějak.“ Mluvil skromně a ostýchavě. Vstal. „Řekli mi, že mám prohlédnout Rowanu. Reidinger mě najal dnes ráno v kanceláři.“ Potom se usmál.

Úsměv Ackermanovi prchavě připomněl zázračné a neočekávané úsměvy Rowaniny, jež vám prohrály celou duši.

Úsměv tohoto muže byl plný neskrývané přitažlivé síly. Třpytivýma modrýma očima, které mu zářily humorem a

přátelstvím, těkal ze strany na stranu. Ackerman zjistil, že se na oplátku usmívá jako hlupák a popošel, aby mohl pořádně potrást muži pravici.

„Jsem velmi potěšen, že jsem vás poznal. Jaké je vaše jméno?“

„Jeff Raven. Právě jsem přiletěl z...“

„Hej, Afro, pojď se seznámit s Jeffem Ravenem. Tady si vezměte kávu. Venku u kolébek je docela sychravo, že? Byl jste na jiné hlavní stanici?“

„Ve skutečnosti...“

Toglia s Loftusem se podívali do počítače, aby prověřili tak nezvykle srdečného příchozího. Uvědomili si, jak moc se chtějí s charismatickým cizincem přivítat. Raven vděčně přijal kávu. Ackerman mu ještě nabídl speciální zázvorové koláčky, které výborně pekla jeho žena. Vedoucí stanice měl pocit, že musí tomuto zázračnému chlapci věnovat ještě něco dalšího, tak velkou radost mu způsobilo pouhé nabízení kávy.

Afra se tiše díval na cizince, klidné žluté oči trochu zachmuřené. „Ahoj,“ zamumlal žalostně s podivným přízvukem. Úsměv Jeffa Ravena se neznatelně změnil. „Ahoj,“ odpověděl. Oba muži si vyměnili více, než je běžné při pouhém seznámení.

Ještě předtím, než každý ve stanici s určitostí zjistil, co se děje, všichni opustili své místo a přišli pozdravit nově příchozího, tlachali a usmívali se, využívali nejprostších výmluv, aby se mohli dotknout jeho ramene nebo ruky. Jeff se opravdu zajímal o všechno, co mu pověděli, a ačkoliv se dvacet tři lidí dychtivě pokoušelo si ho přivlastnit, nikdo se necítil odstrčený. Zdálo se, že je vnímá všechny.

Co se tam dole k čertu děje? zeptala se Rowana s příděchem rozčilení. Proč...

Navzdory všem posvátným pravidlům se náhle objevila uprostřed místnosti a vztekla se rozhlížela. Raven k ní ze strany přistoupil a jemně se dotkl její ruky.

„Reidinger mi řekl, že mě potřebujete.“

„Denebe?“ Celá se napjala a ohromeně šeptala, Denebe? „Ale ty jsi... ty jsi tady? Ty jsi tady!“

Něžně se usmál, odhrnul jí vlasy a uchopil ji za rameno. Rowana překvapením zkameněla a pak se začala smát jako dívka, která je naprosto šťastná a bezstarostná. Potom se smích změnil v prudké oddychování a naprosté zděšení.

JAK ses sem dostal?

Prostě jsem přišel. To můžeš také, vždyť víš.

Ne! Ne. Já nemůžu! Žádný T-1 to nedokáže. Rowana se pokoušela ho odstrčit, jako kdyby jí byl jeho dotek odporný.

A přesto jsem zde. Naléhal jemně a zcela určitě bez postranních úmyslů. Prostě jsi skočila z věže do tohoto patra.

Pokud můžeš něco takového, proč by mělo záležet na vzdálenosti?

Ah, ne! Ne!

„Věděla jsi,“ pronesl Raven konverzačním tónem a šklebil se od ucha k uchu, „že Siglen z Altairu se dělá špatně, už když jde po schodech nahoru nebo dolů?“ Podíval se zpřímá na Rowanu. „Žila jsi s ní, tak bys to měla vědět. Měla všechno na jediném poschodí, ke všemu blízko. Vzpomínáš na dlouhou rampu do její věže, lemovanou stromy s neprůhlednými korunami, takže nebylo vidět ven? Vím, že ti vyprávěla o příšerné, odpudivé, hrozně a osudové cestě vesmírem, kterou podnikla ze Země na Altair na všech těch mučících zařízeních? Zvláště když plánovala, že zůstane na Zemi jako její hlavní? Vždyť víš, že zklamání může na různé osoby účinkovat velmi zvláště.“

Dívka přikývla, oči užasem rozšířené.

„Nikdo se nikdy nezeptal, proč ve skutečnosti na dlouhé kosmické lety reaguje tak nezvykle. Ale já ano. Když mi Reidinger problém 'vysvětlil', zdálo se mi to proklatě hloupé.“ Udržoval publikum v napětí, udělal dramatickou pauzu a začal se potměšile šklebit. „Siglen má rozsáhle narušený nervový systém středního ucha, dost na to, aby jí pořádně znepříjemňoval cestování. Při její první cestě vesmírem jí bylo tak špatně, že začala mít obavy z jakéhokoli způsobu cestování, aniž se snažila zjistit pravou příčinu. Nejhorší ale bylo, že své trauma vnutila každému, koho trénovala. Samozřejmě, že nikdy nenapadlo ani ji ani nikoho jiného, že se nejedná o část ceny, kterou musí talentovaní platit za své nadání!“ Dramaticky si položil ruku na hrdlo a tak bystře napodoboval Siglen, že se Afra musel zakuckat a zasmát. Potom se na otřesenou Rowanu rozpustile zašklebil.

„Siglen... Ah, Denebe, ne!“

Raven se zasmál. „Ah, Callisto, ano. Přenesla své obavy na vás všechny. T-2 je nemají. Siglen by se nezatěžovala tréninkem nižšího talentu. A to celé dokazuje skutečnost, že mě netrénovala.“ Rozevřel doširoka ruce. „A já se sem dostal vlastními silami. Kletba talentovaných!“ Znovu napodobil Siglenin kontraalt. „Veliký strach! Obrovský strašák! Ty nemáš žádnou poruchu rovnováhy, ty si pouze 'myslíš', že máš strach z velkých prostor. Vím, že jde o ošklivé téma na dlouhé přemýšlení, ale nejedná se o tvůj handicap, má lásko.“

Problesklo mezi nimi vřelé porozumění. Rowaniny oči začaly zářit. Nyní přímo plály.

Teď pojď se mnou a buď mojí láskou, Rowano. Reidinger souhlasí, že sem můžeš každý den z Denebu zaskočit.

„Zaskočit?“ pronesla nahlas zcela ohromená a překvapeně na něj zírala.

„Jistě,“ pronesl Jeff povzbudivě. „Stále pracuješ jako T-1 u FT&T. A já, má lásko, také.“

„Předpokládám, že jak tak znám své šéfy...“ trochu se usmála.

„Podmínky byly poctivé. Reidinger se ani nepokoušel smlouvat, když jsem dnes ráno v jedenáct vkráčet do jeho soukromé kanceláře.“

„Ale docházet z Denebu na Callisto?“ opakovala Rowana omámeně.

„Už jste pro dnešek hotoví?“ zeptal se Raven Ackermana. Ten mrkl k odpalovacím kolébkám a přikývl.

„Tak pojďme, slečno. Vezměte mě do vaší věže ze slonoviny a ve vteřince budete hotoví. Potom si o tom můžeme promluvit. Nenutím vás ani nic podobného, ale musím dát do pořádku jednu planetu...“ A promluvit si s tebou o milionech věcí...

Jeff Raven se na Rowanu prostopášně usmál a prastarým dvorným způsobem jí políbil ruku. Rowana se na oplátku usmála. Zcela ho tím zaslepila.

Ostatní uctivě zmlkli a pozorovali dva úžasné talenty, jak stoupají do věže, jež kdysi patřila osamělé Rowaně. Afra si vzal z krabice v Ackermanově ztuhlé ruce koláček a probudil tím neméně ztuhlý dav. Koláček byl úplně obyčejný, takže mu nelze přičítat hojnou záplavu slz, jež mu vyhrkly z očí.

„Myslím, přátelé, že už naši pomoc nepotřebují,“ pronesl, „ale můžeme věcem pomoci a trochu je urychlit.“

Hvízdání generátorů utichlo a příjemné ticho z obou hlavních sňalo napětí, které se v nich během dlouhých dní vyplněných prací nahromadilo.

Jeff Raven porušil mlčení a zavrněl, jak přitiskl bradu k hrudi, když si protahoval krk a ramenní svaly. Seděl na otáčecí židli u klávesnice, takže neměl podepřené celé tělo jako Rowana. Nyní se pootočil čelem k ní, aby na ni viděl.

„Znám tě,“ pronesla Rowana plaše, náhle nervózní, že se účastní konce navyklého rutinního postupu, „a přitom neznám.“

Vzápětí v mysli ucítla jako pírkó jemný dotek jeho mysli. Odtáhl se stejně něžně, ale zanechal jí sladkou, kořeněnou příchut'. Rowaně se dosud nikdy při mentálních setkáních nestalo nic podobného a trvalo chvíli, než nový vjem vstřebala.

„Je toho tolik, co se vzájemně o sobě musíme dozvědět.“ Jeff Raven se začal usmívat, úsměv přibarvila stopa plaché nejistoty. Prohrábl si rukou chomáč černých vlasů. „Bůh nám daroval život, ženo, abychom se učili.“ Usmál se odvážněji a otočil hlavu ještě více k ní, a pohlédl na ni teplýma, milujícíma očima, jež při bližším prozkoumání skrývaly hlubší city.

„Podívej,“ prohlásil zcela odlišným tónem hlasu a naklonil se na židli dopředu, lokty na kolenou, „několik posledních týdnů bylo pro mě těžkých. Teď, když jsme se potkali, nemusíme nikam spěchat. Ve skutečnosti,“ dlouze zívá. „budu upřímný a neromantický a připustím, že se cítím jako zbitý. Jsem na nohou od doby, kdy přiletěli mimozemšťané.“

Přivětivě se na ni usmál. „Původně jsem zamýšlel udělat romantické gesto a odeslat nás na Deneb. Ale teď mám hlad, potřebuji koupel a přibližně dvacet let spánku!“

Rowana se začala smát - smích připomínal spíše klokotání než pochichtávání - jak praktická stránka věcí vyřešila obavy a pochybnosti. Zvedla se a podala mu ruku. Měl ruku teplou, mozolnatou. Fyzický kontakt pouze posílil mysl a hlas.

„Potom můžeš dnes večer jít ke mně domů!“

Jeff si ji jemně k sobě přitáhl. Jsi taková maličká! Položil si její hlavu pod bradu a sevřel Rowanu v náručí. Jemně, pouze zkusmo ho rukama objala. Měl pevné tělo. Líbilo se jí. To je dobře! Také cítila únavu, postupovala jí svaly, šlachami, krví i kostmi.

„Pojďme!“ skočila s nimi do hlavního pokoje apartmá. „Trochu zvláštní,“ rozhlédl se Jeff zkoumavým okem po prostorném pokoji. „Myslím, že pro tebe bude lehčí zbavit se falešných Sigleniných předsudků, než se domníváš. Podívej, jsou tady všude schody.“ Ukázal k různě vysokým úrovním. Příbytek na Callisto byl postaven ve skalnatém terénu.

„Sama jsem to navrhla,“ přiznala pyšně. Z malé niky vedle archaického krbu s imitací ohně sledovala jeho lichotivý a souhlasný pohled, upřený na jídelnu. Odsud byl výhled na tři strany - na zahradu a nízké mlázi, na obrazovkovou stěnu a na chodbu do dalšího křídla.

„Hezké, moc hezké! A pro mě je to důkaz, že za tvoji agorafobii může Siglen. Jak víš, nikde nestrpěla schody.“ Pak křečovitě zívá. „Ty sis ale zvolila milence!“

„Vykoupeš se,“ postrčila ho ke koupelně. „Já připravím jídlo, u kterého ti můžu zaručit, že ti vrátí veškerou možnou energii. Potom můžeš spát, jak dlouho budeš potřebovat.“

„Viděla“ ho, jak ze sebe stáhl šaty, a v hlubokém soukromí ho porovnávala s mohutněji stavěným Turianem a jeho kapitánsky tmavým opálením. Potom se rozhodla, že se jí líbí hubená postava, útlá, svalnatá záda a štíhlá stehna. Tlustí lidé ji rozčilovali.

To byl dobrý nápad, poznamenal Jeff, když se ponořil do horké lázně. Napůl očekávala, že se celý potopí, protože lázeň byla dost hluboká. Slyšela, jak se jejímu nápadu směje. Až někdy jindy, vydechl, když naprosto uvolněný plaval na hladině. Připrav mi jídlo, lásko, nebo ve spánku umřu hladu.

Poslala mu nafukovací polštář pod hlavu a ucítla, jak se mu chvějí rty v pomyslném polibku. Usmívala se, když si ze skladu vyzvedla patřičné suroviny. Siglen mohla uctívat jídlo z vlastních důvodů, ale Rowana se naučila základům zdravé výživy a cenila si dobře připraveného a vábně vypadajícího jídla.

„Co si o tobě lidé pomyslí, když tě uvidí tak hubenou, Rowano? Jez víc! Je to opravdu lahodné. Kdyby ses jen přinutila jíst...“ znovu se Rowaně ozval v uších přemlouvavý Siglenin hlas.

Bylo nekonečněkrát lepší připravovat jídlo pro Jeffa Ravena. Tak se zabrala do přípravy (snažila se ujistit, že všechny výživné složky jsou v rovnováze a jídlo bude chutné), že ji ohromilo pravidelné oddechování jejího nyní tvrdě spícího milence. Hněvala se jen okamžik, než si uvědomila, že bude mít k dispozici všechny čas na světě, aby prokázala své kuchařské umění. Teď by ho radši měla ochránit před případným utonutím. Najednou se cítila po dni plném vzrušujících překvapení unavená.

Jemně vyzvedla nehybné Jeffovo tělo z vody, zabalila ho do teplých, měkkých a voňavých ručníků a dopravila do své široké postele. Pomyslela si, že nikdy předtím ji jako telekineťku nenapadlo, k čemu své schopnosti prakticky využije. Něžně si prohlížela jeho spící tvář. Všechno napětí a únava zmizely a Jeff Raven vypadal mladší.

Ve skutečnosti neměl hezkou tvář. Ve spánku ty drsné rysy vypadaly neústupně, pod širokým a vysokým čelem mu vyčníval velký nos. Oči měl uloženy o hodně hlouběji, než si předtím všimla. Měl velmi silné čelisti - nenechal se jen tak něčím obalamutit. Rowanu by zajímalo, jestli, když je rozzloben, zatíná zlostí zuby. Také rty prozrazovaly odhodlanost, a

byly pěkně tvarované. Možná byl spodní ret užší, ale smál se tak často, že jí tento detail unikl. Dohromady měl silnou, živou tvář, pro ni neobyčejně atraktivní.

Přísně potlačila rychlejší tep srdce a touhy těla. Osmnáctiletá Rowana mohla plánovat, že svede kapitána Turiana, ale nikdy nemohla být tak hloupá, aby se o stejnou věc pokusila u Jeffa Ravena. Uložila vodu, ovocný džus a 'polévku', jež pro něj připravila, do termoschránky poblíž nočního stolku.

Jaké by mohly být naše děti? I když byla s Jeffem sama, náhle se začervenala. Když se jí podařilo zbavit Turiana výčitek svědomí, užívali si bez zábran jeden druhého. Ale od té doby ji nikdo nezaulal. Ani velcí talenti, které Reidinger posílal na Gerolamanovy kursy nebo na věž na Callisto se vzkazy jen zdánlivě důležitými.

Po dlouhou dobu byla Rowana pevně přesvědčena, že jakmile dlouhý trénink skončí, 'cesta' vyřeší všechny problémy. Místo toho se dostala z jedné liduprázdné věže do druhé. Yegranina 'dlouhá a osamělá cesta' ležela před ní po dlouhý čas osamělého života. Dokonce i tajemné 'vidění' se zdálo naplněno. Ocitla se ve středu dění. Byl Jeff Raven její odměnou? Bude teď 'cestovat' s ním?

Nepatrně se pohnul, jako by reagoval na její myšlenky. Srdce jí poskočilo až do krku. Potom Jeff s úsměvem upadl do hlubšího, tolik potřebného spánku. Stulila se vedle něj na široké posteli, nepotřebovala se ho dotýkat, byla ráda, že je vedle něj. A pak únava přemohla všechny další vjemy a myšlenky.

Rowana se náhle a polekaně probudila polibky. Chvilí jí trvalo, než se rozvzpomněla na neobvyklé události předchozího dne.

„Miláčku, je mi k smrti líto, že jsem tě musel vzbudit, ale povinnost volá!“ Jeff vypadal lítostivě - stejný byl i těsný dotek jeho mysli, vše s vůní koření,

„Proč?“ Nenáviděla službu každým pórem těla.

„To je prosté, děvče,“ peskoval ji Jeff. „Když jsme tak rozmarně zničili lodi mimozemšťanů, nechali jsme spoustu trosek tak blízko mé ubohé planety, že to pro ni nevěští nic dobrého.“ Uviděla v jeho otevřené mysli obrazovou zprávu z Denebu. „Některé míří na obydlená území. Příbuzní jsou schopní, ale ne dost.“

„Mohu nějak pomoci?“ Rychle se oblékla.

„Samozřejmě, že ano, spoléhám na to. Reidinger přiměl Zemi, aby pro naši kolonii uvolnila velké množství potřebných zásob. Potřebuji, abys mi je předala a nerozmlátila je přitom na placku. Nejvyšší velení také chce vzorky toho, co jsme tak nerozvážně roztrhali na kousky.“

„Ale Jeffe, a co my?“ Ve výkřiku zazněla nefalšovaná hrůza z nové samoty.

Objal ji a znovu si položil její hlavu na hrud'. Pomalu ji kolébal a choval se k ní tak něžně, až si nakonec uvědomila, že fyzické oddělení neznamená pro jejich vztah žádnou překážku. Potom jí zvedl bradu a políbil ji na rty. Přitom se spojil s její myslí a promítal jí scény, jak se budou milovat, až jim 'služba' dovolí. Chvěla se smyslností, kterou Jeff doplnil o intimní mentální dotek. S úlevou se k němu ohromeně přivinula. Zašklebil se na ni, potěšen dojmem, jaký vyvolal.

„Nemohu už otálet, lásko, a pořád a pořád a pořád dokola ti dokazovat, že je mezi námi něco výjimečného. Nicméně,“ s velkou mentální i fyzickou lítostí ji pustil a jeho chováním se změnilo, „zatímco budu pryč, tvrdě pracuj na překonání obav vštípených Siglen. Vráť se hned, jak se vypořádám s tím smetím. Budeme transportovat nějakou podezřelou, velkou zásilku. Podívám se na ni, až poletí kolem Callisto, kde budeš ty, miláčku. Pokud už jednou vesmírem cestovala skupina nepřátel, mohou se objevit další.“ Uvolnil fyzické sevření a doprovodil ji ke dveřím. „Teď se oteleportujeme a získáme tak chvíli navíc.“

Srovnala s ním krok. Při cestě do věže si uvědomovala jen dotek jeho stehén na svých bocích a prstů zaklesnutých do jeho. Projednou si dokonce ani neuvědomila jakot nabíhající generátorů.

„Kdo byla Purza?“ zeptal se najednou a pohlédl na ni.

Neočekávanost otázky jí rozhodila krok. Obávala se, že se Jeff dostane ke vzpomínkám na Turiana. Možná, že se to již stalo, ale nestály mu za komentář. Nakonec - byla to minulost.

„Purza byla moje pukha,“ hrdlo se jí i dnes sevřelo živou vzpomínkou na smutek a hněv. Všichni člověka nutí zbavit se vzpomínek na dětství.

Ach, lásko, Rowanu zaplavila vlna něžnosti s vůní koření, myslím si, že ti nedovolili být dítětem. Musíme si pomoci sami. Potom s rozpustilým podtónem dodal:

„A zaručuji ti, že Raven je lepší společník než pukha.“

Měl horlivé modré oči. Křivky rtů utvářely ďáblský úsměv. Rowana si najednou uvědomila, že jí tělem proplouvají vracející se vzpomínky a evokují neobvyklé reakce. Najednou se jí z ledvin začalo šířit teplo, které se náhle změnilo v silnou bolest.

A to je pouze ukázka, má lásko. Jen ukázka! Zdálo se, že součástí pocitů je i Jeffův hlas, musela se k němu přitisknout, aby se udržela na nohou.

Potom se ocitli v tunelu, který vedl do garáže. S nejvyšším úsilím si uspořádala smysly. Uvědomovala si, že Jeffa těší vliv, který na ni má. Rowanu potěšilo, jak upoutává pozornost v kolébce připravená, nezvyklá osobní loď s erbem centrálního světa a kódem Jeffa Ravena na přídi. Všimla si, že barva ještě ani nestačila zaschnout.

„Nový design, co?“ přejela prsty zkusmo po plášti. Loď se značně lišila od běžně používaných kapslí.

„Pro moji nejnovější lásku jen to nejlepší,“ odvětil Jeff trochu škádlivě, avšak tmavě modré oči se mu nerozzářily. Objal ji a dlouze a hluboce políbil. Odpověděla co nejvášnivěji. Znovu se mu rozsvítily oči. Rychle se usadil do lodi. Jekot generátorů přešel na startovací úroveň. „Uvidíme se, lásko!“

Personál věže překvapily okolnosti startu Jeffovy kapsle. Jeff při odpálení pomáhal a smál se, když mu Rowana řekla, aby si schoval síly na práci. Nechtěně tím provokoval Afri a Ackermana. Potom se náhle od nich odpoutal.

Později měla Rowana příliš mnoho práce, než aby nějak hlouběji zkoumala své city. Od hlavního ze Země cestovala k

Denebu téměř záplava robotů a středně velkých lodí plných expertů různých oborů, aby udělali rozbor trosek vetřelců a vybrali nejdůležitější z nich pro pozdější analýzu v hlavních měsíčních laboratořích. Z útoku se musí vyzískat všechny možné informace, musí se analyzovat a pečlivě roztrždit pro pozdější použití.

Kdykoliv odlétal náklad z Callisto směrem k Denebu, vyměnili si Jeff s Rowanou polibky a jiné nežnosti. Rowana byla protentokrát ráda, že je ve věži sama. Neočekávaně tím vzrostlo její mentální úsilí.

A když ji požádal, rychle prohlédla většinu připlouvajících věcí: jednalo se o části trupů lodí podobných kusům ovoce, balíky podivných zásob (potravy?), kousky kovových filmů (oblečení?), několik zmrazených částí mimozemšťanů.

Vzpomínala si na ně, když spolu s ostatními hlavními lodě rozebírali. Bytosti nebyly ani trochu humanoidní, spíše se podobaly broukům s krunýřem nebo chitinovými křídly, s mnoha nohama se spojenými prsty. Někteří tvorové, jež stáli vztyčeni u řídicích zařízení, byli přibližně dva metry vysokí. Ti v kulatých chodbách uvnitř vesmírných lodí byli menší a pobíhali po šesti z deseti nohou. Uprostřed tělesa byla těžce opevněná loď s nedospělými tvory a překvapivým počtem vajíček a největším tvorem. Byla loď určená k plození? Napovídala, že má za sebou možná nekonečně dlouhou cestu napříč Galaxií?

Její obsah rozhodně poskytl podněty ke vzniku neuvěřitelných spekulací. Lidem se ohromně ulevilo, že hlavní zvládli zničit tak nepřátelskou hrozbu. Jen u pár nervózních lidí propukaly menší hloupé hysterie.

Nešlo pouze o neobvyklý dopravní ruch na cestě k Denebu. Po několika dnech Rowanu požádali o odeslání vojenské průzkumné lodí na samý okraj vlivu centrálního světa. V panice následující po incidentu u Denebu bylo přesouváno ohromné množství vybavení i lidí. Reidinger se rozhodl z důvodů nepřetržité ostrahy zvýšit počet talentů na stanicích hlavních a zdokonalit vzdálené majáky, rozestavěné za hranicemi a určené pro vyslání varovných signálů v případě útoku. Tím ovšem oslabil zkušený štáb na Zemi a to ho znepokojovalo.

„Zprávy o útoku byly velmi zmíněny,“ sdělil Ackerman vyčerpané Rowaně na konci čtvrtého dne chaosu. „Zprávy určené pro veřejnost,“ dodal, když na něj Rowana nechápavě mžourala. „Uvedli menší velikost a kapacitu lodí, výzbroje a potenciálního nebezpečí.“

„S ohledem na materiál, který jsme měli k dispozici, bych řekl, že to od nich bylo ohleduplné,“ poznamenal kousavě Afra. Skládal z papíru něco, co se nápadně podobalo pobitým mimozemšťanům. Potom origami lhostejně zmačkal do kuličky.

Afra se velmi lišil od sestry, mírné Goswiny.

Dnešek Rowanu vyčerpal.

Mě také, pronesl měkce Jeff uvnitř její hlavy. Nechal jsem si jen tolik síly, abych mohl vlézt do osamělé postele a vzpomínat, jak to bylo hezké, když jsem ležel vedle tebe a celou noc věděl, že jsi se mnou.

Rowana si uvědomila, že se hloupě šklebí. „Jeff!“ vysvětlila nepříliš srozumitelně a oba muži chápavě pokývli.

Přišel Loftus se svazkem okopírovaných papírů. „Podle plánů si na nás zítra zase chtějí pěkně smlsnout!“ Zamával dlouhým seznamem hlášených lodí. „Přiletí také vlajková loď s admirálem. Kde byl, když jsme ho potřebovali?“

„Myslíš, že tam bude?“ zeptal se najednou bojácně Ackerman.

Afra si odfrkl. „Se všemi těmi detektory, hlásiči a ostatním haraburdím, jež musíme roztrždit? Velmi nepravděpodobné.“

„Nepodobá se to příchodu s křížkem po funuse?“ přisadil si Loftus.

„Co tím k čertu myslíte?“ zeptala se Rowana. Zaznělo to jako od Siglen.

„Jen stará přísloví! Pozdě bychta honit! Tady to máš, Ackermane. Radši bys měl prozkoumat, jak si s tím vším poradíme!“

Tedť tě vidím, měkce jí přicházel do mysli Jeffův milující hlas, jak se baví ve věži. Proč nejdeš domů, abych té mohl vidět, jak spíš, a věděl, kde jsi?

Jako v transu se Rowana zvedla, omluvila, a muže opustila. Všichni tři zírali na místo, kde ještě před chvílí seděla.

„Myslím, že si budeme muset zvyknout, že sní s otevřenýma očima a je trochu mimo,“ trochu závistivě poznamenal Brian.

„Odešla na Deneb?“ zeptal se Loftus s vykulenýma očima.

„Myslím si, že na to ještě není úplně připravená,“ odpověděl Afra a hodil do sebe šálek kávy. „Doufám, že to nebude trvat dlouho.“

Když se vysoký Capellan vrátil ke svému pracovnímu stolu, cítil se neuvěřitelně unavený. Ani za mák nepopíral právo Jeffa Ravena na Rowanu. Afra již dávno potlačil neopětovanou náklonnost k dívce se stříbrnými vlasy. Doufal, že jednoho dne se k němu Rowana dobrovolně uchýlí. Svým způsobem ji obdivoval. Od prvního dne, kdy byla Rowana jako nervózní osmnáctiletá dívka přidělena k službě na Callisto, se mezi nimi vyvinul vztah, který léty sílil a stal se natolik důvěrným, že nyní Afra vlastně Jeffovi nezáviděl. Spíše se o oba strachoval.

Měli by se nějakým způsobem na první noc přenést na Deneb. Překvapilo ho, že tak neučinili. Zaujalo ho to ještě více, ačkoli to v žádném případě nebyla jeho starost, když vytušil, že této možnosti nevyužili. Kdyby on byl v pozici Jeffa Ravena... Jak si Deneban uvědomil, Afra, capellanského T-4, svádění Rowany nezajímalo. Sama Rowana žádnou nelibost najevo nedala, tak proč by se tím trápil?

Přestože Reidinger chápal nezbytnost přísunu nových lidí a materiálu a všeho, co čekalo na zítřek v kolébkách, na transport k jednotkám ostrahy a ostatním hlavním, proč nevyslal nějaké T-2 nebo pár dobře seštrhaných týmů T-3, aby oni pomohli Denebu? Proč by nemohlo FT&T věnovat Rowaně a Jeffovi pár společných dnů? Nedůvěřoval snad Reidinger Rowaninu nápadníkovi z kosmu? Možná přešel na záluďnější strategii.

Ačkoli Afra dokázal předvídat jen trochu, zneklidňovalo ho pomyšlení, že Reidinger možná dělá velkou chybu, když postupuje tímto způsobem. Potíž s nevyvinutou jasnovidností spočívá ve skutečnosti, že vše je jakoby skryto v mlze. Afra měl v úmyslu snažit se tak dlouho, než se věci vyjasní. Pokud je někdo včas varován, připraví se. Nebo ne?

Byl natolik unaven, že když se dostal do vlastního obydlí, vypil předpisovou stravu a okamžitě zalezl do postele.

Rowano, lásko!

Jeffův sytý hlas, nyní něžný a měkký, ji probudil ze spánku. Na rty se jí tiskly polibky a na těle ji milostně laskaly nereálné ruce.

Tolik toužila po jeho přítomnosti, že byla přesvědčená, že se nějak vrátil. Když zjistila, že je v posteli sama, skoro se rozplakala.

Ach, Rowano, drahoušku. Je mi to tak líto! Vroucně si přeji, abych tam opravdu byl. A nechal ji pocítit vlastní sexuální napětí. Trochu se polekala jeho intenzity.

Trosky stále padají?

Zachytila v jeho mysli vztek a únavu. Jako děš! Také byl zklamán. Pokud se některý ze zúčastněných hlavních domníval, že Bůh rozdává malá zelená jablíčka...

A rozdává?

...měli jsme se ubezpečit, že jsme lodi roztržili ve směru ke Slunci!

Na to jsme nepomysleli.

Přehlédli jsme toho víc. Teď alespoň máme zařízení k monitorování pádů. Eskadra celých dvacet čtyři hodin denně chytá větší kousky a nakládá je do beden a odesílá. V současné době si můžeme myslet, že jsme unavení, ale počkej.

Ucítila vzpurný humor. Jeden kontejner je již zcela plný vajíček.

Vajíček?

Řekl jsem vajíček. Naši biologové tvrdí, že se líhnou tři typy brouků: jedni pro vesmírné plavby, druzí jsou jen krátce žijící pracovníci, jež je třeba obnovovat, a třetí jsou určeni pro populační explozi na naší planetě. Chtějí do hloubky prozkoumat náš životní cyklus a proniknout do něj. Takže nedělej žádné vaječné omelety.

Ne ze zmrazených vajec, Jeffe! Nebylo by o mnoho jednodušší a efektivnější - jak z hlediska práce, tak ceny - prozkoumat všechno na místě? Rowana se cítila unavená, jen když pomyslela na všechnu vykonanou práci. Varoval ji Jeff nebo si jen stěžoval?

'Říkají', že musí pracovat ve velkých měsíčních laboratořích, aby zabránili kontaminaci. Já si myslím, že si nepřejí, aby Deneb získal tak skvělou zakázku tak brzy ve své koloniální historii. Kdybychom zahájili bádání zde, mohli bychom pak splatit centrálním světům náš dluh. Rowana se nad tím zamyslela.

Armáda, loďstvo i vojsko nahlížely na talenty velmi podezřívavě - obyčejně prohlašovaly, že mozky, které vedou válku, jsou příliš prozaické, než aby pochopily ty, které se fyzickému násilí vyhýbaly. Mimo situace, jak si připomněla, kdy potřebovali odeslat celou flotilu do vzdáleného kouta Galaxie. POTOM si na talenty vzpomněli hned. Rowana nedůvěřovala byrokracii, ale omezení a pravidla redukovala chaos na pouhý zmatek. Nikdy by nesnesla omezování. Neměla hrabivou povahu a nechápala propojení s ekonomikou, vždyť měla vše, co potřebovala. Mohla si v rozumných mezích koupit cokoli se jí zalíbilo a nebyla chamtivá.

Jeff smýšlel jinak. A tohle všechno se přihodilo Jeffovi.

Nakolik je tvoje kolonie zadlužená centrálním světům? A jak hodlá vaše vláda dluh splácet?

Planeta je bohatá na minerály, jsme národ horníků a inženýrů a máme pár farmářů, kteří nás zásobují potravinami.

Rowana chvíli přemýšlela. Připustila, aby všechny informace dohromady přijaté zvenku se absorbovaly do volně přístupné části mysli. Věděla, že Jeff byl inženýr z farmářské rodiny. Věděla, že měl šest bratrů a čtyři sestry, protože nárůst populace byl stejně důležitý jako ostatní činnosti. Věděla, že rodiny nejstaršího bratra a dvou starších sester vyhladili mimozemšťané, stejně tak jako mu zabili otce a dva nejmladší sourozence. Věděla, že dva mladší bratři pracovali v lékařství, že jeho matka brzy porodí dítě, které nebude mít otce. Měl strýce a tety a sestřenice až do třetího kolena, polovina z nich měla menší talent, ale Deneb, který se neměl v dalších pár letech připojit k centrálním světům, natožpak získat hlavního, své talenty neregistroval. Teprve bezprostřední nebezpečí invaze je donutilo dozrát. Ano, pochytila jsi toho o nás hodně, miláčku. Jeff vypadal potěšený. Cítila, jak se protahuje... jako někdo, kdo potřebuje ulevit bolavým a napjatým svalům. Vyslala konejšivé impulsy, nereálné ruce, jež by ho hnětly a hladily. Mnohem radši by cítila pod svými smyslnými rukama jeho přítulné tělo. Já také, nevyslovená myšlenka ji zasáhla stejně hluboko jako jeho.

Takhle to nemůže pokračovat!

To jistě, ale já teď nemůžu opustit Deneb. Tón Jeffova hlasu prozrazoval roztrpčené odevzdání. Prostě si v žádném případě nemohu dovolit odpočívat, když by moje absence znamenala další zkázu. Jako zrovna teď. Vráť se! Ztratil se jí z mysli, ani ozvěna nezůstala. Cítila se oloupená více než kdy jindy, hluboce nespokojená. Jestliže schvalovala jeho zásady, nesnášela jejich následky. Což ji přivedlo k jádru problému - strachu z vesmírného prostoru vsugerovaného Siglen. Pokud Jeff nemohl v tuto kritickou chvíli opustit s čistým svědomím Deneb, bylo na ní, aby se zbavila odporu k vesmírnému cestování.

Afro!

Spojení s capellanským mozkiem navázala okamžitě. Afro byl jako stín. S nově rozšířeným vnímáním lásky a péče si Rowana uvědomila, že Afro je milující stín. Schovala si svůj postřeh, aby vnímavému Afrovi neublížila.

Potřebuji trénovat v kapsli.

Ale ne uprostřed noci, Rowano, odvětil a ani se neobtěžoval skrýt podráždění. Věř mi, snažím se ti ze všech sil a s opravdovou láskou pomáhat, ale pokoušet se překonat tak dlouho trvající trauma, když jsme já i ty vyčerpaní, není rozumné. Zítra ráno, než se Callisto dostane ze zákrty Jupitera a přiletí zásilky ze Země, budeme mít k dispozici několik hodin. Ponížený T-4 potřebuje v dobrých dnech, mezi které dnešek nepočítám, všechny své síly, aby si s tebou poradil! Jdi spát, Rowano. Já také potřebuji spánek!

Afra byl zřídka tak neoblomný, takže Rowana pokorně zrušila spojení. Měl pravdu. Bylo by bláznivé pokoušet se o něco v tomhle stavu myslí.

Stav myslí! Jak ji jen mohla Siglen tak zpracovat? Proč si toho nikdo nevšiml? Lusena byla obvykle velmi citlivá, proč si nevšimla téhle neurózy?

Protože Siglen se k tomuto tématu často vracela, bědovala nad prokletím hlavních, takže se nikdo neopovážil ji vyptávat. A jak David, tak hlavní z Capelly byli před letem neskutečně vystresováni. Kdo by se opovážil na cokoli zeptat nejdůležitější osoby na Altairu?

Ve skutečnosti spíše největšího osla, pomyslela si Rowana, když pečlivě zvážila jednotlivá tvrzení, která vyvracela Siglenino přesvědčení. Mohla se přece kdykoliv teleportovat do přístavního města nebo na věž. Nikdy netrpěla agorafobií. Princip teleportování po planetě se neliší od teleportování z jedné planety na druhou. Rowana se cítila zklamaná. Kvůli pitomé poruše rovnováhy Siglenina středního ucha se promarnily ROKY!

Ale na druhé straně si Rowana jasně vzpomněla na hrůzu, když ji jako malou dívenku Lusena vedla do lodě, která ji měla přepravit na Zem. Byla vyhlídkou na let tak vystrašená, že dokonce odhodila Purzu, aby se mohla přenést na jediné bezpečné místo, jež znala. Siglen potom blouznila o hrůzách vesmírného cestování a chtěla ušetřit dítě dalšího trápení. Stejně se chovala i při teleportování Rowany na Callisto! Rowana se zachvěla, když si vybavila ten hrozný strach. Proč mají talenti tak vynikající paměť?

David z Betelgeuze si jasně vzpomínal, jak ho matka kojila. Hlavní z Capelly přísahala, že se pamatuje na poporodní trauma. A proto, jak David jedovatě poznamenal, odmítla Železná lady žít v páru - nechtěla, aby dítě z jejího lůna poznalo takovou hrůzu. Dobře, to ji omlouvalo.

Ještě jednou se Rowana pokusila přimět paměť, aby ji umožnila nahlédnout do doby před neúspěšným odletem. O svém raném dětství věděla jen to, co jí řekli: že její rodiče zemřeli při neštěstí, že jako jediná přežila katastrofu stanice Rowan. Nikdy se nevyptávala na podrobnosti. Vroucně si přála vědět něco o své minulosti: své pravé jméno, jak vypadala její rodina, jestli měla nějaké bratry a sestry. Teprve když poznala Turiana, uvědomila si, že možná o něco přichází.

Pamatovala si, jak ji vyndali z dempru a okamžitě uspali sedativy. Naprosto jistě si pamatovala, že řekla Siglen, že je Rowana, protože ji 'každý' nazýval 'dítětem z Rowanu'.

Ted' když věděla, že veškeré blábolení o cestách hlavních vesmírem vzniklo z jediné neurózy, byla nejméně na půli cesty k uzdravení. Nebo to tvrdila často opakovaná teorie. Utišila vzrušení, našla si v napůl prázdné posteli pohodlné místo a vyvolala uspávací obrazce.

Ráno ji vzbudil rachot nabíhajících generátorů.

Za dvě hodiny se dostaneme z Jupiterova stínu, pronesl Afra obvyklým nudným hlasem.

Já vím. Způsob, jakým se orientovala, připadal mnoha lidem nepochopitelný. Postavení Callisto na oběžné dráze se stalo součástí jejího vědomí. Rychle se oblékla, nezapomněla vypít výživnou stravu a vyběhla k hangáru, kde byly uskladněny osobní lodě. Uviděla, že její zde chybí, odešla k odpalovací kolébce. Tam ji našla.

Cítila, že se od posledního rozhovoru, kdy ležela na měkkém gauči, nic nezměnilo. Měla by pozorovat změnu?

Cítíš se nezvykle? zareagoval Afra a usmál se na ni.

[Proč si nikdy nevšimla, že Afra je teple hnědý, sametově hebký a mírně voní po citrónech?]

TY sama jsi se nezměnila, navázal Afra na Rowaniny zkoumavé myšlenky. Pouze tvé vnímání.

Napadlo tě někdy, že za to všechno vlastně mohla psychóza vybuzená Sigleniným nedostatkem rovnováhy?

[Mentální pokrčení rameny.] T-4 se nezabývá vznešenými záležitostmi hlavních, má drahá, zafuněl Afra při pouhém pomýšlení na takové rouhání.

Ale co napadá tebe nebo Briana Ackermana nebo kohokoliv jiného, když se vracíte na Zem?

Já je neodposlouchávám, pokáral ji varovně.

Bráníš se. Dobře, budeme nestranní. Na co myslíš TY?

Během kinetického přemístění? Obvykle se soustředím, abych se dostal na místo, kam mám. Kam jsi chtěla dnes letět, Rowano?

Ráda bych letěla na Deneb, odpověděla pokorným, tichým hlasem.

V tom případě tam musí být Jeff Raven, aby tě zachytil. A to není. Dokonce i s tímto zařízením tě nemohu vyslat daleko. V tomto ohledu jsi v bezpečí, dodal rychle, když v její mysli vycítil první známky strachu. Víš, že příprava na vesmírnou cestu zabere určitý čas.

Nemohu tady jen tak sedět v kolébce...

Vždyt víš, že nesedíš, opravil ji Afra velmi jemně. Vznášís se na oběžné dráze Deimu nad Marsem.

CO? V leknutí Rowana vykřikla tak divoce, že si Afra instinktivně, ale samozřejmě zcela neúčinně zakryl rukama uši.

CO to vyvádíš, Rowano? zaburácelo od hlavního ze Země. Afro, stáhnu z tebe tu tvoji žlutou kůži a maso z kostí pověším usušit! Co s ní DĚLÁŠ?

Nechte ho, Reidingere, vstoupila Rowana a uvážlivě vysvětlila: Afra jen poslouchá moje rozkazy a vaše státní zájmy - to jest učí TUTO hlavní cestovat vesmírem. Přestaňte řídit. Jsem no, orbitu Deimu, což je dál, než jsem se dostala kdykoliv předtím. Zatímco se nutila obdivovat výhled, zjistila, že se dívá přímo kupředu, neschopná a současně neochotná odtrhnout oči z obrazu zbrzděného povrchu Deimu s obrovským červenooranžovým kotoučem Marsu v pozadí. Dokud se dívala pouze tímto směrem, dokázala se s tím vyrovnat. Deimos vypadal přesně jako na hologramu. Myslím si, že je toho pro dnešek dost, dodala a mezi slova pečlivě vkládala mezery, jako by jí některé z nich mohlo trochu pohnout hlavou a donutit ji podívat se na větší část otevřeného vesmíru, který obklopoval kapsli. Potom by určitě následovaly odporné závratě, jež zažila při první vesmírné cestě. Zmlkni, Rowano, to byly jen Sigleniny výmysly.

Přesto ucítila, jak jí po tváři crčí pot.

Vedla sis velmi dobře, prohlásil Afra klidně. Další věc, kterou si uvědomila, byla, že je zpět v kolébce.

Opravdu jsi mě poslal až na Deimos, Afro? cítila se naprosto vyčerpaná, nemohla pohnout rukou, aby si z tváře setřela pot.

Zajisté. A podle detektorů v kapsli jsi netrpěla žádnými zvláštními potížemi. Stačí přestat myslet na Siglen.

Afra by nemusel mluvit tak samolibě, pomyslela si hluboko uvnitř. Ten zrádný T-4 ji královsky oblafl.

„Co tady dělá Rowanina loď?“ zaječel Ray Loftus a nadzvedl závěs u kajuty. Pak si všiml, kdo leží uvnitř. „Hej - cooooo?“ Zíral na ni a tvář mu zbledla. „Jsi v PORÁDKU, Rowano?“ Nezdálo se, že ví, co má dělat. Nemohoucně mávl rukou.

„Přestaň se třást a podej mi ruku,“ požádala Rowana. „Byla jsem na Deimu a zpět - ke všem ďasům!“

Ray jí ochotně pomohl z kapsle a protože Rowanu experiment vyčerpal, téměř úzkostlivě ji při cestě do věže podpíral.

Prostřednictvím fyzického doteku do Rowany proudila jeho nedůvěra. Zachytila několik náhodných, nesouvislých, prchavých pocitů, ale také hrdost a úlevu.

Afra dlaní otevřel dveře, vzal ji za ruku a s pomocí kinetické vlny jí obnovil energii. Předtím, než ho stačila přechytit, opět spustil štít.

Nemusíš mě léčit jako v jiných obvyklých případech, dodala popudlivě.

Proč ne? Vždyť by mělo jít o obvyklý případ! Jau! Uhnul, když ho štípla.

Ted' když jsou hrátky a zábava pro dnešní ráno u konce, mohu poopravit program dne? ozval se kyselý tón

Reidingerova hlasu. Máme několik změn.

Tu noc Rowana ležela v opuštěné manželské posteli a zpětně posuzovala zážitky z letu. Jakmile oprostila mysl od představy, která ji stravovala na cestě z Altairu na Callisto, necítila nic, ani závratí. Ale ve světle nynějších poznatků - bylo by divné, kdyby zareagovala stejně jako během první vesmírné plavby? Cožpak Siglen neplakala a nebědovala a nesvírala jí ruce a nevyváděla, jako by posílala Rowanu na smrt? Všechny ty preventivní injekce a léky, které nepotřebovala, protože její střední ucho nebylo ani v nejmenším poškozené, pravděpodobně způsobily nevolnost, závratí a ztrátu orientace. Siglen odvedla skvělou práci, když ji připravila, aby reagovala přesně stejně jako ona. Měla by přimět Afru, aby ji zítra opět vzal na Deimos. A tentokrát by se měla na něj nejen podívat, ale i rozhlédnout se kolem sebe. Neexistoval fyziologický ani psychologický důvod, proč by na ni mělo jakkoli účinkovat vesmírné cestování.

Ne, neexistuje. Opakuj si to, lásko. Přefikávej si to, dokud tomu neuvěříš celým srdcem i myslí, pronesl Jeffův hlas, něžně vložený do její myslí.

Ah, tvůj dotek je tak jemný... Obávala se, zda svěřené úkoly nejsou na jeho teprve nedávno nabyté schopnosti příliš.

Ne, ani v nejmenším, odpověděl hlubším hlasem. Nechtěl jsem tě polekat.

Nesnaž se mě podvádět, Jeffe Ravene. Víš, že jsi vyčerpaný. V tomhle stavu by ses neměl pokoušet o spojení se mnou...

Nejsi snad ráda? [K mentálnímu úsměvu se přidala citlivá péče.] Ať jsi kdekoliv, at jsem sebevíc unaven, vždy se s tebou spojím. Stejně - teď se jeho hlas změnil na podmanivý - nepomáhá, když se pokouším trochu si odpočinout. Spi sladce, lásko.

Poslala mu jemný polibek na tvář, usmála se, když udělal totéž, a pokusila se mu uklidnit mysl uspávacími obrazy.

Chůvo! To mohu udělat sám!

Přestože byla Rowana unavená, stále ještě nebyla připravená usnout. Často užívala spánek jako metodu pro potlačení negativních stavů myslí a neproduktivního myšlení v kruhu. Občas přemýšlela o problému stále dokola - a pak se ráno vzbudila s řešením.

Dnes večer se objevila Purza - ne zbytky po vandalském Moriině útoku, ale stvoření - utěšitel, jež jí bylo oporou.

Rowana se v myšlenkách na chvíli zastavila, přemýšlela o ztracených dnech dětství, o všech rozhovorech, jež s Purzou vedla, o hloupých věcech, nad kterými spolu diskutovaly... Ony? Rowana se chytila za slovo. OPRAVDU po mnoho let věřila, že Purza vnímá, navzdory nevyvratitelnému faktu, že věděla, že pukha NEVNÍMÁ. Přisoudila mnoho vlastností a charakterových rysů té... hračce, řekni to, Rowano, hračce!... Ne, hračce ne. Zařízení. Detektoru! Náhradě! Pukha určitě dokázala pojmout mnohem více důvěrností než jakákoliv lidská bytost, dokonce i záležitosti, o kterých se nikdy nebavila ani s Lusenou. Rowana si dosud zřetelně vzpomínala, jak se jí Purza snaží rozmluvit věci, které by ona, Rowana, obzvláště chtěla udělat. Jak by mohla pukha 'uvažovat'?

Rána v Rowanině srdci i myslí způsobená ztrátou Purzy se dosud nezacelila. Rowana podlehla hlubokému smutku a ani Lusena s pomocí metamorfických léků ji nemohla vyléčit. Siglen se rozčilovala, když zjistila, jak moc jí začíná záležet na té malé učednici, ale o mnoho víc se bála do procesu zasahovat. Potom Gerolaman získal loďní kočku. A ten nevděčný rošťák, kterého Rowana na Callisto považovala za spolubydličího, odmítl k nesmírné radosti posádky opustit osobní loď Džibuti. Nechala ho tam, více jeho zradou rozzlobená než zděšená.

„Když jsem byla dítě, hrála jsem si s dětskými věcmi!“ Tato fráze, která ji bouřila v hlavě během bolestivého přivýkacího období, znova vyplula na povrch.

Rowana se v posteli neklidně obrátila. Nenáviděla ten slovní obrat a všechny jím evokované vzpomínky.

Proč zrovna dnes večer začala přemýšlet o Purze? Pokud nebereme v úvahu, že se na ni ptal Jeff. Jeff byl více než náhrada za náhradu... až na to, že si ji nemohl předcházet osobně!

Proč o Purze? Proč ne o Darebákovi? Opravdu vyrostla a ztratila potřebu mít někoho, kdo by ji utěšoval. Nebo ne?

Zatímco řešila tento problém, usnula. Ráno se probírala myšlenkami a hledala odpověď, ale žádnou nenalezla. Místo toho ji přepadla nezvladatelná touha najít Jeffa. A také odpor. Na přidavných hodinách nastavila denebský čas. Jeff

bude mít spousty práce. Spala déle než obvykle, ale Callisto bude ještě tři hodiny v zákrytu za Jupiterem. Zvadle vstala a ponořila se do obvyklé denní rutiny. Měla by s Jeffem dostat čas vzájemně se poznat, ale raději by začala rovnou naplno. Prokletý Reidinger! Jak jen mohl! Ráda by mu řekla pár věcí!

Osobně.

Dávejte pozor! uslyšela, jak Afra upozorňuje personál věže. Nebyla si jista, zda ji upozornění pozlobilo nebo pobavilo. Otevřela dveře věže a nechala je za sebou zabouchnout. Pozorovala opatrně obličej.

Myslím si, že ještě nejsi připravená na výlet na Zem, pronesl Afra. „Dobré ráno, Rowano. Máme za úkol přesunout pěkně těžké nesmysly.“

Upřeně se zadívala na Capellana, věděla, že má pravdu. A když se o to nepokusí teď, kdy potom? Proč by nemohla? Skutečně šlo jen o reakci na okolnosti? Ale Afrova opatrnost a obavy jí ubíraly elán. Nebyla si vůbec jistá, zda se dokáže změnit - určitě ne po jednom výletu k Deimu. Její pronikavý pohled byl pro každého signálem, aby se začal intenzivně zajímat o papíry na vlastním stole nebo něco ťukat na klávesnici nebo začít dělat cokoliv, jen aby se dostal z Rowaniny blízkosti.

„Teď mě, vy chásko, poslouchajte. Za dvě hodiny a padesát minut se Callisto vynoří zpoza Jupitera. Všichni víte i beze mě a Afry, co máte dnes dělat. Afro," přidala pohledu na síle, „chci letět na Deimos. Hned!“

„Jak si přeješ," kapituloval nečekaně rychle. Než otočil hlavu, zachytila v jeho žlutých očích velmi podezřelý záblesk. A štítý měl stažené tak pevně, jako by to bylo těsnění na vzduchových uzávěrech. Rozhodla se, že ho bude ignorovat a se zvednutou hlavou vykráčela z věže k odpalovací rampě.

Přestože se snažila široce rozevřenými očima zachytit jakýkoliv pohyb, Afra ji zvedl tak jemně, že najednou měla před očima kotouč Deima. Tentokrát se rozhlédla a když začala dýchat zrychleně, snažila se své reakce kontrolovat a uklidnila se. Výhled byl přímo okázalý.

Lze odtud spatřit Zemi? zeptala se Afry. Když kapsle změnila směr, opět chytila dech.

Zvětší si vizuální rozlišení. Druhá poloha na pravé klávesnici.

Čtyřikrát klepla do klávesnice a mramor vířících mraků lidského světa se stal téměř průhledným. Nad ním jako mléčný oblázek visel Měsíc. Byl celý osvětlený vzdáleným sluncem. Je až děsivé pomyslet, že nevýznamné zrnko v širé černotě vesmíru zplodilo bytosti, které nyní osídlují planety velmi vzdálených hvězd.

Najednou si začala uvědomovat okolní černotu. Všechno bylo tak tmavé a ona byla uzavřená ve velmi malém prostoru... A dokonce ani neměla Purzu, aby ji utěšila!

Klid, Rowano! Najednou byla zpět na odpalovací ploše na Callisto. Afra otevíral poklop její soukromé lodi, kůži strachem ještě žlutší než obvykle.

Celá se třásla. Natáhla k němu ruce. Vytáhl ji z kapsle a utíkal s ní do věže, mentálně i vokálně hulákal, že potřebuje stimulanty.

Černota! Proč černota, Afro? Byla jsem v pořádku, opravdu úplně v pořádku, dokud jsem nezačala myslet na černotu...

A klaustrofobii, dodal Afra. Vzal od Raye sklenici a podržel ji Rowaně u rtů. Příliš se třásla, než aby ji udržela.

ROWANO! Cukla sebou, když uslyšela Jeffův znepokojený hlas.

Jsem v pořádku, Jeffe. Jsem úplně v pořádku.

Černota. Proč na tebe působí tma, Rowano? Proč jsem ve tvé mysli viděl pukhu?

Nevím, Jeffe. Nevím. Jsem v pořádku. Afra se mě jen pokouší nějak brzy opít. Pokusila se mluvit mentálně trochu rozpuštěleji, nechtěla ho rozrušit, protože si uvědomovala svoji pozdní panickou reakci.

Vyděsilas mě k smrti! pokračoval Jeff. Rowana si uvědomovala tlukot jeho srdce stejně jako svého.

Jeffe, je úplně v pořádku, Afra zahájil metamorfickou masáž na potlačení napětí.

„Nebylo to volným prostorem, ale černotou. Hroznou tmou.“

Ksaku! Mám toho právě tak dost! pronesl Jeff Raven nepříčetně zuřivým hlasem.

DENEBE! Reidingerovo zařvání zavibrovalo dokonce i Rowaninou lebkou. Afra v prudké mentální bolesti protočil oči a chytil se za hlavu. Hlavní nemají žádná privilegia! Je pouze otřesená. Rowano, tyhle experimenty se už nebudou opakovat. SLYŠÍŠ MĚ?

Dokonce i já tě slyším, pronesl nevrle David z Betelgeuze.

Myslím si, že jste extrémně sobecký, Reidingere, ozvalo se z Capelly.

Říkala jsem vám, že to skončí špatně, zanařikala Siglen.

Nechte mě o samotě! Rowana byla rozzuřená, že je nechtěným centrem pozornosti. Jděte pryč. Vraťte se ke své práci. Reidingere, zjednejte si pořádek!

Přestože ji Jeff laskal, Rowaně to při výstupu na věž nijak nepomohlo. Stěží došla k lehátku. Pokusila se soustředit myšlenky na každodenní práci. U ruky se jí objevil kouřící hrnek kávy a Rowana ho vděčně přijala. Hluboko uvnitř těla měla něco zmrazeného, něco černého... něco zapáchajícího? Závan pachu, který nemohla identifikovat, zápach spojený s děsivou černí. Nešlo o dnešní tmu, šlo o páchnoucí, hlučnou, otáčející se temnotu. Tohle způsobilo její zděšení - nutnost otočit se kolem dokola, aby uviděla Zemi... Stejně jako ji vyděsila vzpínající se Miraki, když s Turianem proplouvali průlivem. 'Točivý' pohyb odstartoval její potíže při první vesmírné plavbě na Džibuti.

Přichází náklad, oznámil Afra a připomenul jí tak povinnosti.

Opět se personál věže na Callisto pohyboval při plnění denních úkolů se zasmušilou výkonností, nevesele a bez nálady. Dokonce se atmosféra změnila na vysloveně špatnou, jež Rowaně signalizovala smolný den.

Callisto se nacházela na vesmírné straně Jupitera a přijímala poslední zásilky, které budou vystřeleny, až se Měsíc vynoří ze zákrytu Země, když od živého nákladu na palubě jedné lodi přišel nouzový signál.

Přichází živá zásilka číslo jedna, varoval ji Brian Ackerman jakožto vedoucí stanice. Bylo pozdní odpoledne a Rowana

pozbyla zručnosti při doteku. To pro ni bylo nezvyklé, ale protože balíky nebyly označeny jako křehké zásilky, neprotestovala.

A co teď? dožadovala se, ale přistála kapsli s ještě větší péčí.

Nějaký šprt z loďstva, podle identifikace bych soudil... začal Brian a pak zmlkl.

Nejprve si Rowana ticha posádky nevšimla. Byl konec dne a po odeslání poslední kapsle generátory utichaly. Vyráběla z došlých zásilek a nákladů určených pro loď úhlednou hromadu, když uslyšela, jak někdo stoupá po schodech do věže a bere přitom dva schody najednou.

„Ťuk, ťuk, opravdu jsem nevěděl, že se k tobě mohu přepravit tak lehce!“ A Jeff Raven široce rozevřel dveře, modré oči zářily legrací... a láskou. „Nevěděl jsem, že jsem ti vůbec nescházel!“

Rowana se neobtěžovala s odpovědí na posměšky. Drapla ho za ruku a přenesla je do svého apartmá, do ložnice, kde mu již bez šatů všemi možnými způsoby dokazovala, jak moc jí chyběl a jakou část jeho těla postrádala nejvíce.

Během té kouzelné noci měli mezi mentálními nežnostmi několikrát čas vyměnit si pár slov.

„Vidíš, mám nového bratra,“ pronesl a tiskl ji k sobě, její hlavu na svém rameni, tělo tak blízko, jak to jen bylo možné, Rowaniny nohy omotané kolem jedné jeho. S uchem na hrudníku Rowana slyšela, jak Jeffovi rachotí hlas v bránici.

„Gratuloval jsem matce a ta mi připomněla, že byl nařizen den odpočinku bez těžké práce. Tak jsem s energií sobě vlastní, pro kterou mě zná celý Deneb, shromáždil skupinu důvěryhodných lidí, aby alespoň jeden den udržovali planetu v bezpečí, a vrátil jsem se pro naplnění své touhy!“

„Navždy budu žehnat tvé matce!“

„Řekl bych, že je na tebe hrozně zvědavá. Prozradil jsem jí, že hologramy tě celou nezachytí.“

„Má nějaký talent?“

„Spoustu, ale nikdy moc netrénovala, takže občas ho může používat značně pustošivě,“ Jeff se začal smát a Rowanina ruka na jeho plochem břiše se otřásala. Jak si Rowana všimla, na celém těle neměl ani deko zbytečného masa. Byl stíhlý skoro až příliš. Jídlo je poslední, na co myslím, lásko! „Podle mého názoru až na Callisto nedosáhne, ale když se trochu snaží, vyšle nám zprávu kamkoliv po městě nebo na farmy.“ Smích se změnil na kající. „Před naší mámou nikdy nic neschováš.“

„Já nikdy matku nepoznala!“ Jeffova ruka ji s láskou sevřela.

„Já vím, miláčku. Já vím.“ Náhle se posunul, zvedl loket a odtáhl se od Rowany. Tě se to moc nelíbilo. „Proč znova myslíš na Purzu? Znáš funkci pukhy, ale nejedná se o náhradní matku!“

„Vrtáš se hluboko.“

„Ne,“ zamračil se trochu Jeff a shrnul ji vlasy z tváře. Zvedl je v dlani z polštáře, fascinován, jak jsou v šerém osvětlení pokoje bledé. „Ne. Nevrtám se ani z půlky tak hluboko, jak zamýšlím. A když mluvíme o pátrání nebo prohlížení...“

A tím jejich konverzace skončila. Ačkoli si Rowana na chvíli uvědomila, že přerušení přišlo záměrně, Jeff se začal s jejím tělem zručně a smyslně mazlit. Za chvíli se zapojila do několika úrovní milování, takže neměla čas si postěžovat. Jeff byl neuvěřitelný a neustále ji hnál do nových rozkoší.

Když se konečně od sebe malounko odtáhli, Jeffovi kručelo v žaludku. Ani Rowana nezůstávala pozadu.

„Probůh, my dokonce i stejně trávíme.“

„Potřebuješ se najíst. Cožpak se o tebe na Denebu nikdo nestará?“ dožadovala se, napůl soustředěná na přenos kusů jídla z mrazáku do trouby.

„Máš tam nějaký steak ze Země?“ zeptal se a sledoval její úsilí. „Při bombardování jsme ztratili většinu zvířat chovaných pro maso a nemůžeme zasít, dokud z polí neodstraníme kovové předměty. Nezajímá mě, jak výživné je poskytované jídlo, ale chutná strašně. Áááá,“ nasál nosem vůni grilovaného masa, jež zavonělo až do ložnice, „a nikdy nevoní správně. Našel jsem tak talentovanou ženu!“ Obdiv vyjádřil tím nejpříjemnějším způsobem.

„Jeffe! To maso nám shoří!“

„Žádná škoda, pokud se trochu připálí! Snědl bych i kus hlíny, víš...“

„JEFFE! Právě teď nemám žádný jiný slušný steak!“

„Tak v tom případě...“ přestal.

Poté, co hltavě snědli ohromné množství jídla - Rowana se neustále vracela do spižírny a zásobovala je vysoce výživnými látkami, které oba potřebovali k udržení žárů - se znovu pomilovali. Spali tak hluboce, že ani jeden z nich neslyšel Afrovo diskrétní klepání ani zvonek komunikačního systému.

Prosím o odpuštění! vložil Afra frázi do obou myslí a opakoval ji se stále větší silou, dokud se Rowana neprobudila.

Cítila se výtečně odpočatá, zcela ukojená... Rowano! Vysíláš... pronesl Afra s diskrétním mentálním zakašláním.

Rowana překvapením zcela procítila a nečekaně se začervenala. Afra by se nikdy 'nepodíval', ale přesto se přikryla záhybem teplého prostěradla. Jeff Raven ospale vrčel, jednou rukou se jí pokoušel dotknout.

„Jeffe! Vzbud' se! Zaspali jsme!“

„Nesmysl. Dnes mám volno!“ Otevřel jedno oko.

„Myslím, že to bylo už včera, Jeffe.“

Má pravdu! Reidinger neví, že jsi tady...

Proč ne? Jeff se posadil a potom si opět přitáhl Rowanu a jemně ji laskal rukama.

On nemá... Afra se zajíkl. Nemá moc dobrou náladu.

To není nic neobvyklého! Jeff odmítl nechat se vystrašit. Schválně nás dal dohromady a já jsem teď úmyslně tady, ať se mu to líbí nebo ne.

Řekni mu pravdu, Afro, přidala se Rowana. Zaspala jsem a jakmile aspoň trochu posnídám, vrátím se do práce.

Byla si vědoma, že nesplnila povinnosti a pokusila se vymanit. Ale Jeff pouze zesílil objetí a držel ji u sebe.

S Reidingerem jsou potíže, prohlásil a seskočil z postele, každý se může zeptat jak veliké! Ale to tenhle hoch z Denebu nepřipustí! „Zbylo v domě něco k jídlu, drahoušku?“ A jako by neměl na starosti celý svět, Jeff se zamilovaně usmál na ženu, kterou dosud nepustil z náruče.

Rowana polkla, vystrašena a současně obdivující Jeffovu nenucenost.

„Domnívám se, lásečko, že se musíš zbavit nejenom Sigleniných návyků.“ Hlas měl měkký, velmi jemný, ale natolik rozhodný, že se jí vykresloval zcela jiný obrázek Jeffa Ravena z Denebu. „Ti vaši FT&T tě tak dlouho využívali, že ses nikdy nezastavila a neuvědomila sis, že máš jako hlavní a občanka centrálních světů určitá nezadatelná práva, která ses dosud neobtěžovala využít.“ Láskyplně ji políbil na špičku nosu. „Nastal čas si je vyzkoušet! Kdo bude v bazénu poslední, musí si vzít den dovolenou!“ Pustil ji a začal se vymotávat z přikrývek.

Se vši úctou, Rowano a Ravene, pronesl Afra, jenž dosud stál venku před budovou, včera jsme všechno zvládli docela dobře, ale dnes přilétá loď s pasažéry, což vyžaduje Rowanin jemný dotek.

Takže bude muset půl hodiny počkat v kolébce, odpověděl Jeff a polibky pokrýval Rowanu na místech, kde to předtím nějak nestihl. Řekni kapitánovi, že jsou potíže s generátorem. Já je měl na Denebu pořád. Nikdo si ničeho nevšimne!

„Ale Jeffe, u loď s pasažéry na palubě se jedná o porušení smluvního poměru...“ začala Rowana.

„V mých očích je o hodně odpornější porušit poměr nás dvou,“ podíval se na ni úkosem, černé vlasy mu padaly do očí a propůjčovaly mu velmi pirátský vzhled. Nebudeme zde dlouho. Afro! Řekni jim, že musí uvolnit průchod přednostní zásilce. Mně. A že ještě není připravena na odeslání.

Plavání prokládané polibky a hlazením je sice úplně neosvěžilo, ale vyprchala z nich malátnost. Rowanu vzrušil pouhý dotek, nebyla na fyzický kontakt zvyklá. Stále se ho dotýkala, jako by přerušením doteku s ním ztratila i veškeré spojení.

Jeff se začínal orientovat ve spíži a v zařízení kuchyně, takže okamžitě, jak se oblékli, měli připravenou snídani.

Během cesty na odpalovací rampu Rowana ovinula ruku kolem Jeffova ramene. Přesto úplně nadskočila, když uslyšela Reidingerův rozzlobený řev.

Nepotřebujete křičet, odvětil klidně Jeff Raven.

CO TAM DĚLÁTE VY?

Trávím svůj den volna...

HA!

Zrovna teď se, Reidingere, uplatňuje dlouho známé a používané pravidlo o dni volna. Já jsem ještě žádný neměl a má milovaná Rowana určitě také ne... Jeff se na ni podíval, modré oči se mu rozpustily třpytily, přes obličej se mu táhl široký úsměv. Zabránil Rowaně zrychlit chůzi - tím si chtěla poslušně usmířit rozzlobeného Reidingera. Jeff ji přiměl pokračovat pomalu a loudavě.

Máš kontrakt s FT&T...

To mám já i vy také, Rowana jakbysmet, ale nikde ve smlouvě se výslovně neříká nic o naší povinnosti pracovat sedm dní v týdnu, dvacet čtyři nebo dvacet šest hodin denně. Tón jeho hlasu se náhle změnil. Teď vypadněte, Reidingere. Narušujete naše soukromí. A tím PORUŠUJETE smlouvu!

V hlavě jim zabouřil odražený zvuk, jenž stejně náhle začal i skončil, nejvíce se podobal výbuchu čisté zlosti. Jeff se zašklebil, Rowana vypadala vyplašeně.

„Miláčku, nedovol, aby tě ještě někdy využíval. My se bez něj obejdeme, ale on a jeho slavná FT&T bez nás ne!

Pamatuj si to. Neposlouchej všechny ty žvásty.“ Dorazili k potlučené osobní lodi, kterou sem pokradmu přiletěl. Opět ji objal a položil si její hlavu pod bradu. Jejich těla měla k sobě stejně blízko jako myslí. Nic neřekl a vychutnával si dotek. Najednou ji pustil, políbil na tvář a skočil do lodi. „Ve stejnou dobu za šest dní, drahoušku.“ Poklop zakryl jeho uklidňující úsměv.

Když Rowana kráčela do věže, stiskla pevně rty a vzdorovala bolesti z rozloučení, kterou prožívala nějak intenzivněji než dříve, kdy nevěděla, o co přichází.

Teď i kdykoliv v budoucnu nás nemůže ani vzdálenost ani čas doopravdy rozdělit! Rowana jen zalapala po dechu. Víš, co tím myslím?

V chladném vzduchu chodby Rowaně tváře jen hořely. Když vstoupila do věže, sklonila hlavu, aby jí nikdo ze staničního personálu neviděl do tváře. Schody brala po dvou. Jakmile dosedla, generátory se rozječely v maximálních obrátkách.

Bezpečnou cestu! popřála a odpálila jeho kapsli na Deneb. Polibek, jenž vydržel až za Neptunovy měsíce, jí vykouznil na tváři úsměv. Potom přepnula komunikační zařízení na čekající osobní loď. „Opravdu se omlouvám za malé zdržení, kapitáne. Pokud jste připraveni, můžeme vás odpálit.“

Bud' byl nezvykle tolerantní, nebo ho někdo ze stanice diskrétně o všem informoval, ale nepronesl žádnou poznámku, jen požádal o dopravení k cíli během pěti minut.

Rowana celý den napůl očekávala Reidingerův nápor, takže pečlivě a co nejrychleji přijímala a odesílala všechny zásilky. Ale v příštích pěti dnech neuslyšela jediné slovo ani od Reidingera ani od Jeffa. Nicméně se milence neustále dotýkala, cítila jeho uklidňující přítomnost jako hedvábný dotek v koutku mysli, jako laskání jemného peří.

Proto byla šokována, když náhle dotek zmizel.

Jeffe? Cítila se ještě osamělejší, než když jí zničili Purzu, než když byla... v koulejší se černotě. Jeffe! zesílila mentální paprsek a otočila se v židli k Denebu. JEFFE! Překvapení vystřídala úzkost. JEFFE RAVENE!

Co se děje, Rowano? zeptal se Afra, vědom si jejího rostoucího znepokojení.

Je pryč. Jeho dotek je pryč!

Uslyšela, jak několik lidí běží po schodech do věže.

Spojíme se! navrhl Afra, když spolu s Ackermanem a Rayem Loftusem vstoupili do místnosti. Otevřela se jim a s pomocí síly generátorů opět zavolala. V rostoucí panice se obrátila na Afru. „Není tam! Určitě nás slyšel!“ Pokoušela se mluvit pevným hlasem, ale Afra byl příliš citlivý, než aby necítil její stále větší hrůzu. Vysoký Capellan ji chytil za ruce. „Dýchej pomaleji, Rowano. Existuje mnoho důvodů...“ „Ne! Jako kdyby najednou zmizel. Tomu nemůžeš rozumět...“ Rowano? Mentální hlas byl slabý, Rowana ho uslyšela jen proto, že byla spojená s ostatními. Rowano... „Vidiš, říkal jsem ti...“ začal Afra. Rowana mu vyškubla ruku. „To není Jeff!“ Ano? Okamžitě přijď! Jeff tě potřebuje! „Počkej chvíli, Rowano,“ když se začala zvedat ze židle, Afra ji chytil za rameno. „Slyšel jsi! Potřebuje mě! Jdu!“ Vyžadují otevřenou mysl všech na stanici, dodala, vytrhla se z Afrova fyzického sevření a skočila na odpalovací rampu. Rozhrnula závěs a sedla si dovnitř kapsle. Kde je spojení, Afro? Následovala dlouhá pauza, Rowana cítila, jak všechny mozky přidávají své síly k jejímu, Mauli jí popřála hodně štěstí a Mick se přidal. Afro, udělej to hned! Pokud mě Jeff potřebuje, musím jít! Udělej to, než si uvědomím, co dělám! Rowano, nemůžeš se pokoušet... začal se Afra zoufale bát. Nehádej se, Afro. Pomoz mi! Pokud mě zavolali, musím jít! Obavy vyvolané Jeffovou nepřítomností v mysli ji přemohly. Zbláznila by se z nejistoty, proč se jí najednou přestal dotýkat. Budu na ni čekat na obvyklém místě... ozval se slabý, ale odhodlaný mentální hlas. Vlastními schopnostmi, zesílenými všemi telepaty na stanici, Rowana potlačila Afrovy rozpaky a spojila se s ním natolik pevně, že nemohl ani couvnout, ani změnit její plány. Potom se opřela do generátorů a se souřadnicemi hvězdy velikosti černého trpaslíka v mysli svoji loď odpálila.

Část třetí
Deneb

Ano, okolo bylo černo, ale loď provedla skok bez rotací, které by jí připomněly staré obavy. Cítila, jak se jí dotýká mnoho myslí, vnímala naléhavou nouzi a vděčnost. Přimkla se k nim a následovala je po cestě, kterou jí ukazovaly. Loď se otřásla a s potížením přistála v kolébce. Současně s omluvami za přistání uslyšela sténání a rachocení stěží pracujícího, poškozeného generátoru. S takovou podporou měla prokleté štěstí, že ji sem spojené mozky vůbec dopravily. Rozhrnula závěsy a vysoukala se z lodi. S velkým úsilím se pokoušela skrýt stále větší zděšení nad obrazem, který se jí naskytl. Generátor, podle všeho v rychlosti nainstalovaný vedle něčeho, co kdysi mohlo být letištní kontrolní věž, naposledy zasípal a pak pod ním povolil nosník. Zvedl se oblak černého, olejnatého kouře a skryl mrtvolu stroje. Z provizorní věže se vynořila skupina lidí, jedna žena nesla na zádech dítě. Rowana se napřímila a rozpoznala dominantní mozek celého spojení: Isthii Ravenovou, Jeffovu matku. Z deseti sloučených myslí pouze její zůstávala relativně klidná, což, jak Rowana věděla, pro tým začátečníků znamenalo strašlivé úsilí. Jsem vám hluboce zavázána, vyslala jemně celému týmu. Jak moc je Jeff poraněn? rovnou se zeptala Jeffovy matky. Isthia Ravenová se otočila na staršího muže tolik podobného Jeffovi, že Rowanu neudivilo, když vypátrala, že jde o Jeffova strýce. „Hrozná nehoda,“ pronesl Rhodri. Když mluvil, v hlavě se mu objevovala vina, zármutek a živý zájem. „Našli jsme nevybuchlou broučí bombu. Předpokládali jsme, že ji necháme, ať si ji oni,“ a ukázal palcem k nebi a myslel tím loď nahoře na oběžné dráze Denebu, „zneškodní, ale ti hrozní idioti poslali dolů velkou loď s tryskami, takže ořesy, které vyvolalo neopatrné přistání, aktivovaly roznětku a bomba vybuchla. Jeff se pokoušel odstínit nás a zapomněl se krýt! Prokletej altruista. Pořád dokola jsem mu opakoval, že musí nejdříve myslet na nejdůležitějšího z týmu.“ Zatímco mluvil, zachytila v jeho mysli celou scénu. Jedině tato myšlenka zůstávala klidná, ostatními Rhodri obviňoval sám sebe. Viděla obnažený válec v zákopu vyhloubeném na kraji města, spatřila odklízecí čet, jak válec opatrně zkoumá, viděla, jak velká, obrněná loď neobratně přistává a přitom zvedá prach a hlínu, uslyšela výkřiky a uviděla, jak se bomba rozpadá, na všechny strany z ní odletují úlomky a přší na zem. Potom spatřila, jak se Jeffovo tělo roztočilo, zapotácelo a upadlo. „Nejhorší je poranění hrudníku,“ promluvila Isthia. Otevřenou myslí ukazovala neuvěřitelně skutečné obrazy Jeffova rozdrásaného těla s dlouhou a hlubokou ranou v levé části hrudi. „Lékaři tvrdí, že jde pouze o šok, ale já ho nemohu kontaktovat. Napadlo mě, že tobě se to podaří. Jde o čas.“ „Kde je?“ zeptala se Rowana klidně a přesvědčivě, přestože se tak necítila. Zvláště když vytušila, že Isthia Ravenová ji některé informace odepřela. Jeffovi se přihodilo ještě něco horšího. Musí vyloučit beznaděj na tak dlouho, dokud to půjde. Musela se soustředit, Isthia vytvořila obrázek podzemních prostor a jediného stále funkčního lékařského zařízení v rozbombardovaném městě. Na sloupech vedle osvětleného vchodu byla namalována velká sedmička. „Pojedeme za vámi,“ dodala Isthia a kývla ke skupině pozemních vozidel. Rowana souhlasně přikývla. Všichni členové týmu spotřebovali energii na kinetický přenos. Soustředila se na souřadnice cíle a oteleportovala se co nejblíže ke sloupu se sedmičkou, kde bylo méně pravděpodobné, že se srazí s nějakým člověkem nebo se sanitkou. Nos měla jen palec od sloupu. Otočila se ke vchodu. Okamžitě vycítila přítomnost mnoha talentů různých sil, většina z nich se pokoušela vyrovnat se zármutkem a úzkostí.

Tak tohle byla nemocnice! Co jiného než tuto auru mohla očekávat? Pro ni osobně mohl být nejdůležitějším Jeff Raven, ale Rhodrinovým zrakem zachytila další oběti.

Dveře do prostoru číslo sedm se před ní rozevřely. Překvapilo ji, že lidé byli na její příchod připraveni a ukazovali jí směr k jednotce intenzivní péče, kde ležel Jeff Raven. Zastavila se na potřebnou dobu ve vstupní místnosti, kde ji zařízení dezinfikovala. Jakmile procedura skončila, odsunuly se vnitřní dveře do stran. Nemocniční pokoj byl kruhový, rozdělený do deseti kóji klínovitého tvaru. V několika leželi za zástěnou pacienti. Na stěně nad každou sekci byla umístěna, tak aby ji ošetřující sestry mohly dobře vidět, hradba obrazovek přístrojů monitorujících životní funkce pacientů.

Jeff ležel v páté kóji. Čtyři lékaři a jedna sestra sledovali obrazovky, občas prohodili nějakou poznámku. Komentáře, které se týkaly nepravdivosti mentálních funkcí, Rowaně naznačily, že dva lékaři nevěří v Jeffovo uzdravení. Další dva byli talenti, jeden se zoufale pokoušel vymyslet, co by šlo pro Jeffa ještě udělat. Všimli si Rowany a uvolnili jí místo vedle postele.

Přestože o zraněních už od Jeffova strýce věděla, šokovalo ji, když uviděla Jeffovu opálenou kůži pobledlou pod jasnými světly sálu intenzivní péče. Na levém boku měl téměř tucet ran po vyňatých úlomcích. Šrámy na rameni, hrudi, stehnech a lýtkách tvořily jakýsi stylizovaný vzor. Nejhlubší byla rána na hrudi. Mohla se mu podívat skrze vrstvu kůže, svalů a kostí přímo do srdce a prohlédnout si, jak bylo zranění ošetřeno.

„Asaph, hlavní lékař," představil se starší muž. V hlavě stále vybíral alternativní léky, ale vzhledl k ní a čekal nějaký 'zázrak'. „Dostali vás sem v rekordním čase. Zrovna jsme přišli, rovnou z divadla." Na chvíli zmlkl a Rowana nemusela být talentovaná, aby rozpoznala, že se mu nechce pokračovat.

„Vaše diagnóza?"

Povzděchl si, hledal správná slova, ale Rowana se řídila nejen těmi zvolenými, ale i zavrženými. „Utrpěl šok a rozsáhlá zranění. Přestože ho rovnou odportovali sem, přežil jen tak tak. Admirál sem poslal dva své nejlepší chirurgy," Asaph ukázal na druhé dva lékaře.

Rowana je rychle prosondovala a zjistila, že vojenští lékaři jsou ohromeni faktem, že ten muž díky chirurgii vůbec ještě žije, ale nedávali mu žádnou šanci na přežití. Jejich obavy ještě zvětšil Rowanin příjezd.

„Šok a vliv závažných zranění může být redukován," prohlásila tak sebejistě a přesvědčivě, až ji to samotnou překvapilo. Ale šlo o Jeffa. Jeffa Ravena, jejího milence.

„Pomozte mu přežít několik následujících hodin a jeho stav by se mohl stabilizovat," zaprosil Asaph s novou odvahou.

„To by byl zázrak," podotkl jeden z vojáků a potřásl hlavou. „Touto dobou by se měla dostavit odezva..."

Rowana ho ignorovala a pohlédla na dva talenty - sestru, která se jí myslí identifikovala jako Rakella Chadevsky, Jeffova teta, a lékaře, jenž se představil jako bratr Dean, chirurg.

„Zkoušel někdo z vás jeho reakce?"

„Ano, hned jak ho sem přinesli..." připustil Dean.

Ani se nezachvěl, doplnila Rakella, odvedli jsme pořádný kus práce. Byla jsem ráda, že jsem zvládla znovu nastartovat srdce!

Nevznikla přitom žádná prodleva? zeptala se Rowana a nenechala se vyděsit tím, co jí Isthia Ravenová odmítla sdělit. Srdce lze opravit, pokud neexistuje jiná možnost, tak i vyměnit - dokonce i zde v provizorně zařízené nemocnici. Pokud mozku nescházely kyslík, nebylo pro talenty poranění srdce tak závažné jako zranění hlavy.

Žádná, ujistila ji Rakella. Kvůli zraněním jsem mu srdce pečlivě monitorovala - báživě se usmála - a zachytila jsem ho ještě dříve než EKG!

Takže se ho nikdo z vás nepokoušel dostat no, metamorfickou úroveň...

Nikdo z nás takovou techniku nezná, přidal se Dean.

„Potom se poučíte," pravila Rowana a v duchu se podivila, jak asi na Denebu vypadá výuka talentovaného lékařského personálu, když umějí jen oživit nepravidelně bijící srdce.

Potlačila strach, jenž v ní mezitím začal narůstat. Posunula se k posteli a položila ruce na Jeffovy kotníky. Mírně chladná kůže je normální, řekla si pro sebe a zatlačila hlouběji na bod ve středu chodidla. Ucítila slabý tlak krve.

Prsty a myslí mohla na tomto místě cítit, jak Jeffovo tělo začalo na dotyk reagovat. Zatlačila prsty hlouběji do chodidel, na bod odpovídající solaru plexu a začala jej třit vytrvalými krouživými pohyby. Potom znova a znova pevně tlačila na špičku každého z velkých prstů. Pak opět na solar plexus. Když znova zatlačila, uslyšela Rakellino zrychlené oddechování.

Odezva. Sice nevím, co to děláš, ale reaguje!

Vy jste ho spravili po fyzické stránce, já si poradím s metamorfickou.

Mohu ti asistovat? zeptala se Rakella.

Ve všem. Kopírůj moje pohyby. Připouštím, že jsem toto léčení již několikrát použila. Bývá velmi účinné. Každý podnět může znamenat změnu. Právě teď pro něj čas nic neznamená, takže toho využijeme a vyvineme dostatečně silnou podporu, aby mu navrátila životní sílu a obnovila rovnováhu.

Překvapil ji němý nářek rozzlobeného dítěte.

Obnov si vnitřní rovnováhu, pronesla suše Isthia Ravenová, když vstoupila do místnosti. Rowana poslechla, vděčná za její přítomnost. Myslím si, Asaphe, že kolem mého syna je zbytečně moc lidí. Prosím poděkujte lékařům od vojska a pošlete je zpět. Myslím příliš negativně a my zde potřebujeme léčivou auru.

S Rakellou, která napodobila každý její pohyb, Rowana opakovaně tiskla chodidlo, začala masírovat celou nohu, zahřívala tělo a pak něžně a jemně třela hlavní kosti od prstů až k patě. Dlouho pracovala v žlábků mezi kostmi klínovitými a kostí loďkovitou, tím podpořila umdlévající sílu. Přesunula se ke kosti patní, masírovala boční stranu paty směrem k Achillově šlaše. Prsty jí lehce křížovaly nad prsty, pod klenbou a až pod kotník. Pak celý postup zopakovala,

pevnými tahy masírovala chodidlo a prsty, potom tlak zjemnila a přiložila ruku na kostnatou klenbu shora.

Rakella si již osvojila rytmus masáže, takže se při práci doplňovaly. Rowana občas zkontrolovala bod nad levým kotníkem a porovnávala vlastní tep s naměřenou ozvěnou v Jeffových tepnách. Nutila ho sebrat se, alespoň slabě zareagovat a ukázat jim, že chce žít.

Když vyprovodila nadbytečné lidi, přistoupila Isthia k Jeffově hlavě a urovnala mu černé zpocené vlasy. Potom jemně položila prsty na spánky a pohlédla na Rowanu. Jeffova matka měla stejně překvapivě modré oči a bezprostřední, čestný pohled. Ale také nedokázala 'pocítit' Jeffovu mysl.

My Ravenové máme tvrdé hlavy, řekla Isthia a skryla své emoce. Přístupnou nechala jen neustále žijící naději.

Také mozolnaté nohy, dodala Rakella.

Jak Rowana masírovala chodidla, najednou ucítla, že prorazila nebezpečně ucpané místo. Mrkla na monitory, potvrdily slabé, ale měřitelné zlepšení. Přesto stále v Jeffovi nenahmatala místo, ve kterém byl soustředěn veškerý talent.

Nenecháme ho odejít! pronesla mentálně Isthia. Očima udržovala s Rowanou kontakt.

Ne, nenecháme! A Rowana se znovu pustila do masáže, klouzala rukama nahoru ke kolenům a zpět. Přestože měl nyní svaly povolené, cítila jejich sílu - a na povrch vypluly vzpomínky.

Dokonce i tohle by mohlo pomoci, usmála se Jeffova matka.

Rowana vzhledla a vypnula štít.

Jeff říkal, že máte zvukný hlas, pronesla uctivě a jemně hladila spodek kostnatého oblouku, aby Jeffa přemluvila k návratu. Nezmínil se ale, že máte dlouhé uši.

Isthia se usmála. O této technice rukou jsem už slyšela. Zajímavé!

Možná chvíli potrvá, než se ukážou výsledky...

Tak je to u veškerého léčení, Rowano. A já 'cítím', že to účinkuje, i když nevidíme žádný pokrok.

Najednou sebou Jeffova noha slabě zacukala. Rowana vyjekla překvapením.

Tohle je určitě reakce, Rowano! Rakella hned vypadala odhodlaněji.

Rowana zatlačila hlouběji do bříška prstu na levé noze. Uviděla odezvu na grafu alfa čáry a chvilkový otřes na deltě.

Rakella sevřela pravou nohu. Opět jasná reakce.

„Jak dlouho ještě vydržíte?“ otázal se Asaph, když se vrátil. Velmi se o Jeffa obával. Jeho široká tvář odrážela zájem a únavu.

„Dokud ho nevrátíme k životu,“ odpověděla Rowana nevzrušeně. „Tam, kde je teď, čas neexistuje.“

Asaph zafuněl. „Čas? Řeknu vám, že přesně ten nám Jeff poskytl! Ačkoli to za to nestálo. Jeff patří na Denebu mezi výjimečné lidi.“ Potom chvatně dodal: „Naneštěstí potřebuji Rakellu. Jeff nebyl jediným zraněným.“

Isthia se opatrně dotkla Rowanina ramene. „Měla bych nakrmit dítě,“ a prostřednictvím její mysli mohla Rowana slyšet zuřivý křik velmi hladového kojence. „Ale pokud nebude jiná možnost, mohl by ještě chvíli počkat...“

Rowana cítila, že Isthia neví, co dříve. Dva synové se nacházeli v nouzi.

„Nakrmte dítě!“ Alespoň se budu moci plně soustředit na Jeffa, oproštěna od starostí ostatních. Zůstane s ním sama.

Byla za něj zodpovědná více než kdokoliv jiný.

Isthia vyklouzla mezerou v zástěně. Pacient v další kóji zasténal a Rowana uslyšela rychlé, měkké kroky sestry, která ho přicházela ošetřit.

Osamělá Rowana se přinutila znova pohlédnout Jeffovi do tváře, pod opálením tak nemocně bledé. Na muže s takovou mentální a fyzickou silou a životní energií vypadal v bezvědomí téměř chlapecky, jako kdyby utržená zranění vyhladila všechny stopy zdravé a charismatické osobnosti. Vnitřní bolest narostla v Rowaně do alarmujících rozměrů. Tlak slz ukrytých za očima ji tak bolel, že jen s potížením dýchala.

Klid! Isthiiin dotek, pocházející z bolesti stejně velké jako její vlastní, ji utišil. Neponič vše dobré, co jsi zatím vykonala, zápornými emocemi.

Jeho matka měla tak citlivé uši! Rowanu její napomenutí mrzelo, ale také za něj byla ráda. Na chvíli přestala a přinesla si k nohám postele židli, jediný další kus nábytku v kóji. Potom obnovila metamorfické léčení. Jemně, lehce, nekonečně dlouho Jeffa masírovala. Občas položila prsty na tepnu a cítila, jak jí protéká krev, pokoušela se zvednout rytmus na svoji úroveň.

„Jsi tam, Jeffe? Jsi tam ještě?“ šeptala a přála si, aby zaslechl alespoň její hlas, když ne mysl. Pokračovala v masírování chodidla a přitom k němu šeptala hlasem tak tichým, aby nedosáhl za plentu. Zvláštní věc, zvuk vlastního hlasu ji utěšoval.

Rowana dosud nikdy neprobdlá noc. Ani se nikdy - ani jednou - necítila tak bezmocná. V roztočené, zapáchající černotě? Nikdy nezažila bezmocnost za tak trpkých okolností. Co pro ni teď znamenal talent? A přece něco. Jeffův mozek nevěděl, že je Rowana u něj, ale jeho tělo ano - propůjčovala mu fyzickou sílu, pomáhala mu udržet se naživu, sice nejistě, ale přece. Položila mu ruku na zápěstí, prsty zkoumala pořád pomalý, ale už ne tak slabý puls. Ano, jeho tělo vědělo, že je zde, dokonce i když to zelené čáry na monitorech neuměly zaznamenat.

Pokračovala a rukama do něj vlévala energii. Až se Jeff... ano, až se Jeff uzdraví... slíbila si, že absolvuje u talentů na Zemi, jejichž léčitelské schopnosti umožňovaly téměř zázraky, dodatečný trénink v metamorfickém léčení. Tady by se určitě jeden zázrak hodil. Jak dlouho ho zázraky udrží v tak nejistém stavu?

Opravdu ho zachytila? Měla by se ujistit! Jeff by žil a opět by byl sám sebou. Tiše a klidně z ní do Jeffa Ravena proudila životní síla plná lásky a oddanosti.

Navzdory odhodlání, nepohodlné pozici na nízké židli a neustálému jemnému masírování musela Rowana na chvíli zadřímát, protože se probírala a ležela s hlavou na jedné Jeffově noze. S trhnutím se probudila, zahanbena vlastní slabostí, jež působila záporně ve chvíli, kdy potřebovala kladné pocity. S obavami se podívala na monitory: všechny

registrovaly silnější funkce.

Výkřik čisté radosti, jenž jí unikl, přivolal do kóje obě sestry.

Rowano! zavolala Isthia a z hlasu jí vyzařovala naděje jako světlo za padajícím meteoritem.

Na místě, kde předtím nic nebylo, se objevil slabý, ale jemný dotek spící mysli Jeffa Ravena.

Je tady! On žije! Je zde! Žije! prozpěvovala a vzlykala téměř nesnesitelnou radostí a úlevou.

S velkou nelibostí snášela sestry, jež odhrnuly plentu a drsně ji odstrčily stranou.

Nech je, at dělají svoji práci, Rowano, mírně ji pokárala Isthia. Okolnosti nejsou stejné, jako když jim mohl Jeff pomáhat zvyšovat hladinu endorfinu a potlačovat bolest. Ale garantuji ti, že to už brzo zvládne. Upadl do bezvědomí, málem k smrti vykrvácel, takže nebyl čas použít méně škodlivou metodu anestézie. Bude mu chvíli trvat, než se z těch chemikálií vzpamatuje. Ale přinejmenším teď víme, že se mu to podaří! Máš moji nehynoucí vděčnost.

Rowaně se nelíbilo, že ji někdo tak svévolně odstrčil a ona se jen mohla dívat, jak s tělem jejího milence provádějí nezbytné věci. Potom sestry s úsečným pokývnutím opustily kóji a opět zatáhly závěsy.

„Nauč se nejdříve chodit, děvče, než budeš běhat,“ poznamenala suše Isthia, když vstoupila. „To pro případ, že by sis myslela, že se o něj budeš teď starat sama. Upřímně řečeno, můžeš umět znamenitě metamorficky léčit, ale z medicíny znáš jen málo, ani si neumíš představit jak málo. A nekoukej se na mě takhle, dítě! Ochotně souhlasím, že si tě můj syn vybral za životní partnerku, ale,“ Isthia varovně zvedla ruku, „nepokoušej se vlastnit muže jako je Jeff.“

Rowana si uvědomila, že se jí nelíbí Isthia přítomnost, protože neprávem zasahuje do jejího a Jeffova soukromí. Ještě neliběji nesla její upozornění, protože uznala, že je pravdivé. Nechtěla se o Jeffa dělit, ať byl zraněný nebo zdravý.

Neuvědomila si, jak vynucené odloučení poznamenalo její mysl i emoce.

„Srovnej si to v hlavě, Rowano,“ pokračovala Isthia a ignorovala úvahy, které se Rowana ani neobtěžovala zaštitit.

„Nenech drobnou žárlivost a ostatní zbytečné nálady pošpinit čistý cit, který s Jeffem sdílíte. Živ vaše pouto, nepokoušej se ho zadusit.“

Když jí Isthia položila v uklidňujícím gestu ruku na rameno, málem ucukla, nezvyklá na fyzický kontakt. Ruka zaváhala. Nuže, Denebané používají mnohem častěji hmatatelný dotyk, což je další věc, na kterou si musíš zvyknout. Pomáhá to nám - napůl chromým mozkům - fungovat na mentální úrovni.

„Ale vy nemáte chromý mozek,“ vzplanula Rowana a základním smyslem pro spravedlnost popírala Isthia podceňování sebe sama. Ale přitom se na Isthia dívala zpříma. Starší žena ji chytila a držela, využila její zlosti, aby pronikla za Rowaniny štíty.

Nikdy jsi to neměla lehké, vid', dítě? Isthia mysl přetékala soucitem a šlechetností, kterou Rowana nepoznala od Luseniny smrti. Isthia překonala Rowanino chvilkové podráždění. Miluješ Jeffa, ale mnoho lidí zde na Denebu také.

Nemůžeš jim odeprít část jeho pozornosti. Já bych to nezkoušela. Jsi dostatečně chytrá, abys věděla, co tím myslím.

Buď také moudrá a smíř se s tím. Nejhloběji v sobě zadržuješ vzpomínky, kterých by ses s radostí zbavila. Potom se trochu zamračila. „Kdo je Purza?“

„Jeff povídal, že máte ničivý talent,“ odsekla Rowana, ohromená, že Isthia 'viděla' Purzu. „A nedokážu si představit, jak se vám podařilo najít tento kousek dávné historie.“

„Je přímo na povrchu tvé mysli, drahá,“ řekla jemně Isthia a nutila ji odpovědět.

„Purza není živá, je to věc. Monitorovací zařízení libovolného, ale příjemného vzhledu pro utrápené děti.“

„Což jsi určitě byla - to máš také uloženo velmi mělce. Na netrévaného člověka jako jsem já máš příliš silnou mysl. Nemohu pátrat moc hluboko.“

Rowana se krátce, ironicky zasmála.

„Tak je to lepší,“ usmála se na oplátku Isthia. „Uzavřela ses ve velmi ošklivé smyčce, což by nedělalo dobrotu, protože Jeff tě bude ještě potřebovat. Přinesu ti jídlo a pohodlnější židli.“ S tím odešla.

Jak jídlo, které se Rowana přinutit sníst, tak židle - vylepšená stolička, byly vítaným zlepšením. Monitory nad Jeffovou postelí ukazovaly o mnoho silnější rytmus, dobré alfa i delta odezvy. Rowaně zůstával v mysli slabý kontakt, ale stále byl jen pasivní.

Trvalo další hodinu, než procitl natolik, že si uvědomil okolí. Když uviděl vedle postele Rowanu, slabě se usmál. Úsměv se změnil v bolestnou grimasu.

„Rowano?“ natáhl se pro její ruku, „myslel jsem si, že jsi to ty, ale nevěděl jsem, jak by ses sem dostala,“ šeptal vyprahle. Uvědomila si, že má žízeň a navlhčila mu rty, jak odkoukala od sester. Potom mu do úst nakapala lžičku vody. Ve skutečnosti jsem se hádal sám se sebou, že jsem si tě nevědomky představoval.

„Pšš, lásko. Potřeboval jsi mě, tak jsem tady.“

Dokázala jsi to sama? Mentální hlas měl o hodně silnější než fyzický. Prsty sevřel její. Měl větší sílu, než očekávala. Tvoje matka...

Věřím, že by zavolala i samotného ďábla. Ale tys přiletěla? Ohromení a vděčnost jí omývaly mysl.

Isthia shromáždila tým. A generátor se potom rozpadl na kusy. Úlevou zhloupala.

Reidinger tě nechal přijít?

Pšš, lásko. Slyším přicházet sestru.

„Tak jste zpátky mezi námi, co, Ravene,“ prohlásila starší sestra s pískově žlutými vlasy, když odhrnula závěs.

Souhlasně Rowaně kývla. „Doktor Asaph bude mít velkou radost.“ Potom se otočila přímo na Rowanu. „Odejdete teď od postele sama a trochu si odpočínate, nebo vás mám praštit pálkou z tvrdého dřeva, kterou si schovávám na neukázněné felčary?“

„Jsem v pořádku,“ pronesla Rowana a hlas jí poklesl únavou.

Sestra skepticky pozvedla obočí. „Ha! Už jste si odkroutila dvě a půl denní směny. Ravene, poručte jí.“

Jdi a odpočiň si, drahá! naléhal Jeff. Vždyt víš, že na tebe budu myslet. A obdařil ji něžným úsměvem, určeným jen pro

ni.

Během dalších dvou dnů se Jeffův stav zlepšoval a Rowana měla čas prohlédnout si okolí. Stále více ji ohromovala přizpůsobivost Denebanů. Planeta ztratila tři pětiny populace, dvě zalidněná centra byla zničena bombardováním, farmy vyhořely a doly, na nichž byl Deneb závislý a jejichž výtěžek jim zabezpečoval zásoby z jiných světů, byly k ničemu.

Trvalo dlouho, než se lidé s potřebnými schopnostmi, kteří přežili jak mor tak útok, shromáždili u dostupných zásob. Ale stalo se tak dokonce ještě dříve, než Jeff Raven požádal Rowanu o pomoc.

V době, která uplynula mezi jejich chvilkovými setkáními a dneškem, odklidili trosky a vztyčili provizorní příbytky. Jednalo se jen o primitivní stavení, ale poskytly přístřeší všem. Vodní elektrárna, ukrytá hluboko ve skalách, kde do vzdáleného moře tekla široká řeka Kenesawa, unikla zkáze a představovala jediný funkční zdroj energie na celé planetě. Obrovská obecní kuchyně nakrmila každého. Všichni se mohli podle rozvrhu vykoupat a vyprat si prádlo v jednom ze čtyř k tomu určených zařízení. Dokonce i děti - mimo batolat a kojenců - strávily půl dne v pracovních skupinách. Ty starší se ve škole věnovaly praktickému výcviku přímo při práci.

I když flotila štědře věnovala ostřelované kolonii naléhavě potřebné lékařské zásoby a zmrazené dávky potravin, Rowana si začala uvědomovat kritický nedostatek jiných věcí... například pracovní obuvi a teplého oblečení před nadcházející zimou. Ačkoli se město nacházelo v mírné zóně, vědělo se, že z planin budou vát mrazivě chladné větry a lovcům se nepodaří včas získat ze zabitých zvířat dostatečné množství kožešin na oblečení pro všechny.

Rowana věděla, že by obdržela pomoc z Capelly a Betelgeuze hned, jak by o ni požádala, ale dokud neměla fungující generátor, nemohla by ji na Deneb dopravit. Teleportovala se do napůl rozpadlé věže, aby se podívala, co je zapotřebí k jejímu obnovení. Popraskané domy stále ještě stály a nemusely se opravit okamžitě. Sám generátor byl ovšem v troskách. Dva sběrné kroužky praskly, z uhlíkových kartáčků zbyly pouze držáky a hřídel vypadala podezřele. Rowana usadila kryt zpět na místo a přemýšlela, zda někdo ve městě má ohnivý talent, aby svařil kroužky, a zda lze na Denebu najít ke generátoru náhradní díly.

Když vystoupala na plošinu (nemohla jí dát titul věž), uvědomila si, že bude muset řídit naprosto poslepu a spoléhat na štěstí, protože přístrojové vybavení bylo minimální, složené ze zbývajících náhradních dílů. Když je vyzkoušela, zdálo se, že mnoho přístrojů vůbec nefunguje. Celým srdcem děkovala Gerolamanovi, že ji naučil tolik o mechanickém a elektronickém vybavení věže.

Možná prošla první zkouškou, když se v zuřivém spěchu nechala přenést k Jeffově posteli, ale nemohla - a nikdy by to ani neudělala - se nyní pokusit o návrat bez lepší podpory.

Isthia jí pomohla přesvědčit dočasnou Radu, že obnova věže je prioritní.

„Jsme jaksí zvyklí dělat si všechno sami," řekl jí Makil Resnik, prozatímní guvernér a vedoucí prací. „Vytvoříme si sami všechno, co půjde."

Počkej, Rowano, poradila jí Isthia, když ucítila nával Rowaniných protestů. „Většinou sami zvládneme hodně, Makile. Dokonce můžeme i přežít zimu bez vhodného oblečení. Ale musíme dovézt semena a lékařské zásoby. Přežilo nás tak málo, že musíme riskovat ztrátu falešné pýchy."

„V tom máš pravdu, Isthio. Ale i tak ti nemohu poskytnout velký tým. Brzy se nám podaří otevřít Dobrovolný důl. Právě narazili na velké ložisko platiny."

„Mohu sama zastat kus práce, ale potřebuji někoho s elektronickými znalostmi," pokusila se udržet klidný tón Rowana. Resnik se poradil s komunikačním zařízením. Ťukal na klávesy hrubým, silným ukazováčkem.

„Potřebuje Zathrana Abitu," pronesla tiše Isthia. „Vl o věžích víc než Jeff. Přiděl Rowaně k ruce skupinu dětí. S trochou štěstí najde všechno, co potřebuje, v kolnách se zachráněným zbožím. A Jeff má pro tebe specifikace nosníku s průřezem ve tvaru I."

Jste ve vyjednávání přímo umělkyní, že, Isthio? pronesla Rowana s uznáním nad tak obratnou manipulací. Vy jste Jeffa, naučila, jak má okouzlit lidi?

Ne, sama jsem se to naučila, když jsem se bránila jeho otci. Zapamatuj si to! Isthia se s vděčným úsměvem otočila od Rowany k Resnikovi.

„Tak malá holčička jako ty dokáže sama obnovit věž?" ptal se Makil a zkoumavě na Rowanu zíral. „Hmm. Kdy bys chtěla začít?"

Ten kdo váhá, ztrácí výhodu, odvysílala pomalu Isthia. Jeffa zaměstná vhodné, sedavé zaměstnání, které mu nedovolí tropit neplechy. Trocha pohybu na čerstvém vzduchu ti prospěje.

„Nic se nevyrovná přítomnosti," odvětila Rowana a rozhodla se ignorovat fakt, že s ní Isthia manipuluje stejně lehce jako se všemi ostatními. Proč jste se nestala guvernérem?

Sytý zvuk Isthiiina smíchu zaplavil Rowaně mozek. Kojící matka by byla značně neohrabaným, guvernérem. Jinak...

„Mohu Zathrana postrádat pouze dva dny. Budeme ho potřebovat v dole, až vyklidíme průchod. Potom důl rozběhneme a budeme mít důvod k radosti."

„Už jste pro mě udělal zázraky," ujistila ho Rowana, trochu rozptýlená Isthiiinými poznámkami. Zamyslela se, zda všechno zvládne. Nikdy předtím nic podobného nedělala.

Půjde ti to dobře! ozval se Jeff. Mentální hlas měl dnes znatelně silnější než tělo. Rowana věděla, že se namáhá, aby překonal následky zranění. A když budeš v koncích, vždycky mi můžeš zavolat, abych tě vytáhl z bryndy!

Aha!

Ke konci prvního dne Rowana zjistila, že ji dosažené výsledky nesmírně povzbudily. S pultuctem mladistvých prošla

otevřené kolny, kde byly skladovány zachráněné věci. Probrala s Jeffem své požadavky, aby si ujasnila, co si myslí, že mohou najít. Jednou z jejích výhod bylo, že důvtipné děti věděly, kde ve zmatku uliček a kůlen hledat, další výhodou se ukázalo, že je schopná okamžitě přesouvat nalezené věci do chatrče u věže. Ke konci dne se seznam potřebných dílů drasticky zkrátil. Ale ještě než mohla plně využít schopností Zathrana Abity, potřebovala položky jako uhlíkové kartáčky, dvě větší magnetické cívky a kroužky, stejně tak převodník napětí a nějaké čipy, jež mohla získat pouze s Reidingerovou pomocí.

Nečekaným povzbuzením se stalo objevení tří rašících talentů v jejím mladém týmu. Nejstarší dívka, Sarije, měla nesporné nadání, co se týče kovů. Mohla stanovit obsah kovu, rozeznala únavu nebo vadu každého kovového materiálu, kterého se dotkla. Většinu odhazovala zpět do neroztříděných košů, menší část na paletu určenou k transferu na věž. Čtrnáctiletý Rences uměl zachytit tvar předmětu, na který Rowana myslela, a neomylně ho mezi stovkami prutů, rour, armatur, cívek drátů a ostatního 'haraburdí' najít. Morfanu bojovala se zárodky kinetických schopností a Rowana její snahu zručně usměrňovala a pomáhala jí lépe nadání využívat. Sarije nebyla telepaticky citlivá, Rences byl limitován na hledání tvarů (dával přednost možnosti vidět obrázek nebo kresbu požadované věci), a Morfanu nemohla věci vrhat. Potřebovali na vylepšení vrozených schopností roky tréninku.

Protože Rowana vždy pracovala se zralými, vytrénovanými talenty, s téměř kinetiky a telepaty, spojení s novými talenty bylo pro ni fascinující zkušeností.

Máš s nimi hodně trpělivosti, pochválil ji Jeff.

Vyčerpal ses, obvinila ho Rowana, rozzuřená, že na něj během prohledávání zachráněných věcí nedohlédla.

S hlavou jsem potíže neměl. Jeffova slova zněla popuzeně. Rowana si vzpomněla na Isthiino varování a přestala být protivná. Sandy mi pořádně vynadala. Ale návrh na opětovné otevření dolu je hotov. Rowana cítila uspokojení z úspěchu. Jeff byl svéhlavým pacientem, nenáviděl pomyšlení, že v době, kdy by ho nejvíce potřebovali, nemohl nic dělat. Posmíval se lékařským zákazům a kontrolám.

Den po velkém chirurgickém zákroku už požadoval administrativní práci: uvolnil by se tím nezraněný personál. Sandy mu podržela sedativa do 'posilňujícího' nápoje a nechala ho po několika hodinách spát. Tu noc se Jeff užíral vztekem, protože nedokončil úkol, který si na ten den stanovil, a odmítal přestat pracovat. Takže ho Rowana jednoduše uspala. Rowana se v noci na několik hodin napojila na generátor, který zásoboval nemocnici, a s co nejmenší spotřebou energie kontaktovala Afru a předala mu příkaz k zaslání nejnnutnějších věcí. Rowanin dotek ho uklidnil. Ujistil ji, že na Callisto vše funguje hladce. Nebyl si ale jist, jak dlouho takový stav vydrží. Uklidněná Rowana se zhroutila na lůžko vedle Jeffovy postele a poručila si usnout.

Už to na mě znovu nezkoušej, Rowano, řekl jí Jeff, když ho konečně druhý den pozdě ráno vzbudila. Byl z její troufalosti vzteky sinálý.

Přinejmenším jsi dnes dost silný na to, aby ses třeba zbláznil, odvětila nelítostně. Do tváře se mu vrátila barva, grafy na monitorech prozrazovaly větší životní sílu. A pravděpodobně máš dost síly, abys udržel v ruce lžici. Snídaně je hotová. Upřeně se na ni podíval, v očích se mu zablesklo, když si představil, co by jí rád udělal.

Tss, tss. Jak troufalé! odpověděla velmi sladce. Opatrně mu zvedla horní část těla, za záda mu vložila několik polštářů a pak mu na hrud' rozprostřela ubrousek. Až jednoho dne zesílíš natolik, abys to zkusil, má jediná pravá láska, ráda se poddám nevyhnutelnému. Oplatíš mi teď kompliment? Tady máš snídaní.

„Teď,“ pokračovala vesele, „musím spočítat, kdy bude nejlepší věž použít, aniž bychom spotřebovali veškerý proud.“

Reidinger ji zaskočil ráno jejího čtvrtého dne na Denebu. ROWANO! JAK TĚ TAM K ČERTU RAVEN DOSTAL BEZ MÉHO SVOLENÍ?

Je jedině dobře, trpce si v duchu zavtipkovala Rowana, že jsem na Denebu místo na Callisto. Takovým řvaním by mi zničil štíty.

Možná jsem se mylila, když jsem předpokládala, že byste radši udržel Jeffa Ravena naživu? zeptala se kysele a usmála se, když Reidinger trochu zkrotl svůj dotěrný hněv. Přála si, aby teď mohla vidět jeho tvář. Znovu si prožila šok z prázdného Jeffova výrazu, když ho uviděla poprvé. Přidala strašidelný obraz díry ve zraněné hrudi. Následoval záběr ze současnosti, jenž zachycoval Jeffa s ošetřenými ranami, jak mělce spí. Ani s kinetickou Rakellinou pomocí nebylo pro Jeffa těch deset minut jednoduchých. Lékařská zařízení se po bombardování vrátila do středověku. Což mi připomíná... Odeslala jsem nouzový příkaz nejvyšší priority, ve kterém žádám o zaslání náhradních dílů. A pokud nechcete, abych na Denebu zůstala navždy, radši byste je sem měli poslat HNED! I tak mi zabere dalších šest dní, než dám do pořádku věž, ale to risknu. Jsem také příliš daleko, potlačila přání vypláznout jazyk, takže si mě nemůžete vyzvednout. Věděla, že Reidinger poslouchá, protože cítila chvění kontaktu navázaného mezi jejich mozky. Protože poslouchal se zaujetím, pokračovala.

Co nemůžete docenit, pokud jste na téhle planetě nebyl, a o čem vás žádná cizí vojenská hlídka podle mého názoru nezpravedlivě, je fakt, že Jeff Raven měl k odrazení nepřátelských střel a k zahnání tří lodí vetřelců jen postarší, v nouzi sestavený generátor. Zkuste si představit, co by zvládl s vybavením, které většina hlavních považuje za absolutně nezbytné, aby aspoň hnula malíčkem.

Generátor na Denebu je rozbitý, sebral se Reidinger natolik, že aspoň vrčel.

Ale já ne, odvětila Rowana nejroztomileji, jak uměla. Ten příkaz platí a náklad by měl být zítra připraven. Věnujte tomu každou volnou chvíli. A pokud pošlete Afrovi pár T-2, uvidíte, že stanice na Callisto bude fungovat stejně výkonně, jako bych tam byla já.

Jak dlouho, ozval se pomalý, kyselý tón hlavního ze Země, si myslíš, že tento výjimečný stav na Denebu potrvá?

Dokud nebudu mít standardní funkční věž.

Pokud byl Raven tak ošklivě zraněn, kdo tě tam přenesl? ozval se podezřívavě Reidinger.

Myslím, že jsem měla opravdu štěstí, odvětila uvážlivě. Nyní měla spoustu času podrobně prozkoumat věž. Vystrašilo ji, když zjistila, jak málo kinetického tréninku Isthia Ravenová absolvovala a kolik věcí se mohlo pokazit. Zoufalství může představovat obrovskou hnací sílu. Nehodlám riskovat návrat bez náležitě vyškoleného personálu. Při rozhovoru s Reidingerem nemohla z nějakého zvláštního důvodu najít ta pravá slova, nepřála si prozradit, kolik silných talentů je na Denebu. Pokud Jeff Raven neinformoval hlavního ze Země, ona to také neučiní. Jsou zde nějakí talenti s dosahem dostatečným na kratší vzdálenosti. Ale k Denebu není odnikud blízko, že? Dokud se Jeff nezotaví. Zoufalství mě dostalo sem, ale klidná, chladná úvaha mě pravděpodobně k návratu na Callisto nepřiměje!

To byla téměř pravda. Hlavně by ale neopustila Jeffa, dokud by si nebyla jistá, že je kompletně vyléčený. Ráno ho přemístí do soukromého pokoje. Už byl na velmi krátké procházce, při které skřípal zuby, než hladina endorfinu vyvážila bolest poraněné tkáně a svalů. Rowana se musela velmi ovládat a držet na uzdě přání kineticky ho podporovat. Ale Isthia po ní šlehla varovným pohledem, takže Rowana vydržela mentální ozvěnu Jeffových potíží a nezasáhla. Na druhé straně si nebyla dostatečně jistá, zda by sama, s chladnou myslí, odstartovala na tak dlouhou kinetickou cestu. Ráda by věděla, zda může pokoušet Reidingerovu trpělivost a čekat, než Jeff opět začne pracovat. Pokud nemáš generátor, pronesl nebezpečně logicky Reidinger, jak si myslíš, že zachytíš dodávku?

V současnosti potřebuji lehké věci. Mám k dispozici malý generátor. Vystřelte náklad tak, aby dosáhl Denebu ve 3:00 místního času a já ho chytím.

Pokud se pokusíš chytat bez přídavné energie, ty malá...

Mohu vás ubezpečit, že spálení mysli je poslední věc, kterou bych si přála, Reidingere, ale já ty věci potřebuji, jinak neobnovíme provoz věže. A pokud zde nebude řádná věž, nedostanete mě zpět na Callisto. Rozuměl jste?

Vyřídím si to s tebou později, tím si buď zatraceně jistá, holčičko z Rowanu!

Navzdory udatným slovům se Rowana jemně zachvěla nad zlostí obsaženou v posledních dvou slovech. Reidinger nikdy nehrozil do větru. Ale žádná hrozba nemohla být tak strašná, aby ji přiměla okamžitě opustit Deneb. Mimo Jeffa Ravena i planeta sama stála za jakoukoliv námahu. Třeba kvůli tomu oddanému týmu mladých lidí, Isthií a ostatním nedotknutelným věcem - například západu slunce.

Deset let ho neviděla. Na Denebu se při západu hlavního slunce oblaka zbarvila ohnivě rudě a oranžově, pak jasné barvy pomalu vybledly a obloha se změnila na bledě modrou, až špičaté, strmé vrcholky hor, které obklopovaly nížiny, začaly zářit téměř neuvěřitelným jasnem. Přestože hvězdná obloha nebyla pro Rowanu ničím novým, nebe bylo v noci stejně nádherné.

Kolem Denebu VIII obíhaly tři malé měsíce a za oběžnou dráhou pás asteroidů, zbytky čtvrtého. Ale Rowanu opravdu nejvíce těšil štiplavě ostrý vzduch vanoucí z hor, pronikavě voňavý neznámými příměsemi. Milovala pocit, jak jí cuchá vlasy, laská tvář a jemně se tiskne ke zvednutým rukám. Na Callisto vítr neexistoval. Až do dneška si neuvědomila, o kolik přicházela. Takže jí nevadilo stát v temnotě a čekat na zázilku, být připravena využít generátor nemocnice a atavisticky se těšit z noci.

Reidinger poslal přesně vše, co nařídila: ani o kartáček, plát nebo čip více. Rowaně a jejímu týmu zabralo celý dlouhý den, než generátor vyčistili a opravili, přenastavili ovládací panel a posílili patřičná spojení ke kenesawské vodní elektrárně. Když skončili, vzniklo zařízení, které šlo jen stěží považovat za estetické dílo, ale fungovalo. Zathran Abita se obával úbytku energie pro město. Jako elektronický expert neměl představu, jakým způsobem talenti pracují, takže mu Rowana musela vysvětlit, že od zařízení vyžaduje jen krátkodobou dodávku energie, soustředěnou na jedno místo. Průtok a tlak se lehce měnily vzhledem ke vzdálenosti a váze portovaného objektu, ale skutečné využití energie trvalo jen zlomky sekundy.

Dokončením věže Deneb podnikl další krůček na cestě k nezávislosti. Rowanin tým zveřejnil zásluhy své vedoucí, takže ji všichni, ať už byla na ulici nebo v nemocnici, zdravili. Trochu ji to mátl - protože talenti se vyhýbali popularitě - a trochu těšilo. Morfanu ji všude následovala, což by Rowaně bylo brzy na obtíž, ale měla tak příležitost trénovat dívčin vrozený talent.

Byl někdy někde učitel talentů zabít? Nebo Rowanina nejistota vyplývala z poněkud drsné, koloniální povahy Denebu? V centrálních světech rodiče dávali děti při narození testovat na přítomnost životaschopného talentu. (Porodní trauma často vybudilo měřitelnou hodnotu, ale schopnost se během adolescence třeba dále nerozvíjela.)

Talentované děti se vytrvale vzdělávaly a učily, stejně jako Rowana.

Doposud pouze Jeff Raven uzavřel s FT&T formální smlouvu. Rowana věděla, že je odhodlán pokračovat stejným způsobem i nadále. Jasně chápala, že Deneb potřebuje udržet každého užitečného občana, který by mu pomohl s oživením. Ale oni by měli být trénováni.

Bránili se výcviku, protože se obávali vykořisťování od FT&T, jak se jí jednou Jeff zmínil? Ale v případě, že se vám vaše práce líbí a děláte ji dobře, dá se mluvit o vykořisťování? Měla všechno, co chtěla, všechno, o co požádala - včetně tun náhradních dílů ke generátoru a komunikačnímu zařízení. Když odhlédneme od veliké osamělosti a izolace, která ji vždy provázela, jako hlavní na Callisto se těšila záviděníhodným výsadám, které nutně provázely její odpovědnost.

Jakmile se Jeff přestěhoval do soukromého pokoje, téměř neustále přicházely návštěvy. Museli mu poslat další pracovní stůl, aby měl kam uskladnit šanony a monitory. Zdálo se, že se pořád radí s tou nebo onou skupinou. „Myslela jsem si, že guvernér je Makil," poznamenala Rowana kysele k Isthií. Obávala se, že Jeff z práce znovu onemocní. „Nemůžete ho nějak držet na uzdě?"

„Je jedním z našich nejlepších inženýrů," opáčila Isthia, přestože její myšlenky odrážely Rowaniny obavy z Jeffovy vyčerpanosti. „Musíme toho tolik zařídit, abychom přežili zimu. Víš, jak má málo času."

Málo? Otázala se Rowana Isthie s náhlým zděšením a pokoušela se vysondovat podrobnosti.

Jen klid, děvče, odrazila ji Isthia. Víš, že má uzavřený kontrakt s FT&T. Až bude flotila spokojená a vyčistí nebe i

povrch od mimozemských artefaktů, odejde a Jeff bude přeložen jinam. Deneb nemá nárok na hlavního. Reidinger a Jeff si při prvním rozhovoru vše vyjasnili.

Na tohle Rowana zapoměla. Pokud se pokouší znova onemocnět, aby zde mohl déle zůstat, Reidinger může použít kárná opatření. Nebude se mu to líbit. A mně také ne.

Potom ho přiměj, at přestane pracovat, má drahá. Jsem pouze jeho matka! Usmála se Rowaninu úžasu a opustila místnost. A máš možnosti, které já nemám! A jakmile si Rowana uvědomila, co tím myslela, uslyšela její veselý smích. Rowana si počkala, až současná návštěva odejde, potom zavřela a zamkla dveře.

„Teď s tím nezačíněj, Rowano,“ vykoul Jeff zpoza složek filmů, které si prohlížel, aby se připravil na další schůzku.

„Máš teď deset minut volného času,“ zaujala provokativní postoj, „a ten bude můj!“ Přitulila se k němu do postele.

„Každý obyvatel planety - mimo mě - zažil nějaké vzrušení, nějakou akci,“ pokračovala, „a já protestuji.“

„Rowano,“ nemohl skrýt rozladění, že jej vyrušila. Potom se zhluboka nadechl a usmál: „Mám moc práce.“

„Zvládl bys toho víc, kdybys občas odpočíval...“

Tak na odpočinek myslíš? Modré oči začaly jiskřit.

Samozřejmě, že musíš myslet na spoustu důležitějších věcí...

Usmál se, odhodil materiály na noční stolek a pravou rukou ji objal.

A protože se tvé schopnosti omezují jen na tlukot srdce...

„Máme teď deset minut jen pro sebe a já ti dokážu, na co se mé schopnosti omezují, miláčku,“ a přesně tak učinil. Aby překonal handicap zranění, musel být značně vynalézavý.

Když se úplně uvolnil, jemně do jeho mysli přivedla uspávací obrazce a další schůzku odložila. Spal jen krátce, ale potom kajicně připustil, že mu spánek udělal dobře, takže se s ní příště už nebude hádat.

Koncem týdne se Jeffovo zdraví zlepšilo natolik, že se mohl přestěhovat k rodině. Rowana byla ohromena, když uviděla, kolik příbuzných žije pohromadě v tak stísněných prostorech. Pokoj, který sdílela s Jeffem, byl dokonce ještě menší než místnost v Lusenině upraveném bytě. Bylo zde místo na postel, pracovní stůl a monitory. Když chtěl někdo do pokoje vstoupit nebo ho opustit, musel obejít pelest postele.

„Ovšem, že nepotřebujeme mnoho místa,“ utrousila Isthia, když si navzdory rychle staženým štítům bez problémů přečetla Rowanino zděšení. „V současné době nevlastníme moc věcí,“ spíše se ušklíbala než usmála. „Mimo Iana nikdo z nás teď nemá více než jedny šaty na převlečení.“

Pokud se měla Rowana dobře, zřídka kdy věnovala přílišnou pozornost oblečení, ale boty, vhodné tak k pochůzkám mezi věží a jejím bytem na Callisto, se začaly rozpadat.

„Myslím, že ti mohu pomoci,“ kývla Isthia a předala Iana Rowaně. Ta ještě nikdy v životě nedržela nemluvně. Dítě ji sledovalo vážněma, široce rozevřenýma očima, s pěstí nacpanou do pusy.

Můžeš mi věřit, pronesla Rowana opatrně a ráda by věděla, jak beze slov utěšit kojence. Dítě se jí odměnilo tak nakažlivým a úžasné jásavým úsměvem, že se na oplátku šklebila jako idiot.

„Ano, na někoho tak působí,“ všimla si Isthia a prohledala malou truhlu, která sloužila jako sedadlo. „Máš dost malou nohu. Možná, že tyhle ti budou.“

Rowana si stále více zvykala na Isthiiinu otevřenost, takže když se truhla úplně uzavřela a Isthia jí podávala pár kovbojských bot, tážavě se na ni podívala.

„Jsou vnučky,“ lapidárně odvětila Isthia. Potom převzala Iana, jenž se pokoušel otočit, aby viděl, jak si Rowana zkouší boty. „Celá by znervózňela, kdyby věděla, že je může nosit žena milovaného strýčka. Natáhni si je.“ Krátká debata skončila, ale skrývaný zármutek nikoliv.

Rowana si boty opatrně nazula, pečlivě je ohrnula a postavila se, aby zjistila, zda jí sedí. Byly trochu volnější, ale pár silnějších ponožek problém vyřeší.

„Ponožky tu mám také,“ podala je Isthia Rowaně.

„Tahle návštěva bude pro mě velice užitečná. Člověk by si skoro myslel, že obyčejné věci jako ponožky, boty a šaty jsou samozřejmostí.“

Isthia se na ni teple usmála a vyndala Ianovi ruku z pusy. „Také dítě pomůže,“ dodala stejným zamyšleným tónem.

„Nový život znamená pokračování. Na jednu stranu je mi líto, že je poslední. Ale přece jsem jejich otci slíbila přesně dvanáct potomků.“

Rowana ucítila, jak Jeffovi z celého srdce závidí. Viděla, že být členem veliké a nesmírně pospolitě milující rodiny rozhodně stojí za trochu závisti. Luseniny dvě děti - Bardy a Finnan - byly o mnoho starší, takže Rowana nikdy nepoznala smysl rodiny. Turian měl také podobně hlubokou vazbu na rodinu.

„Tys neměla vůbec žádnou rodinu?“ zeptala se Isthia překvapeně.

Rowana potřásla hlavou a vyhnula se přímému pohledu.

„Přežila jsem jako jediná z hornického tábora, když ho pohřbila neočekávaná lavina bahna,“ zašeptala Rowana. „Úřad snížil výběr na tři možné rodičovské páry...“

„Ale určitě si pamatuješ...“

„Byly mi tři. Když jsem volala maminku, slyšela mě celá planeta.“ Rowana se slabě usmála. „Museli mě umlčet, takže veškeré vzpomínky na tragédii mám blokované.“

„A nikdo ten blok neodstranil?“

„Jednou se o to pokoušeli,“ zamračila se Rowana, když si na to vzpomněla. „Blok byl vytvořen velmi dobře. Odolávala jsem a oni se pod něj nemohli dostat.“ Odhodlaně změnila náladu. „Tak je to.“

„Ano?“ poznamenala záhadně Isthia a odešla z pokoje. Zmatená Rowana začala sondovat, ale narazila na mohutný štít. Celá rodina se musela společně velice snažit, aby přiměla Jeffa, jenž si stěžoval, že musí dohonit spoustu práce, aby

chodil spát v rozumnou hodinu. Kapituloval se šarmem. „Ne že bych měl na vybranou," mumlal k Rowaně, když vstoupili do svého pokoje. „Nadto máme štěstí."

„Štěstí?" Rowana uslyšela slabé pššš a hlasité zašeptání: „Ticho."

„Dostali jsme pokoj se zámkem." Mocně zívla a trhl sebou. Rány na hrudi a žebrech byly stále choulostivé. Opatrně se položil na postel, potom nedbale natáhl ruku a přitáhl si Rowanu blíž k sobě. „Také jsem si od všech vyžádal slib, že budou klepat."

„A budou?" zeptala se Rowana a vychutnávala si pocit ochrany. Už od příjezdu a návštěvy nemocnice hledala kus soukromí. „Budou, Jeffe?"

Tiché chrápání ji informovalo, že rekonvalescent právě usnul.

Bydlení v hlučné domácnosti Ravenových bylo pro Rowanu ze začátku novinkou, zcela odlišnou od dosavadních zkušeností. Různí bratři a sestry, jejich druzi a družky, děti, občas nevlastní, osiřelé neteře, synovci a starší příbuzní jak Isthie tak Joshe Ravenových žili šťastně pohromadě. Obydlí nebylo ani pozdě v noci úplně tiché, protože někteří pracovali ve večerních směnách. Přestože všichni akceptovali Jeffovu prosbu a klepali na dveře, v praxi po zaklepání dveře okamžitě otevřeli a vešli. Dovnitř se dostal každý, kdo chtěl mluvit s Jeffem.

První den to Rowana zvládala dobře, pamatovala si, co jí Isthia řekla o vzájemné 'podpoře'. Ale nebyla zvyklá na nekonečné dětské žvatlání a všechny doteky, jež následovaly. A přestože byly míněny přátelsky, znervózňovaly ji. Odhodlaně potlačila podráždění a ponořila se do těžké práce.

Současně s tréninkem personálu věže, který by portoval lidi i zásoby do platinového dolu, Rowana moudře prozkoumala kůlny se zachráněným zbožím a zjistila, co tam nalézt nelze. Nikdo kompletně nese-psal věci zachráněné z ruin. Od Rencese se dozvěděla, že strávil neplodné hodiny hledáním určité nezvyklé zástrčky. Zasllechla Rakellu, jak si stěžuje na nedostatky nějakých chirurgických nástrojů. Věděla, že Isthia potřebuje pracovní boty již nedostupné velikosti. Proto diskrétně kontaktovala ostatní hlavní, zaručila se vlastní dobrou pověstí a chybějící věci doplnila.

Respektovala divokou nezávislost Denebanů, ale oni by zašli příliš daleko, vytrvali by, i kdyby planeta úplně zchudla. Může přidat několik potřebných kousků zboží a přitom neurazit ničí hrdost.

Potom ji Jeff neočekávaně navštívil ve věži, zrovna když přesouvala dvě krabice nástrojů, které diskrétně přišly z Capelly. Kinetici, které trénovala pro přenášení nákladů po planetě, se nikdy nezeptali, co jim nařídila odportovat. Jeff byl zcela jiného ražení. Naneštěstí byl na boku beden uveden jejich původ a navíc vypadaly příliš nové, jako by se zde objevily zázrakem. V kolébkách ještě čekaly na odvezení dvě zásilky.

Odkud tohle všechno přišlo? chtěl vědět Jeff, když vkráčel dovnitř. Zastavil se a rozhlédl po věži, jež se jen málo podobala té bývalé. Pochvalně hvízdal a tři mladíci se na oplátku zašklebili, ale Rowana okamžitě cítila jeho vzrůstající starosti a zlost.

„Tony, spoj se se Sebem a pošli do dolu zásilku z kolébky čtyři," pokračovala v práci. „Dobře," dodala, když Seb vyvolal na obrazovce příslušné souřadnice. „Dotkni se zařízení..." Vytí generátoru dosáhlo vrcholu. „Ne, nedívej se na mě, kdy máš náklad odpálit. Měl bys sám vědět, kdy... Tak je to správně. Přesně! Dobrý transfer!" Jeff si našel židli, jako by ho zajímalo, jak mladíci trénují teleportaci. Rowana si byla až příliš dobře vědoma vzrůstajícího napětí. Ve tčpytu jeho oči rozpoznala potlačovanou urážku a potup.

„Tak posádko, to je pro dnešek vše. Teď si zkuste vzpomenout na všechno, co jste se naučili o portování neživých předmětů, a dokud generátor ještě běží hladce, hoďte se do města," dodala rozjařeně.

„Dokud si to nezkusíte, nebudete o tom nic vědět," dodal Jeff s opravdovým nadšením, že odejdou z věže. „Jděte ven. Vrhali jste už těžšími předměty, než jste vy sami. A měli byste vědět, jakým směrem leží váš domov. Klidte se!"

Jeden po druhém zvládli přenos. Rowana i Jeff cítili u každého ozvěnu ohromené radosti. Potom pocity zmizely.

„Proč jsi rozzlobený, znepokojený a cítíš se podveděný?" dožadovala se Rowana, protože to nemohla déle vydržet.

„Přivedeš Deneb na mizinu!" Slova explodovala, zdálo se, že z očí mu srší jiskry. „Jak za tohle všechno zaplatíme?"

Pronajmeme FT&T více dětí, v době, kdy potřebujeme každého člověka, jenž přežil, na obnovení planety?"

„Je to všechno zaplacené," stáhla štíty, ale ne dostatečně rychle na někoho tak hbitého, jako byl Jeff Raven. Proč ne? Stejně jsem nikdy nevyužila ani polovinu peněz, které mi podle smlouvy náležely. Požádala jsem o pár laskavostí. ..

Deneb není tvou planetou, tvým problémem...

Nebud' tak zatraceně sobecký! Když ji přijmu za svoji, bude to můj problém. Vážím si všech lidí na planetě. Ohromně obdivuji tvoji rodinu...

Klíčové slovo je rodina, co? tón Jeffova hlasu se najednou změnil, oči se mu zúžily. Chytil ji za rameno a než se ho stačila zeptat, co má v úmyslu, provrtal se všemi důvěrnými vrstvami jejího mozku. Křičela bolestí nad mentální silou, kterou do ní pronikal. Prolomil i bloky, kterých se nikdy nikdo cizí nedotkl.

Když dotěrnou neústupností nalezl vzpomínky na tu hroznou událost, začala se silně třást a těsně se k němu přimkla. Potom se pomalu, s nekonečnou trpělivostí, stáhl. Konejšil hrůzu tříletého děvčátka, potlučeného a uvězněného v tmavém, roztočeném a zmítaném vozidle.

Dlouho tak stáli v pevném objetí, až oblohu zbarvil nádherný západ slunce. Pak si uvědomili, jak dlouho uzdravování trvalo. Rowana se už netřásla hrůzou a také slzy jí na tváři uschly.

„Jmenovala jsem se Angharad Gwynová. Můj otec byl předák na šachtě a moje matka učitelka. Měla jsem bratra, jmenoval se Ian..." vzhledla v úžasu.

„Potom máme něco společného." Opět si složil její hlavu na hrud' a mnohem pevněji ji objal. „Na malé a opuštěné děvčátko to byl až moc drsný výlet." Když ucítil, že se znova začíná třást, sevřel ji těsněji. „Viš, já si nemyslím, že za tvůj strach z velkých, černých prostor vesmíru mohla jen Siglen. Po takovém výletě!"

„Můžeš mít pravdu," pronesla pomalu Rowana, protože si až příliš dobře pamatovala na hrůzu, když ji strkali k lodi, jež ji

měla odvézt na výcvik na Zem. Byla tak vystrašená, že dokonce upustila Purzu, jak se odportovala zpět do jediného bezpečného místa, které znala. „Při cestě sem jsem nemohla myslet na nic jiného než na tebe.“ Křečovitě se otrásla při vzpomínce, jak vypadal, když na něj poprvé pohlédla.

„Byl jsem opravdu na kaši?“ pronesl zamyšleně, když v její mysli zachytil svůj obraz. „Pravděpodobně je velmi dobře, že pacienti neví, jak je vidí ostatní.“

Sevřela ho tak těsně, co jí síly stačily. „Takže - pokud nic nenamítáš, mohu prosím svým vlastním způsobem přispět a podpořit tvou milovanou rodnou planetu?“

Jeff povytáhl obočí a požíval se na ni. „Opravdu to myslíš dobře. A protože Makil a rada ti hodlají udělit čestné občanství, spoléhám na tvoji diskrétnost. Teď, když věž funguje, jak dlouho bude podle tvého názoru Reidinger ochoten omlouvat tvou absenci?“

Rowana se na něj blaženě usmála. „Tak dlouho, dokud bude přesvědčený, že se ještě zotavuješ.“

„Co?“ vyhlížel Jeff skepticky.

„Je tady tak hezky a ticho,“ odtáhla ho k dlouhé lavici pod okny, „a nikdo nezaťuká na dveře, takže...“ Zarazila se, když si uvědomila, že to zní hořce.

Jeff se chápavě zasmál.

„Myslel jsem si, že toho na tebe bude příliš - ta naše ravenovská vzájemnost. V takovém blázinci musíš vyrůst, aby ses ho naučila ignorovat. Tys neměla moc dlouhé dětství, že?“

„Nejednej se mnou tak blahosklonně!“

„Klídek, klídek!“ A políbil ji na koutek úst způsobem, který ji rozhodně neuklidnil.

A CO SI MYSLÍŠ, ŽE DĚLÁŠ, TY BĚLOVLASÁ, ZASLEPENÁ BLÁZNIVKO Z ALTAIRU...

I empat s polovičním dosahem by si okamžitě všiml, že snídám a krmím synovce, odpověděla stejným způsobem, jakmile zvládla vložit do lanových úst další lžičku vložek.

Jeff si podpíral hlavu a pečlivě sledoval zcela neočekávanou stránku povahy své milenky. Á! Hlas našeho pána. Jsem rád, že se zaměřil na tebe!

TEĎ POSLOUCHEJ TY, TY NEZAHOJENÝ...

Víte, že jsem vůči lichotkám imunní, odpověděla Rowana.

Ale nejsi imunní vůči pokutám za porušení smlouvy. A všechny problémy vznikly kvůli tomu mladičkovi, kterého cítím ve tvé blízkosti. Jestli se ty a tvůj druh nevrátíte do konce dne - tohoto pozemského dne - do svých stanic, oběma vám strhneme maximální částku kvůli opuštění stanice během služby. A to by řádně pokazilo tvé altruistické záměry, Rowano z Callisto!

„Domnívám se, že to myslí doopravdy,“ obrátila se Rowana s hihňáním Jeffovi.

„Jsem už dostatečně vyléčený, takže tě mohu odeslat zpět,“ pronesl smutně, protože uplynulý týden byl pro oba radostným objevováním toho druhého. Přestože měli spoustu práce a tím pádem dlouhý pracovní den, kdykoliv to šlo, pracovali ve dvojici.

„Získala jsem dostatečnou jistotu, že se můžu portovat sama,“ obratně setřela Ianovi z pusy zbytky vloček a vsunula mu je dovnitř. „Zdá se, že to nebude tak svízelný úkol.“

Napoprvé ne, přidala se z vedlejšího pokoje Isthia Ravenová. Podvanácté budeš ráda, že máš dobrovolníky.

Jak ty máš dlouhé uši, babi Ravenová, podotkl Jeff.

Tohle také slyším, dodala suše. Nebo jste se na sebe vy dva upjali tak moc, že nerozeznáte, kdy mluvíte a kdy jen myslíte?

„Nebude se mi chtít odsud odejít,“ pronesla Rowana s hlubokým povzdechem a pečlivě utřela malému Ianovi pusy. Protože byl bratrovým jménem, byl jí dvakrát tak drahý a tak na něj dávala dobrý pozor. Dítě rázně zamávalo rukou a zamračilo se. Vypadalo v obličejí podobném dědovi tak nádherně, že se Rowana ohromeně zarazila. Zvedla ho, přehнула přes rameno a poplácala po zádech.

„Každý by si myslel, že ses o děti starala celý život,“ poznamenal Jeff nasupeně, přestože hleděl na svého nejmladšího bratra s láskou.

„Mám přirozený talent,“ odsekla rychle. Zároveň si uvědomila, že hloupé poznámky zakrývají strach z blízcího se konce vzájemné idylly.

Vůbec to není konec, Rowano, pronesl Jeff nekonečně jemně, modré oči plné lásky.

Ale budeme oddělení!

Šest dní, zvedl obě ruce, aby ukázal, že takovou maličkostí se nehodlá zabývat. U tebe nebo u mě? oči se mu škodolibě třpytily.

Raději bych přišla sem, ale bylo by rozumnější, vzhledem k tomu, že jsem byla tři týdny pryč, zůstat na Callisto.

Rád bych zdůraznil, že to bude tvá první dovolená za deset let, co jsi hlavní na Callisto!

Ale nikdy předtím jsem na ni neměla nárok. A jak jsem vytušila z hlubin pánovy mysli, hněv nesouvisí s mojí absencí. Co?

Samozřejmě, že se můžu k Reidingerovi chovat nespravedlivě...

To se pravděpodobně v životě nestane, láska. Zvláště když vezmeme v potaz smlouvu, kterou mě donutil podepsat. Prostě přiměj všechny, aby v mé nepřítomnosti pokračovali ve cvičeních, Jeffe. Víš, že Sarije je mladá, ale měla by být v dolech a naučit se vše o kovech a dolování. Měla by odletět na Zemi trénovat. Zvláště když je pro Deneb hornictví hlavním zdrojem příjmů.

Nemůžeme si dovolit poslat ji pryč. Zemi by nenáviděla. My Denebané jsme domácí tvorové a neradi opouštíme naše rodiště.

Ale tys to udělal!

Já jsem, má lásko, měl všelijaké zcestné vedlejší motivy... a mimoto jsem neměl na vybranou. Zašklebil se v hrané hrůze. At už mě potrestá a pošle někam daleko od Denebu...

Nic obydlého není dál než Deneb...

Rowana a Jeff zjistili místní čas na Callisto a rozhodli se, že pro Rowanu bude nejlepší přijet na stanici na začátku pracovního dne, kdy budou přijímány zásilky ze Země. Poprvé mohla Rowana vlézt do kapsle bez starého strachu. Ve skutečnosti dychtila čelit výzvě.

To je ale holka. Nehodláš překvapit Reidingera?

Prostřednictvím Jeffa cítila, jak se generátory roztáčeji na maximální výkon. Nedávno Jeff provedl poslední jemné úpravy. Přesto byl na Rowanu a způsob, jakým provedla počáteční opravy, hrdý. Potlačil zuřivou lítost, že ho opouští, i když jen na šest dní. Rowana se mu usadila v mysli a připravila se na společné odpálení.

Let proběhl v povznesené náladě, protože Jeff ji doprovázel po celou zpáteční cestu. Ve chvíli, kdy uslyšela slabé zaskřipání, jak loď usedá do kolébky, ze které před dvaceti standardními dny odletěla, ucítila další z Jeffových neviditelných laskání.

ROWANO? Afrův nedůvěřivý výkřik doprovodilo přivítání od všech ostatních empatických talentů na stanici.

Každý, kdo mohl, se teleportoval na přistávací plochu. Všichni zapoměli na protokol a soukromí a zmocnili se Rowany, objímali ji a poplácávali, takže se cítila přivítána královsky. Uvědomila si, jak ji takové přijetí neočekávaně potěšilo, cítila, jak se jí vlévá krev do tváří.

„Hej lidi, později uspořádáme opravdovou oslavu,“ pronesl Brian Ackerman, „ale teď dopoledne máme spoustu práce.“

Páni, jak já jsem rád, že tě vidím, Rowano! Ani nevíš jak!”

„Víš,“ překvapeně se zasmála, „já jsem také ráda zpátky!”

Když dorazila do věže plné důmyslné techniky, jež jí při cestě z Denebu chyběla, překvapilo ji, že vidí dvě pohovky.

Otočila se a přivítala dva T-2, kteří ji vystřídali. Vytí generátorů všem připomnělo povinnosti.

Promluvíme si později, ale máte moji nejhlubší vděčnost a uznání, řekla Torshaně a Saggonerovi. Během rychlého 'pohledu' si uvědomila, že vzájemná hluboká náklonnost povýšila jejich schopnosti na úroveň téměř se rovnající schopnostem hlavních.

Celá stanice poznala rozdíl, když Rowana začala zachytávat přicházející materiál a vystřelovat čekající dodávky. Deneb bude potřebovat čtyřikrát tolik budov, aby se vyrovnal Callisto, přemýšlela část mysli, kterou nepotřebovala k rutinnímu přesouvání nákladu. Tolik se tam toho bude muset udělat. Bylo by moudré nevystavět více, než povolují pravidla.

Konečně nazpátek v práci, co? dožadoval se Reidinger, když od něj osobně obratně převzala 'křehkou' zásilku.

Myslela jsem si, že jste si toho ani nevšiml!

Později si s tebou promluví o samotě, děvče! řekl tónem, který by ji dříve vystrašil.

Hluboko uvnitř se zasmála. Promluví si s ní. O samotě a osobně.

Potom ji jeden po druhém kontaktovali ostatní hlavní a myšlenkami ji přivítali. David trochu kousavě poznamenal, že konečně zjistil, proč vznikly všechny problémy a jestli se jí to líbilo? Rowana zapoměla, jak umí být chytrý. Hlavní z Capelly měla naštěstí tolik stížností na 'neschopnost' Callisto, že se neobtěžovala s osobním pozdravem. Ostatní byli zdvořile rádi, že je zpět ve věži, kam náleží, a ulevilo se jim, když se Jeff Raven vrátil k práci. Jediná Siglen neposlala přivítání, ale Rowanu opomenutí z tohoto kvadrantu příliš nepřekvapilo. Siglen by nikdy nepochopila, proč dala v sázku vše a šla za nemocným mužem!

Jakmile přijme hlášené náklady a odešle materiál dál, odstíní Jupiterův mohutný kotouč na čtyři hodiny stanici na Callisto před hlubokým vesmírem. Rowana si pomyslela, že v tomto časovém okně by mohla dokončit svůj rozhovor s Reidingerem. Těsně se spojila s Afrou.

Starý příteli, musím si s Reidingerem promluvit o pár věcech, začala. Ucítila jeho ohromení. Ano, samozřejmě, poletím na Zem! Osobně mu mnohé vysvětlím o hodně lépe. A je jen otázkou času, kdy se setkáme tváří v tvář.

Je to moudré? zeptal se Afra bez jakýchkoliv známek odevzdání. Setkal se s Reidingerem při mnoha příležitostech a pokaždé si oddychl, když se mu podařilo vyváznout bez úhony.

Nemůže být tak špatný! Nepotrestal mě, když jsem odpověděla na volání o pomoc. O stanici bylo postaráno. Právě jsem se dívala na záznamy a krásně jste to beze mě zvládli, nic se nerozbilo ani nerozsypalo, ani jeden náklad nezabloudil. Co mu tedy vadí?

To, že hlavní z Callisto riskovala sama sebe, odvětil Afra štiplavým tónem, žluté oči zatrpklé.

Vydělal na tom o hodně víc, než jsem riskovala, namítla kysele.

Já vím, odpověděl Afra s jemným důrazem.

Rowana se ušklíbla. Ráda bych toho starýho papriku překvapila.

Papriku? vyprskl Afra nad její drzostí.

Máš kontakty v centrále hlavního na Zemi. Může mě tam někdo propašovat, aniž by oznámil můj příjezd?

Hmmm, to zařídit nebude tak jednoduché. Na Callisto jsi v bezpečí, ale na Zemi je stále hodně bláznů. Reidinger je pěkně důkladně střežen.

Střežen?

Střežen!

Ale hlavní je určitě schopen ubránit se sám...

To je plýtvání energií, kterou lze uplatnit někde jinde v zájmu FT&T, podotkl Afra úsečně.

Rowana si odfrkla. Dobře, můžeš mi vůbec pomoci?

Je tam jeden T-4, který se stará o Reidingerovy problémy. Je to Terran jménem Gollee Gren. Uvidíme, jestli nám může

prokázat laskavost...

Neříkej mu, kdo jsem!

Tomu se Afra zasmál. Pochybuji, že existuje takový talent, který tě nezná, má drahá Rowano.

Ach! Vstřebala veškeré možné důsledky: Co když se pořádně odstíním? Pokud nebude očekávat Rowanu, proč by mě měl poznat, když si mě nebude moci přečíst?

V tom máš pravdu, ale stále ještě musíš projít ochrankou, aby ses dostala do kostky FT&T. Rutinní prohlídka okamžitě prozradí tvoji identitu.

Jestli si hlavní nedovede poradit s podružnou formalitou... vzdávala se Rowana.

Pokud se chceš dostat v tichosti dovnitř, abys Reidingera překvapila, budeš si s tím muset poradit. Zavolám Grenovi.

Trvalo hezky dlouho, než se Afra vrátil. Souhlasil, že na moji zvláštní žádost doprovodí moji anonymní mladou přítelkyni tak daleko, jak to jen bude možné. Ale s ochrankou se musíš smířit. Setká se s tebou u vchodu do přístaviště.

Cesta nevyžadovala skoro žádnou námahu, až se Rowana divila, jak se jí kdysi mohlo portování sama sebe zdát tak svízelné a děsivé. Přemýšlela, zda lze něco udělat pro hlavní z Capelly nebo Davida a zbavit je vštípeného strachu z cestování. Představila si scénu, jak tanečním krokem vplouvá do altairské věže a říká Siglen, že zrovna přiletěla ze stanice na Callisto. Ta stará babička by patrně omdlela.

Ve 14:30 pozemského času posadila loď do jedné z obyčejných kolébek hned vedle přijímací budovy. Odkakživa věděla, jak vypadá hlavní zařízení FT&T na Zemi, kde na velké ploše přistávají a odlétají lodě a plavidla všech velikostí, ale když stála uprostřed, cítila se vůči nesmírně velké kostce centrály FT&T postavené na ploše dvaceti čtverečních kilometrů jako trpaslík. Teprve nyní získala správnou perspektivu.

Obklopovaly ji kolébky zjizvené dlouhodobým používáním a nešetrným zacházením. Blízko budovy byly jednoduché a dvojité, na krajích plochy se rýsovaly kolébky schopné přijmout největší nákladní, osobní nebo válečné lodě. Na východě zachytila třpyt vody. Plochu po stranách obklopovaly řady a řady budov. V blízkosti se nacházely nízké průmyslové komplexy, za nimi se v dálce ztrácely různé vysoké linie obchodních a obytných věží největší metropole centrálních světů.

Rowana z vyučování v dětství věděla, že se město táhne nepřerušovaně podél pobřeží Atlantického oceánu a každých deset let proniká dál do vnitrozemí. Na přelomu příštího století město neúprosně pohltí celý kontinent, protože osídlení západního pobřeží mu expanduje vstříc. Jaký kontrast k Denebu!

Pod nohama cítila rachot obrovských generátorů, vítr jí přinášel hlasité vytí pracujících turbín. Jemný vánek od moře přinášel vlhkost slané vody a rozcuchal jí vlasy. Proti kovově páchnoucímu vzduchu, jenž jí uvázl v hrdle, to byla příjemná změna. Dokonce i recyklovaná atmosféra na Callisto byla lepší než tohle. Začala kašlat, když jí ostře páchnoucí vzduch podráždil hrdlo.

„Hej, kudy jste se sem připlížila?“ zeptal se muž v jasně oranžové vestě posunovačů nákladu, který vyšel zpoza stojanu určeného pro jednu loď.

„Nepřiplížila jsem se,“ odpověděla Rowana. „Přiletěla jsem z Callisto s rozkazem hlásit se u Reidingera.“

„Tak hlavního Reidingera se vám zachtělo,“ ušklíbl se. Podíval se zblízka na číslo kapsle a konzultoval je s jednotkou na zápěstí. „Hej, loď není na seznamu.“

„Určili T-4 Golleeho Grena, aby mě doprovodil,“ odvětila. Jak bylo vidět, Rowana zas tak známá nebyla.

„Talent Gren? Dobře, teď jen...“ najednou se jeho výraz změnil na nervózně překvapený. Narovnal se a udiveně se na ni zahleděl. Pravá ruka mu vylétla k uchu a Rowana si všimla, že nosí komunikační zařízení. „Ano, pane talente Grene. Loď s daným ID přiletěla. Ano, ukáži jí cestu.“ O poznání uctivěji ukázal k budově FT&T. „Půjдете támhle. Talent Gren vás očekává. Nenechte talenta čekat. Tady se nemůžete zdržovat.“

Škubl rukou ke vzdušné skořápce betonu a plastického skla, která vystupovala z fasády ohromné, matné kostky Federální telepatické a teleportovací agentury. Na stranách krychle Rowana postřehla transportní lana napnutá k okrajům velkého přístaviště a na nich - jako kapky rosy - spěchající vozíky.

Kromě stanice hlavního zde byly administrativní a tréninkové budovy Federální telepatické a teleportační. Někde uvnitř sídlil Reidinger. Velikost prostranství Rowanu odrazovala. Vrtošivý nápad Reidingera překvapit by mohl být nad její síly. Neměla nad Afrovými výhradami jen tak mávnout rukou. Jak se jen Jeff dostal dovnitř, aby se setkal s Reidingerem? Sevřela rty, ten člověk svým šarmem skutečně cokoliv v Galaxii. Ale pokud to dokázal on, zvládne to ona také.

Rowana se narovnala a přestala myslet na velkolepost a ohromnou velikost stanice zemského hlavního. Mohl by být Reidinger tvář v tvář také tak veliký? Nakolik reálný byl hologram kostky? Umlčela myšlenky o nepřiměřenosti a drzosti. Kráčela co nejrychleji ke vchodu stavby, brala přitom v úvahu rozdílnou gravitaci na Zemi a na Callisto.

Když se přiblížila ke vstupu, uviděla osamělou postavu. Cekala u dveří, oblečena v temně rudém obleku. Najednou si přála, aby si udělala čas a celou expedici naplánovala, protože na sobě měla poněkud zašpiněné pracovní oblečení.

Bylo to impulzivní rozhodnutí. Snad. Ale byla na Zemi a to bylo pozitivní... Měla velké zpoždění.

Centrální dveře se se zasyčením otevřely a vyšel muž s nataženou pravicí. Rowana sklopila štíty.

„Dobré odpoledne, Angharad Gwynová.“ Vteřinu jí trvalo, než si uvědomila, že je to její vlastní jméno. To bylo od Afry chytré. Řekla mu je vůbec nebo je odhalil z její mysli? Někdy by ji zajímalo, zda se Afra nezlepšil nad T-4. „Jsem Gollee Gren. Afra z Callisto mě požádal, abych vás doprovodil do kanceláří hlavního.“

S úsměvem potřásla nabídnutou rukou a odklonila pátravý pohled zesílený fyzickým kontaktem. Dovolila mu, aby na okamžik spatřil nezkušenou mysl naplněnou bázní z okolního prostředí. Na oplátku získala velké množství informací z mysli T-4.

„Oceňuji váš doprovod, Gollee Grene,“ řekla téměř bez dechu. „Neuvědomila jsem si, jak jsou zařízení obrovská.“

Zaváhal a podržel její ruku déle, než vyžadovala zdvořilost. Trochu sraštil čelo. „Už jsme se někdy potkali?“

„Pochybují. Tohle je můj první výlet na Zemi.“ „Tak fajn. Půjdemě dovnitř, ne? Vzduch venku škodí plícím,“ Gren jí s půvabným úsměvem ukazoval, aby šla dál. „Stále jsem něco Afrovi dlužil,“ pokračoval, „ale nejsem si jist, zda vám budu co platný, přestože mám od Afry přesné pokyny. Zvláště dnes, po všem, co se stalo.“ Vedl ji k řadě sedadel u zadní stěny vedle hlavních dveří. „Jakmile vás ochranka prověří,“ obratně mu vyzvedla z hlavy vše, co potřebovala o proceduře vědět, „mohu vás samozřejmě dovést do kanceláře hlavního.“

„Jsem čistá,“ řekla a ukázala mu odznak o prověření, který si sama obstarala. „Afra se postaral o všechno.“ Nastoupila do prvního prázdného výtahu.

„Co?“ Gollee byl ohromen. „Nevšiml jsem si... dobře, nevádí. Ale dokonce i s tímhle nebude jednoduché hlavního Reidingera dnes zastihnout. Budete se muset spokojit s tím, že domluvíme schůzku na jindy.“ Potom položil dlaň na desku ve tvaru ruky označenou nápisem 'Cizím vstup zakázán', dveře se zavřely a výtah se rozjel.

„Slyšela jsem,“ zdůraznila sloveso, „že nový denebanský hlavní nemusel čekat.“

K jejímu překvapení se Gollee Gren srdečně zasmál. „Ochranka talentů má ještě dnes noční můry z pomýšlení, jak se ten chlapík dozvěděl, kde opravdu má Reidinger kancelář.“

Protože poloha kanceláře zaujímala v Grenově mysli významné místo, nebylo pro Rowanu nijak těžké ji z ní vytáhnout.

Jeff Raven se svým charismatickým šarmem pravděpodobně použil stejného triku.

Vystoupili z výtahu do nákladně zařízeného vestibulu. Na stěnách visely vybrané závěsy s kresbami v živých barvách. Podlahu pokrýval složitý vzor sestavený z tvrdého dřeva. V chodbách, které do haly ústily, ležel koberec. Stála zde nádherně pracovaná křesla, pohovky a zvláštní odpočívadla přizpůsobená mimozemským formám života. Dvě ženy, elegantně oblečené v divoce pruhovaných, těsně padnoucích úborech pozorně sledovaly monitory. Obě okamžitě identifikovaly a mentálně okomentovaly nově přichozí, což se Rowaně nezdálo dvakrát zdvořilé. Vedle složitého hlavního panelu se objevil muž. Usmál se na Grena a pokusil se Rowanu přechít. Jako T-3 však neměl žádnou šanci. „Ráda bych se upravila, než...“ požádala Rowana mírným tónem, když se vhodně zvoleným bojácným pohledem rozhlédla kolem dokola.

Gren ukázal na chodbu se zeleným kobercem přímo po jeho pravici. „Počkám na vás,“ bezstarostně odkráčel k hlavnímu stolu promluvit si s mužem.

Když se Rowana vzdálila z dohledu, uslyšela, jak se pozdravili jménem. Na toaletě si učesala stříbrné vlasy a umyla ruce. T-3 ji letmo při upravování kontroloval. Když vešla do jedné z kabelek, kontakt přerušil. Rowana se usklíbila nad tak velkolepou příležitostí a teleportovala se o tři podlaží níže do jihozápadní části veliké krychle, přímo doprostřed prostorné místnosti, která představovala operační 'věž' Petra Reidingera IV. Úplně se zarazila, když pochopila, že dokonce ani hlavní neví, že je tady, protože neplýtlval energií na zajištění osobní bezpečnosti.

Tvar jeho křesla byl podobný jejímu, ale bylo větší, přizpůsobené těžšímu a vyššímu tělu. Před ním byl řídicí pult, značně rozsáhlejší než její na Callisto. Jako stín proklouzla na místo, odkud mohla vidět Reidingerovu tvář z profilu. Měl černé vlasy, jen na skráních s nádechem stříbrné. Myslela si, že bude mladší, protože mentální hlas měl mocný, prosáklý autoritou a vitalitou. Vousy si musel nechat narůst nedávno, protože na hologramech, které dostala, byl hladce oholen. Ale blízko úst měl vousy těsně přistřížené a což bylo velmi divné, tmavě rudé, stejné jako pečlivě přistřížený knírek. Kdyby vstal, nebyl by tak vysoký jako Jeff Raven, ale postavu měl mohutnější. Na sobě měl obyčejnou pracovní kombinézu stejnou jako Rowana. Mračil se soustředěním a když použil značnou sílu, vylétly ukazatele na pravou stranu stupnice. Protože zcela jasně mentálně komunikoval, nesměla ho Rowana přerušovat a dopustit se nejhoršího přestupku talentů. Najednou se divoce rozblikal dlouhý červený panel na řídicím pultu a příšerná houkačka přetrhla ticho.

„Tepelné detektory zjistily narušitele, hlavní,“ hlásil pobouřený mužský hlas.

„Dobře, jsem ráda, že se k vám lidé nemohou jen tak jednoduše vplížit,“ pronesla Rowana se smíchem a otevřela mysl natolik, aby ji mohl poznat. Otočil se na křesle a divoce se na ni zahleděl.

Když ji poznal, oči se mu doslova vytřeštily. Stále se smála. Hlavnímu Země se na tváři zrcadlily rozdílné nálady.

Neměla v úmyslu se s ním mentálně spojit, dokud se neuklidní.

„Hlavní? Odpovězte! Jste v pořádku?“

„Zruš kontrolu.“ Reidinger na ni stále zíral.

„Ale jsou tam dva zdroje tepla...“

„Identifikuj druhý jako Rowanu, hlavní z Callisto, a nech nás o samotě.“

Ozvalo se slyšitelné cvaknutí a komunikační jednotka ztichla.

„Takže opravdová láska účinkuje,“ podotkl. „Což je jako dar z nebes. Oproští toho nebohého chlapce z Denebu od dalších povinností. Protože jsi musela překonat mnoho překážek, dokázala jsi ve skutečnosti o hodně více než Raven.“

Na Reidingerově tváři se mezi mnoha jinými emocemi objevil samolibý úsměv. Vztyčil prsty a vlastně se na ni usmál.

Neměla tento úsměv ráda. „Ano, je to ještě lepší, protože velmi dobře znáš altairskou věž.“

Dozvěděla se od něj poslední zprávy a uvědomila si, že si chybně vysvětlila nejenom Sigleninu zdrženlivost při přivítání, ale i poznámku Golleeho Grena o posledním vývoji.

„Co je se Siglen?“

„Měla rozsáhlý infarkt a bude lepší, když nepřežije.“ Reidingerovi lze přičíst k dobru, že Siglen hluboce litoval. „Když jsem Ravenovi přidělil práci na věži, nejednalo se o můj vrtoch...“

„Má na víc,“ přerušila ho Rowana s prudkou pýchou.

„Udělej mi tu radost a buď chvíli zticha!“ Vokální napomenutí bylo stejně drsné jako mentální pokárání. „Je schopný, ale nezná zavedené postupy, je poněkud neotesaný a vždy připravený diskutovat. Jako bych si nevzpomínal!“ Zvedl husté obočí.

„Myslím, že si počíná nesmírně zdatně, zvláště když uvážíme skutečnost, že začal velmi nedávno.“

„Jak postupuje jeho rekonvalescence?“

Rowana potlačila kousavou odpověď jako reakci na Reidingerův kyselý tón a nezávazně pokrčila rameny. Jak mohla být tak naivní a věřit, že předčí Reidingera. Mimo... její hbitá mysl zachytila myšlenku. Tak! Lze přechystat hlavního Reidingera. Nebyl zvyklý používat štíty v přítomnosti myslí tak silné, jako byla její. Aby odvrátila jeho pozornost, přisunula si nejpohodlnější židli v místnosti a pomalu se na ni uvelebila. Hlavní nemusí postávat a přešlapovat z nohy na nohu jako nějaký lokaj.

„Zranění se mu hojí dobře, ale nemá ještě dost sil, ať si myslí, co chce! Postavila jsem přinejmenším ucházející věž a Jeff odvedl dobrou práci, když doladil všechny komponenty. Deneb je fakticky opět schopen plného kontaktu.“

Reidinger na ni zakýval prstem.

„Deneb je také rozbitý a centrální světy nemají zájem provozovat tam hlavní stanici. Nezáleží na tom, kolik jsi tam objevila talentů.“

„Naprostě se doplňují, Petře,“ použila jeho křestní jméno a usmála se, protože ho zastihla zcela nepřipraveného.

Naplnuje Reidinger každého posvátnou hrůzou?

Pokud se nebudeš chovat důvěrně, nebudu ani já, ty bělovlasá potvoro... Mračil se a oči se mu leskly.

Zasmála se. „Ve skutečnosti jsem neudělala nic jiného, než shromáždila talenty, které jsem potřebovala,“ dodala celkem podle pravdy, „a pro moji vlastní potřebu opravila věž.“

„Když mluvíme o potřebě, zcela jsi vyčerpala své soukromé fondy...“

„A vypůjčila si, kolik to jen šlo,“ dodala prostoděle. „Na znamenitou věc. Nemusíte se obtěžovat, abyste zjistil,“ potom si uvědomila, že Reidinger byl velmi dobře informován, „že nezdařená invaze stála Deneb tři pětiny populace a veškeré domy.“

Reidinger pokrčil rameny. „Kolonisté věděli, že riskují. Dostali, na co měli nárok. A ty...“ Opět jí pohrozil prstem.

Neříkejte mi, co můžu nebo nemůžu dělat, Reidingere, obořila se na něj, dříve než pokračovala. „Také bych nepokořila tak statečné lidi okázalou pomocí. Poradí si s tím sami...“

„Skvělé! Protože odtěd' budeš mít spousty práce na altairské stanici a ten tvůj se naučí mnoho nového o smluvních povinnostech.“

„Uznává je,“ začala Rowana, popuzená skrytou nadávkou.

Teď se Reidinger zasmál. „A naučí se, jak fungovat jako hlavní.“

„To už umí!“

„Nemá žádnou disciplínu. Ty,“ Reidinger sebral nefritovou sošku a začal si s ní pohrávat, „půjdeš na Altair a on bude pracovat na Callisto, kde ho budu mít pod kontrolou.“

Rowana odrazila rychlý útok zkoumavého kopí, takže Reidinger její radost nespatriř. Lepší situaci si nemohla přát.

Reidinger se o Jeffu Ravenovi brzy dozví víc, než mu bude milé.

„Na Callisto?“ hlas měla neutrální, pouze trochu zabarvený překvapením a mentálním zděšením. „Jak potom hodláte dostat vojenské jednotky z Denebu? Je dobrý, ale jen já dosáhnou z Callisto tak daleko. To nedokážete ani vy!“

„Torshana a Saggoner spravovali Callisto v době tvé nutné nepřítomnosti bez problémů.“ Reidinger se nepokusil skrýt, jak ho její nepřítomnost trápila. „Říkáš, že jsi tam vybudovala funkční zařízení? To bude pro přemístění loďstva stačit. Potom se Deneb bude muset spolehnout na vlastní přírodní zdroje.“ A vypustil potlučenou planetu z dalšího jednání FT&T.

Velmi soukromě si Rowana pomyslela, že Torshana a Saggoner udělají velmi dobře, když budou pokračovat v tréninku, který započala. Nebo byl Reidinger zpraven o potenciálu denebanských talentů lépe, než připustil?

„Budeš se muset odportovat na Altair... Věřím, že jsi teď schopná překonat velikou vzdálenost.“ Reidinger se nepřestal jemně hrabat v její mysli.

„Rytíř se vítězně vrací domů!“ odpověděla štiplavě. Potom najednou změnila tón. „Neexistuje naděje, že se zotaví?“ Cítila, že Siglen dluží trochu lítosti.

„Vůbec žádná!“ přerušil ji Reidinger příkře. „Jsme povinni ukončit její trápení, Rowano,“ dodal laskavěji, ale přesto nevrle. Potom se poprvé na ni doopravdy podíval a sklopil oči na bezpečnostní odznak: „Angharad Gwynová?“

Rowana se spokojeně pousmála, protože Reidinger překvapení nehrál.

„To je mé pravé jméno.“

Poprvé Reidingerův výraz vyzařoval respekt. „Tys ho nechala číst tak hluboko?“

„Samozřejmě.“ Neobtěžovala se zmínit o okolnostech. „Můj otec, Dai Gwyn, byl předákem na dole, moje matka, Marie Evans Gwynová, jednou z táborových učitelek. Měla jsem staršího bratra Iana. Možná si budete přát prověřit záznamy.“

„Proč?“ Reidinger měl zase náladu bojovat. „Každý tě zná jako Rowanu. Takhle pozdě se nezměníš na Angharad Gwynovou. Teď dokončí přijímání zásilek na Callisto. Už jsem zavolał tomu drzému personálu na Denebu. Ale pokud budeš okounět a odpočívát v pracovní době, oba vás tak bolestivě spálím, že celý měsíc spolu nebudete chtít spát. Popustil jsem vám oběma uzdu, že si to ani nezasloužíte.“

„Je to divné, ale já to tak nevidím, Reidingere,“ pronesla se smíchem, „když uvážíme, co jsme společně dokázali.“

Reidinger rychle zasondoval a Rowana mu to se smíchem vrátila. „Neobtěžujte se mě prokouknout.“ Mohla si dovolit být vlídná. „Tyhle metody znám.“

Dopravila se do přijímací místnosti a našla Golleeho Grena, jak se vzrušeně hádá s pěti rozruženými muži v obleku ochranky.

„Už jsem si svoji záležitost vyřídila, talente Grene,“ prohlásila a přerušila tak kázání, které dostával. Nadzvedla štíty, aby všichni mohli zjistit, kdo je. „Neměla jsem v úmyslu dostat vás do potíží, ale musela jsem si co nejrychleji promluvit s

hlavním Reidingerem."

„Nemohla jste to udělat normálním způsobem?" zeptal se Gren, pochopitelně dotčený.

„Ne," odpověděla bez výčitek svědomí. „Ale neobviňujte Afru. Musel vyhovět mým přáním. Byl jste velmi zdvořilý a moc jste mi pomohl." Gren si nahlas rezignovaně povzdychl. Potom se Rowana půvabně usmála na muže z ochranky, kteří vypadali, že jí tak ochotně neodpustí. „Víte dobře, že neexistuje způsob, jak zabránit jednomu hlavnímu, aby navštívil druhého'. Přesto tepelné senzory moji přítomnost odhalily. Slibuji, že až příště zavolám, naprosto přesně dodržím protokol. Pojďte, Gollee, dovedte mě k mé lodi."

Část čtvrtá

Altair a Callisto

Rowanu návrat na altairskou stanici pomocí vlastních sil velmi překvapil, potěšil a naplnil hrdostí. Spěšně svolaného přivítání se zúčastnilo mnoho známých lidí, mezi nimi i její nevlastní bratr a sestra. Byla velmi ráda, že je opět vidí. Potlačila nával bolesti, že se dnešního dne nedožila Lusena. Ani Siglen ne, protože v době mezi jejím rozhovorem s Reidingerem a koncem pracovního dne, kdy odletěla z Callisto, stará hlavní milosrdně zemřela.

Vítací výbor vedla ministryně vnitra. Porušila protokol a Rowanu objala, plakala štěstím.

„Mé drahé dítě, je přímo požehnání, že jsi zpátky mezi námi!" Podržela si Rowanu na délku paže od těla a rychle si ji prohlédla, potom ji opět sevřela v náručí.

Rowana ochotně objetí opětovala, potěšená spontánností ministryně. Žena znatelně zestárla ve tváři i na těle, ale mysl měla jasnou, otevřenou a laskavou jako vždy, dotek zbarven příjemnou, jasně zelenou barvou. Z tohoto kontaktu se Rowana dozvěděla více: ministryně vnitra Camella neschvalovala, že byla holčička Rowana svěčena do Sigleniny srdečné péče, často se cítila vinna, že nedokázala udržet bližší osobní kontakt s osiřelým dítětem. Rowana si také uvědomila Camellinu nesmírnou hrdost a úlevu, že se Rowana vrátila na Altair jako hlavní.

„Přála bych si, abych se mohla vrátit za příznivějších a ne tak naléhavých okolností," řekla Rowana v odpověď na pronesené přivítání.

Nakrátko se na tváři ministryně objevila bolest. „Ubohá Siglen. Alespoň byla ušetřena zbytečné bolesti a nikdy si neuvědomila svoji potupnou situaci. Tolik se nám ulevilo, když tě sem přidělili. Hodí se, že věž převezme hlavní, narozený na Altairu."

Rowaně byli představeni starosta a guvernér. Oba byli ve svých úřadech teprve krátce, přesto si Rowana jejich tváře pamatovala z dřívějších, kdy pracovali na méně důležitých místech. Podle puntičkářského protokolu oba v úctě sklonili hlavy. Potom vystoupil Gerolaman, zářící pýchou. Pro tak velkolepou příležitost se oblékl do formální tmavě zelené uniformy FT&T. Pak jí představil čtyři nové talenty, objevené po jejím odjezdu. Zbytek personálu stanice Rowana přivítala jmény a cítila se přitom divně, jako by z Altairu neodletěla před deseti lety, ale včera.

Kde je Bralla? zeptala se Gerolamana důvěrně, když si všimla, že další tvář chybí.

Musela minulý rok zanechat aktivní služby, odvětil Gerolaman nedůtklivě, což Rowaně napovědělo, že cítil, že Siglen mohla ještě žít, kdyby Bralla stále pracovala. Hluboce truchlí nad Sigleninou smrtí.

„Později je pro tebe, Rowano, připraveno náležité přivítání," zvala ministryně vnitra a váhavě dodala, „tedy pokud se ho budeš chtít zúčastnit." Siglen na podobná pozvání odpovéděla jen zřídka. A Rowaně to také nedovolovala.

Rowana se zasmála. „Velmi ráda přijdu. Byla jsem dlouho zavřená v kleci kopule na Callisto. Bude pro mě opravdovým požitkem mít k dispozici prostor celé planety."

„Až po provedené práci," diskrétně zakašlal Gerolaman.

„Ano, drahá," vyděsila se ministryně, „šoupnout tě hned po příjezdu do věže není vůbec laskavé. Vedoucí stanice spolu s ostatními odvedli pozoruhodnou práci, když si poradili..."

„Vidím naložené kolébky, ministryně," šklebila se Rowana. „Nezabere mi příliš času je všechny odeslat."

Strach na tváři ministryně roztál v úlevném úsměvu.

„Tak mi dej prostě vědět, až budeš volná, Rowano... nebo bych tě teď měla nazývat hlavní?"

„Mé jméno je Angharad Gwynová," prohlásila Rowana a nestydatě se zazubila, jak vychutnávala šok, jasně čitelný na tváři ministryně. „Dávám přednost Rowaně. Dám vám vědět," dodala a čile odkráčela do věže.

Altairská věž byla postavená podle stejného základního návrhu, uplatňovaného v celé sféře vlivu centrálních světů, ale Rowana si na ní okamžitě všimla jemných a přitom zřetelných změn od doby, kdy v ní bydlela naposledy. Nový generátor byl třikrát výkonnější. Ovládací panel byl modernizován, pravděpodobně aby vykompenzoval Sigleninu ubývající energii. Rowana si všimla pojistek u každého systému a uvědomila si, že Gerolaman a oba T-2, Bastian a Maharanjani, diskrétně starou hlavní kontrolovali.

Rychle skoukla hromadu ukazatelů a zjistila důležité hodnoty. Posadila se do křesla a nařídila zapnout generátory. Ten nový systém, který jste dostali, je opravdu skvělý, Gerolamane, pronesla uznale, když generátory okamžitě naběhly. Ten prokletý Reidinger mi na Callisto poslal nevyhovující starý odpad.

V hlavě se jí ozvalo Gerolamanovo po chechtávání. Tys to nepoznala? Na Callisto přesunuli starý systém z Altairu! Nevím, proč pracuji pro FT&T, když mají takové hrozné vybavení.

Žádné jiné v celé Galaxii není.

Rowana se v duchu usmála a hluboko v mysli uslyšela smích Jeffa Ravena. Potom použila sílu z generátorů a odeslala v souvislém proudu náklad čekající v kolébkách.

Dobře jsem tě vycvičil, poznamenal samolibě Gerolaman a soustředil se na práci.

Později se Rowana spojila s Bastianem a Maharanjani, aby si zvykla na jejich mozky a metody práce. Oba byli schopní, i když se k ní zpočátku chovali velmi formálně. Během dne se uvolnili. Fakt, že je všechny učila stejná hlavní,

představoval výhodu.

V prvních šesti dnech se příležitostně vyskytly zmatky způsobené menšími rozdíly v seřízení věže. Některé věci Rowana řešila jinak na Callisto a jinak předtím, než poznala Jeffa Ravena.

Blahodárně na mě působíš, lásko, řekla mu při jedné z jejich porad. Když byla na Altairu pozdní noc, na Callisto bylo obvykle brzké ráno. Dovedla si ho živě představit v posteli, ruce sepnuté za hlavou, přikrývky přitažené k bradě.

Jednou, začal s rozhovorem, mentální hlas hluboký a smyslný, se mi podaří vyčíslit veškeré kolosální změny, kterých jsi dosáhla u tohoto ubohého, veselého chlapce. Jakou neplechu napácháš dneska?

Neplechu? Kdy jsem vůbec mohla páchat nějakou škodu? Uklidila jsem veškeré Sigleniny krámy a nechala vymalovat ložnici. Takže dnes večer nebudu mít noční můry ze všech těch lián a kytek, které se mě chystají sníst zaživa.

Po prvním zděšeném pohledu na salónek Rowana vůbec nechtěla zabrat místnosti hlavní. Siglenin vkus a její záliba skladovat spousty věcí se vůbec nezměnily. Rowana se divila, jak stará, obézní žena s poruchou rovnováhy zvládla pohyb místnostmi, aniž by všechno neposhazovala. Otrásla se při pohledu na křiklavé barvy a nahromaděné harampádí. Zavřela dveře a zahнала dovnitř těžkou, pižmovou vůni, kterou Siglen udržovala v hale. Rowana by se radši přestěhovala do starých prostor, kde nyní bydleli Bastian, Maharanjani a jejich dvě děti. Siglenino obydlí se muselo předělat, aby se v něm Rowana cítila pohodlně. Navíc si nemohla dovolit víc než jen strhat příšerné tapety a vymalovat pokoje. Plat za nadcházející rok použila na potřeby Denebu.

Dotklo se jí, když se dozvěděla, že Gerolaman schoval nábytek, který neodeslala na Callisto. I když měla čerstvě vymalováno a pokoje vybavené jen stroze, strávila Rowana několik neklidných nocí, než si zde zvykla.

Jsi si jistá, že od nás nic nechceš? zeptal se Jeff. Mohu ti poslat, cokoliv si zamaneš.

Radši bych chtěla tebe, Jeffe, pronesla toužebně.

To já také! Ačkoli nejvíce toužím po vybavení stanice, jako máš ty! Představil si sám sebe, jak si mne ruce, místo tváře karikaturu hrabivosti a lichotivého úsměvu.

Netrap se. Na Altairu se ti přání splní. Ačkoliv žádné vybavení není horší než to, co máte na Denebu. Nikdy nepochopím, JAK jsi mohl dokázat tolik věcí s tak legračně malým generátorkem. Reidinger si neuvědomil, jak jsi silný! Já? V Jeffově hlase se objevilo opravdové překvapení, které utlumilo hrot Rowaniny chvilkové závisti. Její milenec si opravdu neuvědomoval svoji výjimečnou sílu.

Podle způsobu a nelichotivého tónu, jakým Reidinger s Jeffem mluvil, si starý muž evidentně neuvědomoval jeho potenciál. Bylo divné, že Reidinger, obvykle velmi bystrý ve věcech týkajících se talentu, by takhle chybil. Nebo jednoduše předpokládal, že spojení myslí učinilo Jeffa Ravena tak mocným?

Ano, má lásko. Jsi asi tak hlavní a půl. I když o tom možná vím jen já. Nenech ostatní, aby na to přišli. Zatím ještě ne, za každou cenu to před nimi skryj.

Což mi připomíná... Je dobře, že mě Afra a Brian cvičí ve všech těch nesmyslných FT&T protokolech...

Rowana se usmála jeho znechucení. Jeff zjistil, že tyto podružnosti tvoří nejtěžší část jeho nových povinností. Deneb byl příliš mladou, drsnou kolonií a zápasil o přežití, takže si nemohl dovolit mrhat časem a dávat přednost lidem společensky nadřazeným a služebně starším. Jinak bych se musel sám změnit na pravého mozkového příživníka!

Kéž bych se dožila dne, kdy budeš opravdovým příživníkem! Z náhodného Afrova komentáře se Rowana dozvěděla, že posádka na Callisto se s Jeffem pracuje o mnoho lépe než s ní. Raven měl naučené postupy a triky, jak vycházet s kapitány nákladních i osobních lodí, jako by ho na hlavního trénovali od raného mládí. Zvykl si na Callisto mnohem lépe než Rowana na větší odpovědnost na Altairu. Jeho přirozený šarm mu vše velmi usnadňoval.

Přijeď o víkendu domů?

Asi bych neměla. Stále se ještě zabydluji. Rowana si s výčitkami svědomí vzpomněla na Siglenin nabitý rozvrh.

To ti straší v hlavě, co? všiml si Jeff, četl si lehce v soukromých oblastech její mysli. Když o tom tak přemýšlím, bylo by pro mě mnohem poučnější, kdybych navštívil Altair. Reidinger je celý žhavý, jak mi chce rozšiřovat obzory a schopnosti, zasmál se Jeff naprosto zlomyslně, a já jsem natolik ochotný, že ho poslechnu. Kromě toho mám tento víkend celých obrovských třicet hodin na 'odpočinek', jestli jsem se nespletl při určování oběžné dráhy Callisto.

Nespletl a přiletěl, hned jak řekla Gerolamanovi, aby vypnul generátory. Zopakoval svůj výstup ze stanice na Callisto, pouze tentokrát Rowana naslouchala, aby zjistila, jak dokázal okouzlit tolik lidí v tak krátkém čase. Přirovnal ji k drobnému maskotu zastrčenému za uchem. Živě se bavil s Gerolamanem. Téměř stejně rychle okouzlit Bastiana a Maharanjani, přestože oba rozpoznali, že se jedná o silného talenta a tušili jeho pravou identitu.

Když ho Rowana slyšela, jak pokorně připouští, že pro něj altairská hlavní poslala, zareagovala ironickým smíchem, který ji ohlásil dříve, než vešla do hlavní kanceláře.

„Pokud věříte všemu, co vám řekne Deneban,“ pronesla, když vstoupila, „jsem vděčná, že je u FT&T pouze jeden.“

Když uviděla, že se Maharanjani zuřivě červená, uvědomila si, že žena zachytila některý z velmi živých nemravných obrazů, kterými Jeff odpověděl na svoji pohanu.

„Takže vy jste hlavní z Denebu?“ zeptal se Gerolaman, příliš omámený Ravenovým charismatem, než aby se kvůli této malé šarádě urazil.

„Z Callisto,“ pronesl Jeff s mírnou úklonou. „Vzal jsem jakýkoliv odpad, který mi tyhle bezvadné ruce nabídlý.“ Modré oči se mu třpytily tak rozpustile, že se vedoucí stanice pousmál. „Mohu ti pomoci s posledními malými úpravami, Rowano?“ zeptal se maximálně zdvořile, když si ji majetnický přivínil.

„Pevně věřím,“ prohlásila velkomyslně, „že náš pracovní den skončil. Práce na Altairu začnou za třicet dvě hodiny. Užijte si oddych.“ Odešli a nechali posádku věže omámenou radostí, kterou při setkání pocítili.

Uprostřed dalšího dne Rowana požádala Jeffa, aby ji doprovodil. Okamžitě poznal, kam se má v úmyslu podívat. Jemně

ji políbil na tvář a soucitně podepřel.

U cíle cesty ucítili ve vzduchu těžkou vůni máty. Rowana se roztrásla vzpomínkami.

„Poněkud nevšední zápach. Je těžké na něj zapomenout.“ Jeffovo chřípí se po vdechnutí vůně rozšířilo.

Od pustošivé laviny uplynulo čtvrt století. V údolí vyplněném bahnem, kde se kdysi nacházel hornický tábor Rowan, narostla máta do impozantních rozměrů. Rowana nenašla nic, co by neštěstí připomínalo. Přesto, kdesi padesát metrů pod místem, kde stáli, tři roky žila Angharad Gwynová. Ačkoliv Jeff prolomil překážky v její mysli, nevzpomínala si skoro na nic jiného než na jméno a dojem, který v ní vyvolávaly tváře, jež se na ni z výšky dívaly. Musely patřit její matce, otci a bratrovi. Pamatovala si na otrhanou předložku před mříží krbu, na které si často hrála. A na vše prostupující pach máty.

„Třileté děti nemají příliš mnoho nezapomenutelných zážitků.“

„Ledaže by byly velmi nešťastné,“ namítl Jeff jemně. „Kde tě nakonec našli?“ Věděl, že tento návrat musí sehrát celý. Vzala ho do údolí Oshoni, na římsu, kde přistáli záchranáři. Malý dempr již před časem odvezli do sběru. Jazyk bahna v následujících letech vyschl a erodoval v dešti, slunci a větru. Krátce, ale živě si vzpomínala, jak ji vysvobodili z toho malého, roztočeného vězení.

„Mělo by v tom být ještě něco jiného,“ mumlala, neschopna jakýmkoliv způsobem vyjádřit svůj neklid. „Dokonce si z té strašné cesty nevzpomínám na nic jiného než na otáčení a kodrcání. Potom jsem nárazem ztratila vědomí.“

„To jsi měla štěstí,“ Jeff se pokusil prozkoumat mlhavý neklid, který Rowana neuměla vyjádřit slovy. „Když o tom přemýšlím, pro třileté dítě muselo být hrozné mít po sobě a všude kolem sebe mazlavé bahno. Musela jsi být vystrašená, hladová i žízňivá. Navíc nebyl poblíž nikdo, kdo by tě utěšil. Ale už je to pryč, už jsi se s tím dávno vypořádala,“ ovinul jí ruku kolem pasu a vložil bradu do jejích stříbrných vlasů. „Nevím, co jsi tu chtěla vidět nebo najít, lásko,“ dodal mazlivým tónem a myslí konejšil Rowanin pocit marnosti. „Je zázrak, že jsi zůstala naživu. Máš před sebou budoucnost jako nikdo z hornického tábora Rowan. Neohlížej se zpět, minulost nelze změnit.“

„Viš, spojila jsem se s přístěhovaleckým úřadem,“ řekla stále sklíčeně. „Našla jsem tři rodiny se stejným příjmením - starší pár a jejich dva syny se ženami, takže si stále mohu vybrat. Těžební společnost Rowan ochotně hlavní ukázala záznamy,“ zamumlala smutně. „Mohu být dcerou Ewaina a Moragy Gwynových nebo Matta a Anny Gwynových. Jak Ewain tak Matt byli důlními inženýry. Povolání svých žen neuvedli. Takže i když si pamatuji, že moje matka pracovala jako učitelka, stále nevím, zda to byla Anna nebo Morag.“

„Záleží na tom hodně, lásko?“ Jeff jí zvedl hlavu a upřeně se na ni modrými očima plnými lásky zadíval.

„Nevím, proč by mělo, vždyť vím o své minulosti mnohem více než kdy předtím, ale záleží. Zvláště když vidím - a závidím ti - tvoji velkou rodinu.“

Jeff zvrátil hlavu a nahlas se zasmál. Vitr vanoucí údolím zvuk uchvátil a odnesl. „Cožpak tě naše velká rodina na Denebu odmítla?“

„Pro vás Raveny je to přirozené,“ namítl a schovala mu tvář na rameni. „Chci tolik dětí, kolik to jen půjde.“

„Tím způsobem určitě získáš ztracenou rovnováhu,“ podotkl s úsměvem.

„Také bych chtěla, aby se dozvěděly o mé rodině tolik jako o tvé.“

„Neříkej mi, že máš v úmyslu tady čekat, dokud se to nedozvíš?“ polekal se Jeff.

„To nemohu.“ A otevřela mu mysl a odhalila klíčící podezření.

„Rowano!“ roztočil ji, mysl mu vibrovala radostí.

Zacházej se mnou opatrně! Mám problémy s rovnováhou, i když se mnou netočíš jako s kolotočem. Ale zavěsila se na něj a usmívala se, jaký účinek na něj mělo její zázračné tajemství.

Když ji opět postavil na zem, přitáhl si ji co nejvíce k sobě, takže mohla cítit, jak se jeho mysl pokouší nalézt v jejím lůně nový život.

„Ještě ne, drahý,“ pronesla mírně pobaveně. „Jsou mu teprve tři týdny a není větší než pulec.“

Podržel si ji kus od těla a hrál zděšeného: „Můj syn, pulec.“

„Zatím ani nevím, zda je to 'syn'. Buď trpělivý!“

„Necítím se příliš trpělivě.“

„Lidstvo dokázalo mnoho věcí, ale žádný talent nikdy nebyl schopen urychlit těhotenství.“

„Můj syn,“ trval na svém Jeff, oči mu svítily, když se zadíval do budoucnosti, „nový hlavní na Denebu!“

„Nech to dítě vydechnout!“ protestovala Rowana.

„Jak jinak seženeme hlavního na Deneb, než že si jednoho opatříme sami?“

Nálada se jí najednou změnila a Rowana pronesla plačtivým hlasem: „Přesně s tímhle Reidinger počítal. K čertu s ním! Nenávidím se, když dělám přesně to, co chce.“

„A jsi sama šťastná, lásko?“ Jeff ji uchopil za bradu. „Já ano!“

„Ano, jsem.“ Ale hluboko uvnitř si nebyla tak jistá.

„Tvá vlastní matka řekla, že nikdy neslyšela, že by kinetik měl během těhotenství problémy,“ pronesla Rowana vřele a pokoušela se držet zlost na uzdě. Jeff si nezasluhoval mírný tón, i držením těla ji rozčiloval. „Řekla, že se chováš přesně stejně jako tvůj otec, když čekali nejstaršího syna. Jsi sobecký, ochranářský, pánovitý a otravný!“

„To bych se snad neměl o tebe bát?“ dožadoval se Jeff a přecházel po jejím pokoji v altaírské věži sem a tam. „Jsi hubená jako lunt, dlouho a těžce pracuješ a ještě se cítíš celá nespá, když si máš vzít den volna. Potřebuješ si odpočinout.“

„Viděl jsi jídlo, které jsem snědla při obědě? Vždyť víš, že jsem se pokaždé cítila dobře po čtyřhodinovém spánku. A teď vynechám celý den... nedovolíš mi nic dělat.“

Jeff se zarazil uprostřed kroku. Položil pěsti na stehna a narovnal hlavu. Na zamračené tváři se náhle objevil úžasný

úsmev. Proč se proboha hádáme? Vztáhl k ní ruce.

„Nevím," vděčně přijala jeho objetí a lehla si mu tváří na hrud'. Jako obvykle si uložil její hlavu pod bradu a jednou rukou jí vjel do vlasů. „Ledaže bys mě nechtěl nechat pracovat jako jindy, protože jsem v pátém měsíci těhotenství. Dítě mi říká, že se má dobře."

„Víš, že jste mi oba stejně drazí," mozkem mu otfásaly hluboké city. „Ještě stále je pro mě otcovství něčím novým." „I když tvá matka, teta a sestry mají děti jako smetí?"

Tentokrát je těhotný můj miláček a to všemu dává úplně novou perspektivu. Věděla jsi, že lidé sázejí na datum, kdy to Reidinger zjistí?

„Jak to zjistili? A jak je tohle vůbec napadlo?" urazila se Rowana.

Jeff zvrátil hlavu a tlumeně se smál. „Má lásko, ty ses neviděla v zrcadle? Je to naprosto zřejmé. Mimoto je dítě hlasité. Maharanjani je slyšela, jsem si tím jist, což znamená, že Bastian také. Gerolaman se na tebe něžně usmíval, když ses nedívala. Většina personálu měla podezření, zvláště když tě viděla jít. A Afra se mě zeptal přímo."

Rowana se usklíbila. „Věřím, že to Afra poznal."

„Jsi si jistá, že je pouze T-4? A věděla jsi, že tě vždycky miloval?"

„Ano," hluboce si povzdechla. „Mám Afru velmi ráda, zcela mu důvěřuji, ale..." Odmlčela se na delší dobu. „Pokud by ses sám neohlásil..."

„Vždycky jsem si uměl všechno skvěle načasovat," odpověděl Jeff tónem naprosté převahy, jež zmizela v návalu nakažlivého smíchu. „Mohla sis vybrat někoho mnohem horšího, než je Afra." Objektu ji ujistilo, že Afra nikdy neměl šanci.

„Nech mě příští týden přiletět na Callisto. Nebyla jsem tam od doby, kdy jsi ho převzal."

„Ty mě a té staré rachotivé kopuli nedůvěřuješ?"

„Vyptáš se, Ravene," pronesla trochu hněvivě a pokusila se vysvobodit ze sevření. „Mé tělo je těhotné, ale hlava ne. Kdybych chtěla citovat tvá vlastní slova, řekla bych, že z Altairu na Callisto mě dostane jen má hlava. Trvalo mi dost dlouho, než jsem se dozvěděla, že můžu cestovat vesmírem, tak mi nebraň."

„Naše dítě je mi velmi drahé, Rowano," řekl Jeff odhodlaně. „Jak ho můžeš vystavovat nebezpečí?"

„Já v tom žádné nebezpečí nevidím! Ty mě dokážeš tak rozčítit."

„Ještě jedna věc, drahoušku. Na Altairu tě Reidinger kontaktuje jen zřídka. Na Callisto si s tebou určitě vymění pár zdvořilých poznámek..."

„Jak se dozví, že tam jsem, když mu to neřekneme?"

Jeff si pobaveně odkašlal. „Vzpomínám si, jak jsem jednou navrhl, že bych mohl ovládat Reidingera. Vzal jsem ten návrh zpět. Ten muž ví všechno o všem, co se týká FT&T. Bude vědět, že tam jsi, a jakmile se s tebou spojí, pozná, že jsi těhotná. A když se to dozví, nenechá tě nikam odejít."

„Nesmysl!"

„To je pravda!"

A také byla.

Hodinu po příjezdu na Callisto ji Reidinger kontaktoval. „Teď mě poslouchej, Rowano. Jedna věc mi na tom zpropadeném Denebanovi, který si skáče z hvězdy na hvězdu jako..."

Jeff si uvědomil, že se Reidinger s Rowanou spojil a vykroužil na tváři výraz ve stylu 'já ti to říkal...' Když se Reidinger odmlčel, začal Jeff prsty počítat vteřiny. Právě došel ke čtvrté, když Reidinger opět promluvil.

TY JSI TĚHOTNÁ? A to jsi RISKOVALA přesun z Altairu? Rowaně se v hlavě ozvalo tak prudké leknutí, hrůza a zuřivost, že vykřikla.

Reidinger! přísný hlas prořízl vzduch, když Jeff vyskočil z křesla a ochrannářským gestem objal chvějící se družku. Uvolněte se!

U VŠECH SVATÝCH, RAVENE, myslel jsem si, že máš více rozumu! Jak jsi jen MOHL připustit takový risk?

Vůbec jsme neriskovali, odsekla Rowana celá zuřivá, že ji Reidinger dokázal tak vylekat. Jsem zcela schopná...

SCHOPNÁ? Ty už nejseš schopná...

To už stačilo, Reidinger, zasáhl Jeff tónem, který zastavil Reidingera uprostřed návalu hněvu. Rowaně se dařilo znamenitě a těhotenství probíhá normálně. Ne že by to byla VAŠE starost.

Musím se starat, když hlavní dává sám sebe v sázku...

Zvláště když pro vás a vaše FT&T může porodit nový talent! vmetla mu do tváře rozzlobeně Rowana. Aby bylo jasno, nehodlám plodit ani pro vás ani pro FT&T. Je to jen mezi mnou a Jeffem Ravenem. Ve smlouvě se nic neříká o nároku FT&T na moji dělohu! Přijměte to jako fakt, Reidinger. Můj syn nebude mít automaticky uzavřenou smlouvu s FT&T. Dlouhá pauza. Syn? Vy to už víte? Zuřivý hlas vystřídal něco podobného účtě. Nejenom, že Reidinger najednou odložil zlost, pomocí které se je snažil ovládnout, k Rowaně proniklo i něco jiného.

Ano. Rowana také ztišila hlas na úroveň normálního rozhovoru. Opravdu si nepřála, aby se na ni Reidinger hněval.

Nebo Jeff.

Jsi s ním ve spojení? V otázce zazněla palčivá touha po odpovědi.

Jeff nad touto téměř prosbou zvedl v údivu obočí.

Oba jsme s ním v kontaktu od pátého měsíce těhotenství, odpověděl Jeff, když ucítil, že Rowana protahuje ticho příliš dlouho.

Proč jsi mu to řekl? řekla mu soukromým kanálem. Nezaslouží si to.

Měli jsme s ním své problémy, Rowano. Dívám se na to i z jiného úhlu. Reidinger je unavený, utrápený, starý muž, kterému prostě musíš poskytnout nějakou naději, protože ji teď potřebuje.

Na co potřebuje naději?

Nevím, Jeff byl zmatený. Reidingerovi řekl: Samozřejmě, že v tomto zárodečném stádiu jde jen o mlhavý kontakt...

Co vlastně víš o vývoji plodu? zeptala se znovu Rowana na soukromé lince.

Jeff se na ni zašklebil. Nemohl jsem mít šest sester a nepochytil přítomně něco o porodu!

Najednou si oba uvědomili, že během jejich mentální výměny Reidinger přerušil spojení.

„To teda bylo neočekávané!“ pronesla Rowana nazlobeně.

Jeff se usmál. „Dali jsme přítelíčkově námět k přemýšlení.“

Rowana si dlouze povzdychla. „Jsem ráda, že mě zpozdil jen krátce. Na kom je řada s vařením?“

„No, rozhodl jsem se, že nebudeme mařit čas tak přízemními věcmi, takže prohlédni seznam jídel, která jsou připravena pro tvůj příjezd!“ Tlačítkem vyvolal menu napsané tak archaickým typem písma, že Rowana měla potíže se čtením.

„Asi bych mohla sníst všechno!“

„A během několika příštích měsíců narůst do Sigleniny velikosti? To bych nedovolil.“ S hloupostmi, které potom následovaly, jim trvalo téměř hodinu, než se vrátili k jídelníčku.

Seděli před umělým ohněm, který, jak Jeff neochotně připustil, byl velmi zdařilou napodobeninou opravdových plamenů, když diskretně zapípala komunikační jednotka a po celém domě se roztančilo zelené světlo.

Rowana zvedla překvapeně obočí, ani ona ani Jeff nebyli zvyklí na takovou úctu - lidé se jich mentálně ptali přímo - a otevřela kanál.

„Hlavní Rowana?“ zeptal se neznámý ženský hlas a vřele a laskavě dodal, „jsem Elizara Mathesonová, T-1, gynekoložka. Se vši úctou žádám o rozhovor.“

„Ne když mám den volna!“ Rowaniny prsty se chystaly přístroj vypnout, ale Jeff ji chytil za zápěstí. „Zatracený Reidinger! Jak se jen opovážil!“

„Co nám to udělá?“ zeptal se Jeff. Jeho úsměv Rowanu úplně odzbrojil. „Během porodu talenta budeš potřebovat pomoc T-1. Dítě může začít truchlet a nebude chtít opustit svůj útulek. Přinejmenším se Reidinger dost snaží, protože nám poslal nejlepšího lékaře.“ Když na něj Rowana s úžasem pohlédla, Jeff se ušklíbl. „Myslím si, že nemáš přístup ke správným informacím. A pokud bude ten chlapík jen z půlky tak tvrdohlavý, jako jsou oba jeho rodiče, budeš potřebovat nějak ho přemluvit.“ Naklonil se přes ni. „Samozřejmě, lékařko Elizaro. Prosím, vstupte do našeho sídla.“ Pokaždé si Rowana znovu uvědomovala, že s Jeffem Ravenem se nelze přit ani ho není možné obelstít. Jeho talent po všech stránkách neustále sílil. Pokud nějaká část její mysli nesla tento fakt nelibě, všechny ostatní se cítily ohromně bezpečně a chráněně. Nebo - jako zrovna teď - vzpurně. Ale teď neprotestovala proti Jeffovu zdravému rozumu, ale proti narušení těch několika krátkých hodin, kdy spolu mohli naprosto splynout fyzicky, mentálně, emočně i duševně. Ale podvolila se.

Nedáváš mi moc na vybranou, že? prohodila, když čekali na nezvaného hosta.

Starám se o tebe mnohem pečlivěji, než si myslí Reidinger. Mysl i pohled měl zatvrdělé. Víš, že tvé tělesné proporce nejsou pro snadný porod ideální. Nesmíme nic zanedbat.

Vzhled lékařky Elizary je oba překvapil. Byla štíhlá, ne vyšší než Rowana a vypadala o hodně mladší. Usmála se jejich ohromení a velmi ji potěšilo, jak na ně zapůsobila.

„Tolik jsem o vás, hlavní Rowano, slyšela,“ veliké zelené oči měla rozšířené nepotlačitelnou rozpustilostí, „že jsem se sem protlačila před mnohem zasloužilejšími lékaři. A navíc se ostatní zalekli...“ nádherný úsměv tlumil Rowaninu zlost, „vaší pověsti. Gollee Gren mě vážně varoval, že nejste tak prostoduchá jako Reidinger.“

Po této poznámce zbytky Rowanina odporu vyprchaly. „Gollee vás opravdu varoval?“

Reidinger se chová jako Machiavelli, že? pronesl k ní soukromě Jeff. Určitě dostala na vybranou!

Ale ne, přišlo od Elizary, sama jsem se rozhodla. Ačkoli když se mnou hlavní Země mluvil, řekla bych, že si myslel, že se na tuhle práci hodím. „Neoberu vás o více než jen několik okamžiků, hlavní, ale potřebuji aktualizovat zprávu z Altairu.“

„Nepromarníte ani chvíli,“ pronesla Rowana cynicky.

„Nel!“ zamrkala Elizara.

Skutečně jí to zabralo jen chvíli. Rowana se nikdy nesetkala s T-1 z jiného oboru. Elizařiny schopnosti a zručnost ji velmi uklidnily.

„Těhotenství krásně pokračuje. Nemohu ke zprávě z Altairu od místních lékařů dodat nic nového,“ řekla na závěr.

„Chlapec ještě nepokročil tak daleko, abychom se s ním mohli rozumně kontaktovat. Potom bude můj talent užitečný a já vám oběma pomohu s přípravami.“

„Moje matka neměla s žádným dítětem potíže,“ ozval se Jeff a dříve než mohl zasáhnout, Rowana ucítila nádech nejistoty.

„To je určitě pravda,“ připustila Elizara, „protože pravděpodobně její matka ji během posledního měsíce neustále doprovázela.“

„Jak to, pro všechny svaté, můžete vědět?“ zeptal se Jeff překvapeně, ale zjistil pravdu dříve, než mu v tom Elizara mohla zabránit. „Reidinger si dal práci, že?“

„Myslím, že oba chápete proč a musíte uznat, že na to má neodvolatelné právo,“ pronesla Elizara s mírnou důstojností a nepatrnou výtkou.

„Je to naše dítě, ne Reidingerovo. A on nemá žádné právo, aby strkal nos do...“

Klid, láska, řekl Jeff a natáhl ruku i mysl, aby ji utěšil.

Víte, že zárodek bude reagovat, upozornila mírně Elizara. Čím klidnější zůstanete, tím to pro vás oba bude lehčí! Čím silnější a důvěrnější svazek nyní vytvoříte, tím bude zrození snazší. Dítě bude potřebovat vaši důvěru. „Ale hlavní důvod, proč jsem pro hlavní přijatelná je, že jsem bez problémů porodila již dvě talentované děti.“

Tohle uklidnilo Rowanu víc než cokoliv jiného, ačkoliv se teď nechtěla cítit klidná, ani aby uklidnila své nenarozené dítě. Ale Jeffovi se nemohla vyhnout tak lehce jako Elizaře. Nemohla ani neuposlechnout ani uniknout před Reidingerovými následnými opatřeními, o kterých se domnívala, že jsou dotěrná, nestydatá, arogantní, zbytečně omezující a příliš autoritativní. Naneštěstí se Jeff Raven s hlavním Země dokonale shodl. Rowana si nikdy nebyla jistá, zda se Elizara opravdu s oběma muži rozchází v názoru na její návrat na Altair nebo 'chce potěšit těhotnou ženu'. Výsledkem bylo, že se Rowana na Altair vrátit nemohla. Znovu ji ustanovili hlavní na Callisto. Jeff odjel na Altair a dokud se nenajdou vhodní T-2, bude pracovat v týmu s Maharanjani a Bastianem. Když toto období skončilo, začalo - jak je Jeff sám nazval - galaktické putování. Reidinger ho posílal na všechny zbývající stanice hlavních s různými, velmi důvěrnými vzkazy.

„Prostě nechápu, co může být bezpečnější než přímý kontakt dvou myslí a proč tě Reidinger honí po všech čertech.“

„Lásko, je to pro mě neskutečně vzrušující. Nyní jsem se setkal se všemi hlavními a naučil jsem se od nich jen to nejlepší,“ oči mu zajiskřily. „Ta Capellanka!“ Při vzpomínce na vzájemné setkání protočil oči a v komicky hraném zděšení zvedl ruce, až Rowanu rozesmál.

Přestože Rowana dokázala ocenit, jak je Jeff jako jediný kočující hlavní užitečný pro FT&T, odloučení nesla nelibě, navzdory tomu, že Jeff vždy mezi jednotlivými cestami zůstal několik dní na Callisto a odpočíval. Na druhé straně se Jeff vracel povzbuzený, vzrušený a potěšený z příjemných návštěv věží hlavních. Ráda ho poslouchala, když ji sděloval postřehy o ostatních hlavních a rozmanitostech planet připojených k Centrálním světům. Mnohokrát mu záviděla neohroženost, se kterou cestoval nesmírnými prostory. Skrytě si umínala, že až její těhotenství skončí, zúčastní se těchto cest spolu s ním. Navzdory Jeffově vrozené síle si cestování vybralo daň a znatelně Jeffa oslabilo. Rowana se trápila, když viděla alarmující příznaky těžké únavy, kterou si partner nechtěl připustit.

„Samozřejmě, že to na mě působí,“ pronesl Jeff, když spolu líně leželi na oblíbeném místě před umělým krbem. Rowanu v mnoha ohledech více uspokojoval fyzický kontakt než ještě intimnější mentální spojení. Domýšlela se, že v minulosti tělesné doteky postrádala, takže nyní za ně byla o to více vděčná. „Je to vysilující, ale jsem pár dní s tebou a mohu opět odejít. Takové galaktické cestování přímo otevírá oči malému chudému farmářskému chlapci z Denebu.“

„Tohle o sobě neříkej!“ rozčilila se Rowana nad poslední frázi a uhodila ho do ramene, aby zdůraznila svoji zlost.

„Drahoušku, já jsem chudý,“ připomněl jí. „Mysli na prémii, které jsem za tohle žabí skákání vypáčil z Reidingera a které mi pomohou od dluhů mnohem rychleji, než kdybych pobíral jen plat na věži.“

„Neješ ani malý...“ Rowana ho nenechala se žádným způsobem ponížovat nebo podceňovat.

Jeff propukl v hlasitý smích. „Miláčku, miluji tvoji oddanost, ale viděla jsi ty chlápky, kteří vyrůstají na Procyonu? A na Betelgeuze? “ Umožnil jí na okamžik zahlédnout srovnání a Rowana uviděla, že vedle nich vypadá jako trpaslík. „JSEM farmářský chlapec z Denebu.“ Darebácky se na ni usmál. „Pomáhá mi to, abych si o sobě nezačal myslet příliš.“

„Hm, bylo jednání s Davidem opět složité?“

Jeff prošel několik scén a předvedl jí aroganci talentu z Betelgeuze. Rowanu ukázkami polekal i pobavil.

„Kdybych potkal Siglen, měl bych pár pádných připomínek k její představě 'výchovy' talentů,“ pronesl na chvíli vážně.

„Hlavní nepochybně tvoří životně důležité spojení mezi Centrálními světy, ale ve srovnání s ostatními T-1 vypadáme jako poněkud omezení nakladači. Nicméně,“ povzdychl si, protože byl v jádru šlechetný a tolerantní, „základní věci vás naučila dobře. Ale naše děti budeme učit co nejlépe.“

„Samozřejmě, že ano!“

Jeff ji objal a něžně políbil ze strany na krk. „A žádné z našich dětí nebude potřebovat Purzu.“

„Opět jsem myslela na pukhu?“

„Neustále ti číhá v myslí, na místech, kde ji nemůžeš vidět.“

„Nevím proč. Vrátila jsem se na Altair do hornického tábora společnosti Rowan a ty pro mě děláš víc, než by svedl kdokoli jiný.“

„Nevím, proč se neustále objevuje, lásko, snad jen, že pro tebe byla Purza v dětství tou nejdůležitější věcí na světě.“

Nejsem si jist, zda se mi líbí bojovat o tvoji přízeň s pukhou.“

To v žádném případě! Rowana si viditelně povzddechla a nejspíše se usmála. „Ale pukha byla tak dlouho jedinou věcí na světě, která naprosto rozuměla malé holčičce Rowaně... nebo ji to tak připadalo.“ Na chvíli zmlkla, mračila se. „Víš, je to velmi divné, tvoje matka se mě také zeptala, kdo byla Purza. To se mnou zamávalo.“

„Myslím, že bychom měli mámu přimět, aby si více kontrolovala mysl.“

„Ale ona nebyla dotěrná. Jak jsi sám řekl, má dlouhé uši. Nikdy předtím jsem nikoho takového nepotkala. Působila tak klidně a pokojně, dokonce i když...“

„Když si každý myslel, že umírám?“

„Ty jsi nikdy neumíral...“ Dokonce i když podobnou myšlenku zapudila, Rowana se celá roztřásla.

Jeff zvedl obočí a jeho tvář tak získala směšný výraz. „Má lásko, takhle by to Asaph a Rakella neřekli. Dobře, předpokládám, že v takové chvíli vyplula na povrch Purza. Ze všeho nejvíc jsi potřebovala podporu.“

Rowana přikývla a přitulila se k němu tak blízko, jak jí jen poloha těla dovolila.

„Myslím, že všichni máme nějaké místo,“ pokračoval Jeff, „nebo někoho, ke komu se uchylujeme v nesnadných chvílích, někoho, kdo nás utěší a kdo nám poradí, důvěrníka, který nikdy nezklame.“

„Ty jsi ho nikdy nepotřeboval,“ začala Rowana přemýšlet nad podivnými Purzinými návraty. Náhle ucítila, jak je Jeff v rozpacích.

„To jsem tě tolik oklamal, lásko?“ smál se Jeff a rychle si ji k sobě přivinul. „Věř mi, drahoušku, mám nad ostatními jedinou výhodu, že totiž dokážu napravit hloupé výroky dříve, než se dostanou mimo kontrolu. To je celé.“

„Ale potřeboval jsi někdy...?“ Toužila prozkoumat podivný pocit rozpacitosti, ve věrné a důvěrné lásce velmi neobvyklý.

„Ano, potřeboval," legračně se na ni usmál. „Tvoje Purza byla alespoň viditelná, řádně naprogramovaná reagovat na určité dětské a mladistvé potřeby..."

„Co je špatného na neviditelném příteli?" Ted' mu Rowana četla v mysli snadno.

„Nic. Dokud to nezjistí mladší sestra a celá rodina z tebe nemá srandu."

Měl tvůj kamarád jméno?

Jeff ji pohládl po hlavě. Jmenoval se Baghira.

Co?

Je to už dlouho, láska, ale víš, není poněkud divné, že to byla také kočka jako tvoje Purza? Přesněji - velký, černý a silný kocour. Rád lehával vysoko ve větvích stromů nebo se schovával na prosluněných útesech. Nenáviděl vodu. Což mě nepřekvapuje, protože jsem sám vždy lezl po stromech nebo se na podobných místech schovával před domácími pracemi. Vodu jsem ve skutečnosti rád měl. Rád jsem plaval, ale Baghíru jsem nikdy nepřemluvil, aby se ke mně přidal. Měl žluté oči - jako Afra... Jeffův hlas zněl pobaveně nebo možná ohromeně, že objevil určitou podobnost. Strávili jsme spoustu času objevováním nečekaných pokladů v jeskyních, dolech a na dalších nepravděpodobných místech. Spolehlivě mě ochraňoval před všemi hrůzami divokého, necivilizovaného Denebu. A my jsme se štěstím a rychleji než všichni ostatní připojili naši planetu k Centrálním světům. Jeff se usmál. „Viš, nevzpomněl jsem si na Baghíru roky! Myslím, že šlo o postavu z dětské knížky. Přivlastnil jsem si ho. Byl nepřemožitelný." Hej, chystáš se znovu na mně usnout?

„Vážně ne," přesto mohutně zazívala. „Nemusíme odsud odejít, že?" přitulila se k němu a našla si správnou jamku na jeho rameni, kam si položila hlavu. Přivola z postele teplou pokrývku a oba přikryl, takže nemuseli znova hledat vhodnou polohu.

Přestože Rowana na celou záležitost nahlížela jako na Reidingerovo dotěrnost, na Elizařiny návštěvy se těšila. Nejdříve se T-1 lékařka objevovala na Callisto dvakrát měsíčně a později jednou týdně. Na začátku posledního měsíce těhotenství chtěla Elizara zůstat až do porodu.

„Ale já se cítím dobře a dítě se vyvíjí perfektně," protestovala Rowana, „nebo jste mi to alespoň řekla."

Elizara se zašklebila. „Víte to stejně tak dobře sama, Rowano. Říkejme tomu stařecké slabůstky. Ne že by je mladí neměli, když uvážíme stav Jeffovy mysli."

Rowana remcala a cítila, jak dítě reaguje. Aby se vyhnula mohutným křečím dělohy, naučila se nazlobenou reakci na každou novou nepříjemnost potlačovat.

„Jeff ví, co pro vás rodina znamená," podotkla Elizara.

„Rodina?" Rowaně připadla tahle stylizace podivná. Jeff nikdy neoznačoval nenarozené dítě jako 'rodinu', obvykle mluvil o 'jeho' nebo 'jejich' synovi, nebo když konečně vybrali jméno, o Jeranovi. Ale příchodem dítěte se z nich opravdu stane rodina!

„Kdysi se stávalo," pokračovala Elizara zpěvavým hlasem, „že matka a otec nebyli na čerstvě narozené dítě a účinek, jaký to bude mít na jejich vztah, vůbec připraveni. Samozřejmě že se výchova k rodičovství stala součástí základního vzdělání, takže se na mladých, nezformovaných myslích nepáchaly špatnosti jako v dřívějších stoletích. Ale velmi nadějně a talentované dítě vyžaduje speciální péči a zacházení, zvláště při narození a v prvních třech měsících."

„To já vím. Vim to! Uvědomuji si to nejenom já, ale téměř všichni ze zpropadených Centrálních světů. Jediný, kdo se o tom nezmínil, je Capella a zrovna teď bych si s tou vysušenou starou pannou skoro vyměnila místo!"

„Rowano! Kdyby vás tak slyšela!"

„Jediná ona," odvětila kysele, „z celé sítě FT&T, mě padesátkrát za den nekontaktuje, aby se ujistila, že jsem ještě v pořádku a dítě je naživu a kope! Což dělá zrovna teď!"

„Potom ho utište!"

Z Elizary vyzařovala autorita, které se Rowana musela podrobit, stejně jako u Jeffa. Takže se přistihla, jak začíná poslušně meditovat. Elizařin vnitřní klid se přenesl i na Rowanu a utišil vzplanutí zlosti a frustrace.

„Mimořádně," pousmála se Elizara, když se Rowana opět uklidnila, „dovolila jsem si ve vašem zájmu něco udělat." Zaváhala.

„Cože?"

Elizara ji dotykem ruky jemně pokárala. „Podařilo se mi vysledovat rod Gwynových. Jen pro případ, že by existovaly genetické odchylky, které bychom měli znát."

„Vy jste to dokázala?" vykřikla Rowana. „Ale já to zkoušela..."

„Ano, ale z Altairu," usmála se lehce Elizara, „ale ne ze Země. A nedívala jste se do originální imigrační kartotéky, ale jen do záznamů Altairu."

„Což bylo k ničemu. A?"

„Všem odcházejícím kolonistům zjistili genetické údaje, genotypy a krevní obrazy. Mohla jste být dítětem pouze Ewaina a Morag Gwynových." Opatrně vyndala z brašny na stůl dva malé hologramy. „Jak si můžete všimnout, sklon k předčasně bílým vlasům postihl oba rodiče."

S vážností blížící se bázní Rowana pohlédla na dvě tváře. Navzdory faktu, že jejímu otci nemohlo být více než třicet, měl bílé vlasy. Obočí a knírek byly černé jako uhlí. Měl energickou tvář, čelo trochu zamračené. Pohlédla na hologram matky. Okolo pěšinky, kde se vlasy dělily, zářily stříbrné prameny. Dceři odkázala ještě šedé oči a úzkou tvář.

Elizaro, kdybyste jen věděla, co pro mě ten dar znamená...

Ale drahá, já to vím! Elizara jemně položila ruku na Rowaninu skloněnou hlavu.

Co se děje? okamžitě se dožadoval Jeff. Nikdy s ní neztrácel kontakt úplně a byl Elizaře stejně vděčný jako Rowana. Ta dívka je zázrak! Obejmi ji za mě! Neodvažuj se to udělat, abych se ti nemusel zpovídat!

Jsem v tuhle chvíli příliš šťastná, než abych ti to odepřela, můj milý!

V myslí se jí objevil zlomyslný smích. Varuj ji!

Rowana tak neučinila, ale sama pro sebe se šťastně usmála. Oči jí spočinuly na dvou hologramech a nezvedly se, dokud si je Rowana nesmazatelně nevryla do paměti. Nyní měla rodiče a navíc věděla, že měla bratra. Mohla se utěšovat přemítáním, komu se podobal více, zda otci nebo matce. Možná by jí Mauli, jež uměla zručně zacházet se štětcem a barvami, mohla nakreslit, jak mohl bratr vypadat.

V jednom bodě Rowana zvítězila nad Reidingerovou přehnanou ochranou - mohla pokračovat v práci na stanici Callisto. Torshan se Saggonerem byli potřeba na dalším vzdáleném koloniálním stanovišti a Elizara, podporována všemi ostatními lékaři, ujistila Reidingera, že těhotenství žádným způsobem neovlivnilo Rowaniny mentální schopnosti a normální pracovní zatížení neovlivní nenarozené dítě. Rowana všechny definitivně přesvědčila, když zkontrolovala její výbušnou náladovost, kterou - pokud byla rozladěná - znepokojovala celé osazenstvo. Všichni na stanici jí za to byli vděční.

Jakmile se těhotenství stalo obecně známou věcí, začal Brian Ackerman dotírat na Afru, chtěl vědět, zda bude Rowana v 'pořádku'.

„Jestli tím myslíš, jestli bude stejně svěhlavá jako před příchodem Jeffa," odvětil Afra komickým tónem a žluté oči odrážely, že je značně pobaven Brianovou otázkou, „říká se, že těhotné ženy jsou často klidnější a povolnější."

„Rowana a povolná? To se mi nechce věřit," odpověděl Brian. „Ale ta Elizara je určitě milá. Má ji Rowana ráda?"

„Věřím, že se k sobě hodí. Elizara je nesmírně nadaná profesionálka. Kdybych já měl dítě, chtěl bych ji vedle sebe."

Brian se na Capellana polekaně zahleděl. „Ty přece nejseš mutant!"

„Ne, jsem muž stejně jako ty!" zíral Afra nazpátek na Ackermana.

„Neměl jsem v úmyslu... myslím tím, znám tě... K čertu. Všiml jsem si, že jsi byl do Rowany úplně blázen... Elizara je hezká, mladá a..."

„Vyberu si sám, pokud ti to nebude vadit, Briane, ale oceňuji tvůj zájem." Afra odešel do svého bytu a opustil Briana, který přemýšlel, zda ho snad smrtelně neurazil, a přál si, aby v první řadě tenhle rozhovor vůbec nezačal.

Jak se přiblížil den porodu, Rowana strávila mnoho času v bazénu v kopuli. Jen tady se necítila neohrabaně a nemotorně. Dokonce si s Elizarou promluvila o porodu ve vodě.

„Kdekoliv a jakkoliv se budete cítit pohodlně," odpověděla lékařka.

„Nebude se jednat o nějakou ohromnou akci, že ne? Nehodlá sem Reidinger vyslat kupu expertů, až půjde do tuhého?"

„Kdykoliv, jakkoliv a kohokoliv budete potřebovat, aby ulehčil porod vám i malému Ravenovi," ujistila ji Elizara tak rozhodně, že se Rowana nechala přesvědčit. Děkovala ironii Reidingerova zákazu jakékoliv cesty, který jí zabránil porodit dítě na jedné z vysoce specializovaných klinik na Zemi.

Byla si vědoma všech diskretních monitorovacích zařízení nainstalovaných v křesle ve věži, v bytě, v obložení postele, bazénu, houpací židli, kterou pro ni udělal Jeff vlastníma rukama, pohovce před krbem, dokonce i v přípravně jídel.

Věnovalo se jí docela dost pozornosti, ale porod by měl být soukromou věcí a ne předmětem zájmu celé obydlené Galaxie.

Rowana najednou věděla, že chce, aby s ní byla ještě jedna osoba: Isthia Ravenová se svými dlouhými ušima a zvučným hlasem. Nápad ji překvapil, ale přesto na ni působil uklidňujícím dojmem. Souviselo to s...

„Kohokoliv budete chtít," opakovala Elizara a taktně naznačovala Rowaně, že její myšlenky jsou naprosto zřetelné.

„Ale přijde?" Rowanu postihla zvláštní málomluvnost. Isthia Ravenová bude na rodinných polích sklízet první úrodu po útoku mimozemšťanů.

Zeptej se jí, poradil Rowaně Jeff, když na něm bojácně testovala svůj nápad. Bude poctěna a mohla by být užitečná.

Naučila se metamorfickému léčení, jež na mě tak skvěle účinkovalo. Pomáhá to také při porodu?

Zeptal by ses jí místo mě?

Co? Mocná Rowana se bojí své tchýně?

Dobře, ale ty se jí bojíš také!

Moc často ne. Nebál jsem se jí, dokud jsem tě nepotkal. Na konci myšlenky se ozvalo hihňání.

Nevím, jak se s tebou můžu snést!

Protože mě zbožňuješ, to je jasné! A také vzájemné. Smích byl vystřídán obrazem Jeffa jako pubertáka.

Isthii Ravenové Rowanina prosba zalichotila. Poradila se s Elizarou. Poněkud se o Rowanu bála, protože podle jejího názoru neměla nejvhodnější postavu pro nošení dítěte. Prohlásila, že přijde okamžitě, jakmile bude potřeba.

Potřebujeme tě hned, řekl Jeff matce. Alespoň já, když ne nikdo jiný.

Myslela jsem, že mě požádala Rowana, odvětila škádlivě. Určitě víš, že jak ona, tak tvůj syn budou v pořádku. Kolika jasnozřivých talentů ses už ptal?

Nevidím důvod, proč bych neměl využít jejich zdvořilých nabídek, pronesl Jeff popudlivě.

Isthia se usmála a změnila téma. Domluvila se s Jeffem, že ji přenesou na Callisto pár dní před očekávaným porodem.

Obavy se rozplynuly, když uviděla nastávající matku, jak z ní vyzařuje radost a jak se v pozdním stádiu těhotenství zakulatila. Isthia upřímně obdivovala jejich obydlí a štiplavě prohlásila, že by si nikdy nepomyslela, že místo určené k bydlení může být tak prostorné. Pečlivě naslouchala, když ji Rowana a Jeff vysvětlovali všechna bezpečnostní opatření a ukazovali, jak je používat.

„Na planetách máte alespoň spoustu místa, kam se schovat," poznamenala ironicky. „Bylo by mrzuté, kdyby nastal stav ohrožení zrovna při Jeranově porodu," dodala, když nakukovala do jedné z bezpečnostních komor. Pantomimicky

znázornila Rowanu, jak se pokouší vměstnat dovnitř.

„Budova má trojnásobné jištění," poznamenal Jeff. „Hlavní nelze riskovat."

„Potom se tě budu držet, dcero," smála se Isthia. „Máš vkusně upravený byt. No, my na Denebu také brzy uvedeme věci do pořádku."

„Nerozčiluje tě to někdy, Rowano?" zeptala se po večeři, když vyšel Jupiter a zaplnil oblohu. S obavami si měřila masivní planetu.

„Co? Tohle? Už jsem si zvykla," odpověděla Rowana a pokoušela se posadit na pohodlný gauč před krbem.

„Co levitace?" navrhla Isthia a rychle pohlédla na Elizaru, zda s tím souhlasí.

„To jsme také zkoušeli," odvětil Jeff a se smutnou tváří pozoroval Rowaniny rozpaky. „Už to nebude trvat dlouho, láska."

Rowana si skepticky povzdechla.

„Elizaro, když jste T-1 lékařka, nemůžete určit čas nebo alespoň den porodu?" zeptala se Isthia.

„Dokázali jsme vylepšit předporodní péči a zaručit tak téměř stoprocentně narození normálního, zdravého dítěte," vysvětlovala Elizara s nepatrným úsměvem, „a umíme uměle vyvolat porod, pokud nenastane v očekávaném termínu, ale stále neumíme určit dobu narození."

„Přála bych si, aby tohle dítě přišlo dříve," poznamenala Rowana unaveně.

„Je to tvoje první," řekla úsečně Isthia. „Cesta ven není ještě tak zřejmá."

„Neustále jsem mu opakovala, aby sklonil hlavu a dal se do toho."

„A mělo to nějaký účinek?" zeptala se Isthia pobaveně.

„Odpověděl, že je v současném prostředí naprosto spokojený a nevidí potřebu jakékoliv změny."

„To řekl tolika slovy?"

Rowana se zasmála, potěšena, že Isthii polekala. „To těžko. Prostě jsem jen měla dojem, že je úplně spokojený."

Isthia se otočila k Elizaře. „Co ji pomoci? Samozřejmě, že Rowana dosud nezmeškala termín..."

Elizara se jemně usmála. „Počkáme. Na umělé vyvolání porodu bude času dost, až se porod zastaví a my pocítíme odpor k opuštění dělohy."

Potom se najednou Isthia v lenošce vzpřímila. Pohovka chvatně přizpůsobila tvar. Isthia natočila hlavu, naslouchala.

„Co se děje? Co slyšíte?" zeptala se Rowana. „Iana?" Čas od času si Isthii pro její 'dlouhé uši' dobírali, ale vždy s respektem.

„Myslela jsem..." koktala Isthia a dychtivě se zahleděla na Elizaru. „Zachytila jste něco?"

Elizara se zamračila, ale zjevně se pokoušela naslouchat smysly, kterými byly tyto tři ženy štědře obdařeny.

Ted! řekla Isthia.

Rowana něco cítila až na okraji svého širokého dosahu. Je to příliš daleko. Zlost! Bolest!

Čí? dodala velmi zamyšleně Isthia. Nemohu určit zdroj. Myslím, že nejde o člověka!

Elizara se na ni překvapeně podívala. Jak byste to potom mohla slyšet?

„Také jsem to slyšela," připomněla lékařce Rowana. Zašklebila se.

„Přinejmenším to není nikdo z příbuzných," uklidňovala je Isthia. Nebo mám navázat spojení a kvůli vám se ujistit?

Isthia pomalu pokývala hlavou, čelo svraštělé rozpaky. Potom rozhodně setřásla krátkou nevolnost a usmála se na zbylé dvě. „Pokud jsi to byla ty, Rowano, mohly bychom to připsat prenatalním nervům."

Rowana si podrážděně povzdechla a dotkla se velkého břicha.

„Pojď, synu, vylez a ukonči tohle čekání. Jsi už dost starý na zrození."

O dva dny později, když velkolepý Jupiter zaclonil obyvatelstvu kopule hluboký vesmír, se Jeran Raven rozhodl řídit matčinou radou. Dítě nasměrovalo hlavu do pochvy a uspišilo tak prasknutí porodní vody. Téměř dříve, než Elizara mohla Rowaně pomoci potlačit bolest, začaly dlouhé a silné kontrakce.

Jeffovi zrovna končila služba na věži. Přijel, když Isthia a Elizara Rowanu utěšovaly.

„Ted' je na vás," obrátila se k němu Elizara, „abyste syna uklidnil. Následující chvíle pro něj budou těžké, ale nesmí to vzdát nebo se vzpírat."

Rowaně ohromně pomohlo, když ji podpíralo Jeffovo silné tělo a dotýkaly se jí jeho ruce. Spojili síly a naléhali na syna, aby vydržel krátké nepohodlí a vstoupil do opravdového světa lidí.

Není to od nás trochu pokrytecké, pronesla Rowana soukromě k Jeffovi, požadovat od něj, aby opustil pohodlí lůna a slibovat mu bezpečí, které jsme nikdy nepoznali?

Takže ty chceš zůstat těhotná po celý zbytek života? odvětil Jeff a urovnal jí stříbrné vlasy zvlhlé potem.

NE!

Tak tlač! pobízela ji Elizara. Chytni se Isthii rukou!

Během následných mohutných stahů ji držely pevné ruce. Tytéž ruce současně tišily a uklidňovaly bezděčné křeče.

„Kontrakce jsou divoké," poznamenala Isthia.

„Ale ne neobvykle," reagovala Elizara, „a v pětiminutových intervalech."

„Brání se on nebo je to ve mně?" zeptala se Rowana a supěla úlevou, když skončily obzvláště silné stahy.

„Trochu obojího," odpověděla Elizara a Rowana nenašla v její mysli bližší upřesnění. Nikdy svým pacientům nelžu!

Ne, to byste současně pacientce ani nemohla!

Nešlo by to ani ve společnosti, kde se zdržujete, dodala Elizara pobaveně. „Dobře, ted' přichází další kontrakce."

Všichni ucítili náhlou nevraživost dítěte, když se ho zmocnil neúprosný rytmus stahů mateřské dělohy. Tyto pocity se mu nelíbily, děsily ho. Neustále ho uklidňovali vřelostí a láskou a podporovali ho, aby neváhal. Vůbec se mu tenhle zážitek nelíbil.

Mně se to také teď příliš nelíbí, synáčku, oslovila ho Rowana. Potom málem přestala vnímat, jak prožívala obzvláště silný stah. Sevřela Isthii ruce, až se bála, že jí způsobí modřiny.

Pokračuj!

Rowaně, ztracené v neúprosném procesu rození, se zdálo, že zápas se synem trvá nekonečně dlouho. Kontrakce přicházely rychleji za sebou a trvaly déle. Kvůli nervovému bloku se nacházela v jakési agónii. Přesto ji fyzická námaha vyčerpávala.

Prosím, Jerane, prosím! křičela a přemýšlela, kolik ještě vydrží.

Pod útokem další mohutné kontrakce cítila, jak jí Elizara a Isthia položily ruce na vyduté břicho a zdálo se jí, že tento stah vyvolaly jejich mozky a překonaly tak Jeranův odpor. Jakmile hlava chlapce prošla pochvou, začal Jeran strašlivě mentálně i fyzicky křičet. Protestoval z nelibosti i ze strachu.

„Narodil ses, synku," volala Rowana myslí i ústy, když otevřela oči a uviděla, jak Elizara uchopila do náručí mokré, svíjející se tělo.

Jeran opět zanařikal, dezorientován, zmaten a rozzloben rozdílným okolím, hlukem a zimou.

Tady, tady! utěšovaly ho tři dospělé mysli. Tady, tady tě milujeme, tady tě chceme. Teď a zde tě zahřejeme. Postaráme se o tebe.

Elizara položila dítě na matčino nyní splasklé břicho a vykonala potřebné poporodní úkony.

„Dokonce i hlavou dolů jsi překrásný," řekla Rowana Jeranovi a chytila ho za zuřivě máchající ruku. Chlapec nepřestával na několika úrovních protestovat proti surovému zacházení, kterému byl právě podroben. Je tak silný! Tak rozzlobený! tón Jeffova hlasu prozrazoval nekonečnou hrdost a úlevu. Už je po všem, ty můj překrásný chlapče. Bože, to ne. Právě všechno začíná, podotkla Isthia. „Plíce má ale dobré," dodala souhlasně.

Očividně po tobě zdědil hlas, matko, pronesl Jeff. Po narození křičel tak hlasitě, že musel být slyšet až na Denebu!

A ty máš snad něžný hlásek? provokovala na oplátku Isthia a na všechny strany z ní vyzařovala radost nad úspěšným porodem.

„Má trošku nad čtyři kila," hlásila Elizara spokojeně. „Těžší dítě byste už chtít neměla, Rowano. A porod také." Teď ho utišíme velmi primitivními prostředky.

Vy jste se spikly proti mému ubohému synkovi? otázal se Jeff a přihloupě se na Jerana usmíval.

Utišíme vašeho vůbec ne ubohého syna, pokárala ho Elizara. Pro dítě, které je tak zjevně talentované jako Jeran, je to vůbec nejdůležitější. Dejme se do toho! Isthio, začněte na metamorfické úrovni. Rowano, nechtějte po něm, aby během několika dalších měsíců komunikoval na vysokých psionických úrovních.

Isthia se dotkla malých chodidel a začala si něžně pobrukovat. Elizara s Jeffem ho otřeli do sucha - celou dobu ho přítomkonejšili jak doteky, tak myslí i hlasem. Brzy začal zívát a nepřál si nic jiného než chvíli spánku.

Když odnesli placentu, Rowana se s dítětem v náruči pohodlně uložila. Jeff se natáhl vedle nich, oči tmavé a až po okraj plné lásky.

Nikdy bych si nepomyslel, že budu cítit takovou náklonnost k dítěti, které nás oba brzy poblázní svými dětskými potřebami. Na ukazováček si položil Jeranovu otevřenou ruku, jež se kolem něj ovinula. Budu ten nejnemožnější otec v Galaxii.

Jeran JE určité to nejužasnější dítě, souhlasila Rowana, stejně pošetile naplněná pýchou. „Co... na... Zemi?"

Jeff se podíval, kam Rowana zírá, a uviděl, jak se objevují kytice a naaranžované vázy plné květin a rovnají se na veškeré dostupné místo, až jich byl pokoj téměř plný.

„Co se děje?" vyletěl Jeff, i když květiny nemohly způsobit žádnou škodu.

Ten mladík měl tak silný hlas, že jsem věděl všechno ještě dříve, než mi to Elizara řekla! pronesl důvěrně známý Reidingerův hlas nezvyklým šepotem. Děkuji!

Jeff a Rowana na sebe zírali, překvapeni nezvyklou pokorou v hlase hlavního Země.

Rowano? Jeffe? ozval se také váhavě Isthii hlas. Obsahoval podtón rozrušení, takže se oba zeptali, v čem je problém. Žádný není, jen že na Zemi nemohly zbýt žádné kytiky, protože všechny jsou v záplavě, která se právě objevila kolem celé kopule!

„Měla bys vidět náš pokoj," zakřičel Jeff nahlas. „Pojď dovnitř. A kde je Elizara?"

„V bazénu - jenom jestli má mezi lekníny, které tam doletěly, místo na plavání," řekla Isthia s tichou radostí, když otevřela dveře. Zastavila se a překvapeně zírala. „Kdo ze Země...?"

„Reidinger!" pronesli Rowana a Jeff unisono.

Uslyšeli vzdálený výkřik a pak mnohem zřetelněji: Dědo, cožpak nemáš v hlavě ani trochu filipa? Tolik květinové vůně a pylu dítěti příliš nesvědčí!

„Dědo?" Teď se ke sboru Rowany a Jeffa přidala i Isthia.

Ah, chyba, prasklo to! Elizara vypadala zklamaně. Dejte mi čas, at se mohu obléci, a já hned přijdu uklidit.

Přijďte uklidit hned, oblečení je až druhořadé, odvětil Jeff a zhroutil se v záchvatu smíchu.

Nesměj se, Jeffe! pronesla Rowana a rukama se popadla za bolavé břišní svaly. Prosím, nerozesmívej mě, Jeffe! Prosím! Isthia přispěchala Rowaně na pomoc a položila jí své silné ruce na břicho. Pokoušela se na Jeffa mračit, ale současně se široce usmívala. Potom se objevila Elizara, vlasy mokré, zabalená ve velkém ručníku. Vypadala zklamaně.

„Reidinger je váš dědeček?" zeptala se Rowana a přemýšlela, jak je možné, že si ničeho nevšimla.

„Ve skutečnosti pradědeček, ale to je takové složité a on se pak cítí příliš starý. Ještě než jsem sem přišla, skryla jsem tuto skutečnost za štít. Děda si myslel, že byste mohli odmítnout mou pomoc, kdybyste se dozvěděli, že jsem jeho příbuzná. Ale pro tak důležitý porod jsem nejkvalifikovanější. To, co jsem vám řekla při našem prvním rozhovoru, byla pravda: nabídl jsem se, že sem pojedu, a jemu se tak ulevilo, že jsem opravdu přijela. Možná, že na vás hulákal a neodpustil si řečnické výstupy, ale věřte mi, to naznačuje, jak moc se o vás bál. A o vás také, Jeffe. A teď si na

speciální seznam přidal i Jerana."

Rowana Jerana v ochranářském gestu objala a upřeně se zahleděla na Elizaru. „Nerodím děti pro FT&T."

„Já také ne," odpověděla Elizara se smíchem, „ale děti jsou součástí ženy. Nemůžete popřít, že se nyní cítíte ženštěji, než kdykoliv předtím v celém vašem životě."

Rowana to zvážila a nezbylo jí než souhlasit. „Ve skutečnosti, teď, když jsem tím už prošla, nic proti častému těhotenství nenamítám." Vychytrale se podívala na Jeffa.

„Jen si musí Reidinger uvědomit, že budu mít děti - ať talentované nebo ne - protože je chceme my."

„Musím teď popřít pověry, že dědeček žije a dýchá jen pro výkonnost, expanzi a neustávající úspěch FT&T." Elizara zamrkala. „Hrozně ho zklamalo, když jsem se dala na medicínu, ale právě tam mohu uplatnit svůj talent. Ve skutečnosti se ten chudáček drahoušek," usmála se, když v jejich myslích zachytila údiv nad tímto milujícím oslovením, „postupně zklamal ve všech sedmi dětech a jejich potomstvu až do třetí generace. Jak víte, je z rodu Reidingerů třetí, kdo byl hlavním na Zemi. Nešli za sebou, občas přeskočili jednu generaci. Tolik by chtěl trénovat čtvrtého. To je jeden z důvodů, proč se chová tak nepříjemně. Cítí, že ho genetika podvedla. Samozřejmě, že mnoho z nás má uznávaný talent, ale nikdo nepatří mezi kandidáty na hlavní. Víte, že se jedná o nejvzácnější kombinaci talentovaných lidí. Oba dva mezi ně patříte, mladý Jeran jakbysmet."

„Reidinger vyjadřuje svůj zájem divným způsobem," odvětila Rowana nedůtklivě. „Když si vzpomenu na jeho výbuchy určené mě..."

„Právě vy, Rowano," tón Elizařina hlasu se změnil, „ze všech hlavních nejlépe víte, co je osamělost!" Na chvíli zmlkla, takže Rowana ucítila, jak ji z obvinění bodlo u srdce. „Děda nemůže směšovat osobní pocity s profesionální odpovědností. Možná vás překvapí," něžná Elizara mluvila hlasem plným hořkosti, „že cítí mnohem intenzivněji, než se domníváte. Pouze to dovede skrývat lépe než ostatní."

Omlouvám se, pronesla Rowana pokorně, vím, že jsem egoistická...

„Hlavní takové tendence mívají," souhlasila Elizara už mnohem mírněji, „to je riziko povolání. Nesmíte změnit svůj postoj k němu. Zlobil by se na mě, že jsem vám třeba jen naznačila, že jím vybudovaná bariéra má trhliny. Ale já se s ním doplňuji dobře. Stejně jako vy dva spolu. A vy, Isthio, jste mnohem silnější, než jsem si napoprvé myslela."

Isthia pozorně sledovala Elizařin obličej. Teď zřetelně pokrčila rameny. „Deneb je mojí budoucností. Ale zajímají mě problémy hrozivého hlavního ze Země." Skončila naplň s úsměvem.

Elizara je mávnutím ruky varovala. „Dost žertování. Pojďme odnést aspoň nějaké kytky z místnosti. Co je moc, to je moc. To zvláště platí pro právě zrozené plíce."

„A to se ani nezmiňuji o klimatizaci v téhle části kopule," dodal Jeff.

„Viš, to od něj bylo dost milé," zamumlala Rowana ospale. A jakmile transfer skončil, rychle usnula, jednu ruku majetnický obtočenou kolem syna.

„Je to hodné dítě, jak děti bývají," poznamenala Isthia o několik dní později, když se loučila. „Nikdy jsem si nemyslela, že by mi Ian mohl chybět, ale je tomu tak. Už jsem se povalovala v přepychu až moc dlouho." Ignorovala smích vlastního syna a položila ruku na čelo spícího vnuka. „Bude to pěkné kvítko, ale ty ses do toho obula pořádně, Rowano."

„Díky vám, Isthio," Rowanin hlas i mysl byly hluboce vděčné.

Isthia ji věnovala pohled plný porozumění. „Dívám se na všechno z rodičovského pohledu, má drahá, obě to víme.

Přesto se mi to líbí." Sklonila se a políbila Rowanu na tvář. „Takovej drobeček!" A rychle opustila místnost.

Rowanina přání šťastné cesty doprovázela Isthiinu kapsli celou cestu na Deneb. Elizara ještě několik dnů zůstala, aby se ujistila, že se Rowana úplně fyzicky zotavila. Porod, přestože trval jen krátce, ji vyčerpal.

„Řeknu Reidingerovi zcela jasně," prohlásila Elizara, když se také připravovala opustit novou rodinu, „že jste na mateřské dovolené až do doby, dokud já neschválím váš návrat do práce. Bude bruchet a vztekat se, ale neustoupím ani o píď. Miluje, když mu někdo odporuje. Ani nevíte, jak byl rád, když jste k němu tak nečekaně zaskočila."

„To bych nikdy neřekla," odvětila Rowana se smíchem.

„Mimoto nebude riskovat svého mazlíčka - oblíbenou hlavní."

„Nelíbí se mi, když mě kdokoliv považuje za 'mazlíčka'," odpověděla kysele Rowana. Kojila Jerana a výraz obličeje se lišil od tónu jejího hlasu.

„Připomenu mu," opáčila Elizara měkce, „že jste také dobrá matka. To ho potěší víc," zašklebila se, když zachytila Rowanin rychlý pohled. „Vy víte, že jste dobrá matka. To je vrozené." Potom se trochu zamračila. „Kdo je Purza? Vaše matka?"

Rowana na ni zírala: „Cožpak mě nikdy nepřestane pronásledovat?"

„Nepronásleduje vás," Elizara se na chvíli odmlčela a zvažovala další slova. „Na to je příliš šťastná."

„Purza," vysvětlila Rowana trochu příkře, „byla pukha, kterou mi dali na Altairu."

Elizara nepatrně nadzvedla obočí. „Byla víc než jen to, Rowano." Jemně se usmála. „A právě nyní je Purza - vaše alter ego - na vás hrdá a pyšná. Stejně jako vy jste hrdá a pyšná, že jste po tak dlouhé cestě našla takové city."

„Pukha je mé alter ego?"

„Proč ne?" Znovu se Elizařiny rty lehce a rozpustile zakřivily. „Vždyť víte, že byla velmi chytře a důmyslně naprogramována." Položila ruku Rowaně na rameno a fyzickým dotykem ji uklidnila. Zároveň do Rowaniny mysli proudl Elizařin profesionální souhlas. „Purzina fyzická podoba byla zničena tou arogantní malou čubkou, ale vy jste ji ve skutečnosti nikdy neztratila." Posbírala si věci. „Pamatujte si, že jsem jen myšlenku daleko a pro vás vždy otevřená."

V tak těsném kontaktu s rodiči dělal Jeran znamenité pokroky a jen zřídka kdy způsoboval problémy bez jasné

rozpoznatelné příčiny. Jak děti v kopuli na Callisto, tak dospělě přiváděl do vytržení. Rowana znova získala sílu, zatímco Jeff si z ní utahoval kvůli jejím 'mateřským' křivkám.

Když se Elizara po šesti nedělích vrátila na Callisto, aby je prohlédla, shledala jak matku, tak syna naprosto zdravými.

Přesto ještě dříve, než se Rowana vrátila do věže - Jerana měla v kolébce u pohovky - poslal Reidinger pro Jeffa.

„To je podlé!“ stěžovala si Rowana a nervózně přecházela sem a tam po místnosti. „Tvůj syn tě potřebuje. Já tě potřebuji. Nezajímá mě, co říká Elizara, on nemá žádné právo rozbít naši rodinu.“

„Zlato, nevíme, jestli mu jde o tohle,“ reagoval Jeff.

Zachytila neúplně potlačenou myšlenku. „Ty! Ty jen prosvíštíš kolem a každého okouzlíš svým šarmem! Couráš Galaxii jako... jako...“

„Artista na vysoké hrazdě?“ navrhl mírně Jeff, ani v nejmenším zahanbený. „Nemůžeš mě oklamat, nelíbí se ti, že bych já nebo kdokoliv jiný řídil věž. Callisto je tvé, pod tvým myšlenkovým vedením funguje nejlépe.“

Měřila si ho očima. „Teď chvíli počkej, Jeffe Ravene, na mě tuhle taktiku nezkoušej!“

„Jsi ten poslední člověk na světě, kterého bych chtěl oblafnout,“ a vztáhl k ní ruce. Nebudeme se na sebe dlouho zlobit, lásko. Na to jeden druhého moc dobře známe. Přitiskl se k ní, přivinul ji k sobě, a každou buňkou těla ji utěšoval.

„Mimoto jsem zvědavý, co má pro mě Reidinger přichystáno. Byl jsem všude možně a vím, že centrální světy neplánují v blízké budoucnosti zřízení nové věže.“

A tak Rowana poslechla, zvedla jeho kapsli a šikovně ji vymrštila směrem k Zemi. S povzdechem se vrátila k práci.

Jeff měl naprosto pravdu, když říkal, že Callisto je její věž. Skutečnost, že byla altairskou hlavní, pro ni znamenala malé vítězství. Ráda pracovala se starými přáteli a využívala nových poznatků k účelnějšímu seskupování talentů, od kterých vyžadovala na tak důležitém uzlu bezchybnou práci. Ale Callisto bylo jejím domovem, místem, kde potkala Jeffa a zamilovala se do něho a kde se narodil jejich syn. Personál věže tvořil sehraný tým, který přežil všechny její mladistvé pošetilosti a o kterém nyní zjistila, že se stal její rodinou, kterou kdysi tolik postrádala. Afra jí byl mnohem více mladším bratrem než kolegou. Upřímně se domníval, že Jeran je okouzující dítě, což jen posílilo Rowanin příznivý názor na jeho osobu.

Přichází živý náklad. Afrovy myšlenky jí přerušily zadumání a Rowana okamžitě zachytila velkou osobní loď, vyslanou obloukem od hlavního Země.

Ahoj, miláčku, potkala se s ní Jeffova mysl. Nově narozená zvířata pro Deneb! Dostali jsme prémii za mateřství a otcovství. Taková je politika FT&T, takže se nejež. Právě jsem odeslal všechna svoje zvířata, abych opět založil farmu. Večer budu doma.

Cítila, že má na srdci něco důležitého, co jí chce sdělit. Byl to pro ni dlouhý den, chvílemi čekala, chvílemi uspokojovala Jeranovy potřeby, ale nejdelší část dne přemýšlela, jaký úkol Reidinger naloží na Jeffova bedra. Byla by ochotná i opustit Callisto, jen aby byla s Jeffem.

Budeš, lásko! Rychlá myšlenka jí odpověděla. Mysl mu zvučela radostí.

Rowana kojila Jerana, když Jeff nepozorovaně přijel. Přikradl se, takže ho neslyšela, až ucítila jeho přítomnost za zády.

Jeran ustrašeně vykřikl. Potom Jeff nechal průchod svému nadšení a oči syna i matky se otevřely radostí. Jeff vysypal nové zprávy.

„Hlavní na Zemi!“

„Pšššt! Všichni tě uslyší!“ Potom si uvědomila důsledky. „Hlavní na Zemi? To je přece Reidinger!“

Smutek zaplavil Jeffovu tvář i mysl. „Matka to pochytila od Elizary. Starali jsme se příliš o Jerana, než abychom si toho všimli. Uvědomila sis, že Reidingerovi je sto deset let?“

„Ah!“

Jeff přikývl. „Přesně!“ A otevřel mysl se vzpomínkami, co se stalo během důležitého rozhovoru v Reidingerově prostorné tajné kanceláři v kostce FT&T. Rowana viděla, jak zoufale Reidinger prahne po odpočinku a těší se na několik let bez stresu, který léta doprovázel tak vysoké postavení, jeho touha se po Siglenině odchodu ještě zvýšila. Reidinger si byl velmi dobře vědom, že jeho mysl čas od času zaváhá kvůli naprostému vyčerpání a slabosti, způsobené vysokým věkem. Přesto nemohl předat velení nepovolané osobě.

Chceš naznačit, že já... Rowana se začala hroutit při představě tak obrovské odpovědnosti. Jeff to zjevně považoval za nádhernou příležitost.

Promiň, že jsem tě o tuhle příležitost připravil, lásko... Zašklebil se. Věděl, jak moc se jí ulevilo. Líně se natáhl a nechal Jeranovy prstíky obtočit kolem svého ukazováku, výraz ve tváři dětinsky něžný, nijak nepřipomínal všemocného hlavního. Až do mého volání o pomoc mazaně na tu práci připravovali tebe. David by určitě neobstál, tím spíše ne Capella. Když si pomyslím, co teď mohu udělat pro Deneb...

„Pro Deneb?“ opakovala Rowana překvapeně. Potom se začala smát, pro jeho altruistické uvažování ho milovala ještě oddaněji. Je až zázrak, že si ho Reidinger vyvolil.

Jeff přikývl a potěšeně zamžikal třeptivě modrýma očima nad její pochvalou. Zajisté nemůže být rodný svět hlavního Země až v druhé třídě jako teď, že?

Dal sis jako podmínku věž na Denebu?

Miláčku, Jeff se natáhl na posteli a polštář si pohodlně strčil za hlavu, mohl jsem požadovat měsíce slunečního systému na diamantovém řetězu a dostal bych je. Jak jistě chápeš, Centrální světy musí mít za svého hlavního nejlepšího talenta. Úsměv se mu rozšířil. Nemyslím si, že bych byl chamtivý nebo příliš svěhlavý. Ale Deneb bude mít věž. Ty jsi provizorně zajistila základní vybavení - my ho vylepšíme a pošleme jim učitele a další personál. Nejstarší Rakellin syn se slibně vyvíjí na schopného hlavního. Do doby, než Jeran dospěje, aby převzal...

Rowana v obraně objala syna. „Mé dítě nenecháme na Denebu! Řekl jsi, že nedopustíš, aby podepsalo smlouvu s FT&T.“

Jeff se překulil na bok a pohladil Rowanu po tváři, aby zmínil její hněv. Usmíval se na ni způsobem, kterému nemohla odolat. „Lásko, celá hra se změnila v náš prospěch. Situace se změnila, pokud naše děti skončí velením FT&T. Vychováváme je tak, jak by se měli hlavní vychovávat, ve velké a milující rodině. Nikdo z nich nebude muset mít pukhu. Ne, dokud budeme naživu! Jsme tým, lásko, máme moc a zdroje jako málokdo jiný. Využijeme naše talenty nejlepším možným způsobem." Jeho výraz byl současně naléhavý a vážný. „Proto pojďme nechat splynout naše mysl." Velmi ho milovala a tak to učinili.

Jeranovi bylo právě šest měsíců, když Rowana opět otěhotněla. Ohromilo ji, když ji téměř všichni peskovali.

„Je to mé tělo!" zněla její odpověď. „Cítím se dobře, takže na mě přestaňte povykovat."

Navzdory postupujícímu stáří nebyl Reidingerův hlas ani o decibel tišší. Dal Rowaně zcela jasně najevo, že se domnívá, že riskuje jak sebe, tak nové dítě, když otěhotněla tak brzy.

Reidinger, mícháte se do mého soukromého života. Vy jste ten poslední člověk, který by měl něco namítat! odvětila ledovým tónem. Zcela jasně jste Jeffovi ukázal, jak moc děkujete za Jerana. Tak proč jste nyní nespokojen?

Nebudu mít svého nejlepšího hlavního...

Rowana se bez příchuti žárlivosti srdečně zasmála. Uspořádejte si fakta, staroušku. Řekl jste Jeffovi, že JE váš nejlepší hlavní...

NEOPOVAŽUJTE SE MĚ PŘERUŠOVAT...

Ne, neměla bych - nebo snad ano? odvětila Rowana pokorně. Je to tááák špatné pro váš krevní tlak nebo srdce nebo plíce nebo lebku nebo cokoli jiného. Takže buďte hodný chlapec, vezměte si povzbuzující nápoj a dávejte pozor na svoji věž. Dokud ještě můžete...

Cítila, jak nabírá dech na další diskusi a potom bylo najednou ticho. Na chvíli se jí zastavilo srdce a Rowana zapřemýšlela, zda nezašla příliš daleko.

Ne, řekl jsem mu, že je to naše věc, ujistil ji Jeff a potom pokračoval úplně jiným mentálním tónem, ale dokonce i matka měla mezi jednotlivými těhotenstvími rok pauzu.

Rowana, příliš sladce: Myslela jsem si, že jsi chtěl večer přijít domů ke své milované ženě a zbožňovanému synovi?

Další odmlka. Přijedu domů a proberu to s tebou.

V další chvíli Rowanu napadlo, že muži si myslí, že ví o těhotenství víc, než někdo, kdo porodil dítě. Takže se rozmyslela, jakým způsobem bude s Jeffem večer jednat a že ho nenechá, aby ji ovládl.

Neměla v úmyslu otěhotnět tak brzy, ale Reidinger vždycky odvelel Jeffa prověřit tohle nebo tamto zařízení na Zemi nebo na Měsíci, potom na velkou stanici na Marsu a na důležitý pás asteroidů. Jeff se musel představit všem guvernéřům a důležitějším členům Ligy devíti hvězd. Důsledkem bylo, že když byl na Callisto, hodlali si ztracené příležitosti vynahradit.

„Musel jsem přečkat několik otravných setkání," pronesl unaveně. „K vysoké státní funkci by měla patřit podmínka talentu alespoň T-4. To by zkrátilo čas potřebný na politikaření na polovičku a správně by to vyvážilo rovnováhu sil." „Neuvědomila jsem si, že se Reidinger musel potýkat s takovými administrativními nesmysly. Není divu, že ten muž předčasně zestárl."

„Ach, to není součástí povinností hlavního FT&T, ale jako jeho nástupce se musím předvést všem, kdo se strachují o udržení nezávislosti FT&T. Musím ukázat, že jsem ten pravý a tak dále. V současné době nejsou všichni velvyslanci Ligy přesvědčeni, že bývalý kolonista je tím 'správným typem člověka', kterému by svěřili závažnou zodpovědnost." Jeffova proměnlivá tvář zobrazila celou škálu žalostných, skeptických nebo cenzorských výrazů jeho rozličných pomlouvačů a očerňovatelů, až se Rowana válela smíchy.

„Buď ráda, že máš stanici na Callisto," ujistil ji a potom upřel pozornost na méně naléhavé věci: například aby jí ukázal, jak moc mu chyběla.

A proto byla nyní těhotná navzdory faktu, že talent s takovou šíří a hloubkou záběru jako ona byl schopen ovlivňovat určité tělesné funkce. Zapomněla - dobře, zanedbala - ovlivnit možný výsledek večerní rozkoše. Obě děti - tohle bylo dle Rowaniny volby děvče - budou přibližně stejně staré, ano, ale Rowana a Jeff se ujistili, že budou mít i stejné záliby - další výhoda silného, dobře usměrněného talentu.

Rowano! Jeffovo naléhavé volání ji dostihlo, když večer krmila Jerana. Dokonce i její jméno bylo podbarveno vzrušením. A nejenom to. Matka po mně chce, abych zaskočil na Deneb. Něco ji trápí. Řekla, že sis toho všimla ty i Elizara chvíli předtím, než se narodil Jeran. Vzpomínáš si?

Najednou si Rowana vzpomněla, ačkoli později nad onou událostí nikdy nepřemýšlela a věnovala se mateřským povinnostem.

Elizara něco cítila, ale nemohla to pojmenovat. Něco jako zlost a bolest. V tu chvíli si Isthia myslela, že by to mohlo být dokonce lidské.

Radši bych měl jít a poslechnout si to.

Rowana mentálně zasupěla. Jeran to zachytil, hleděl na matku kulatýma očima, rty dětsky stočené úzkostí. Na jedné úrovni ho utišila a na druhé odpověděla Jeffovi. Tvá matka má 'dlouhé uši'.

Což se u jejího syna podstatně vytrýbilo, zosílilo, zesílilo, naostřilo a je plně funkční. Možná, že teď je doba potrápiti Isthiu, aby pořádně trénovala.

Jeff se na Callisto vrátil následující ráno, přiletěl s první várkou nákladu.

Ahoj, miláčku. Kam jsi zašantročila našeho syna? Ach, je u tebe. Podívej, nejdříve se vykoupu a najím a pak za tebou přijdu. Jsem o dvanáct hodin pozadu za dnem na Callisto. Lehkomyslný tón jeho mentálního hlasu ji ujistil, že ať už Isthia 'slyšela' cokoli, nemohlo to být nijak naléhavé.

Než se Jeff dostal na věž, Jeran usnul. Pokračovala v práci, držela a vypouštěla náklady, udržovala generátory ve

vysokých obrátkách.

Počkal, až se bude zabývat nákladem na vnějších hranicích a pak se k ní připojil. Přinesl dva šálky jejího oblíbeného sladkého nápoje, jeden jí podal a políbil ji na čelo. Potom se zastavil a upřeně hleděl na spícího syna, v obličeji milující výraz.

„Nepodobá se nikomu z naší rodiny," poznamenal ne poprvé.

„Vypadá jako on sám, Jeran Gwyn-Raven. Spokojen?" Hleděla na něj přes okraj šálku.

„Tak jo. Nevím, co matku rozrušilo," posadil se na řídící pult, jednu ruku přes hrudník, druhou přidržoval šálek. „Tu zpropadenou věc jsem neslyšel. Ale Rakella tvrdí, že ona ano a Besseva Eagle, jejíž předpovědi jsou přesné na devadesát osm procent, si myslí, že se na nás valí potíže." Opsal volnou rukou ohromný kruh. „Obrovské problémy."

„Brouci se přece nevrátí, že ne?" To by vysvětlovalo zlost a bolest, kterou jsem cítila.

„Brouci zlost a brouci bolest?" Jeff se tomuto nápadu málem zasmál. „Mohou být znepokojeni ztrátou dvou předsunutých útočných lodí. Z toho, co specialisté z celé záležitosti vyvodili, má jejich společnost strukturu úlu - naši spojenci viděli v lodích vejce a vzpomněl si, našli jsme v troskách ve vesmíru stovky tvorů mnoha druhů v různých stádiích larvárního vývoje. Společnost uspořádaná podle hierarchie úlu nemá sklony k emocím. Dělníci, trubci, královny a další specializované druhy dělají, k čemu byly zplozeny."

„Ano, ale objevila se zde určitá mentální schopnost, která řídila ty tři lodě, jež napadly Deneb. A co ten přerostlý brouk, kterého jsme viděli v chráněné kajutě uvnitř lodí? Královna. Mohla by být natolik inteligentní, aby velela ostatním?"

„Hmm. Taktiku měnit uměli," nerad připustil Jeff.

„Brouci většinou žijí pohromadě," dodala Rowana, „ačkoli jejich 'soudržnost' je spíše charakteristickým rysem než emocí."

Jeff pokrčil rameny. „Mohou se kdykoliv vrátit, mohou být rozzlobení, zranění nebo jen vytrvalí. Dokud je nezničíme.

Jakmile se někde dostanou za hranice vesmíru Ligy, rozezní se všechny alarmy po celé sféře našeho vlivu."

„Přisuzovala jsem to nervům před porodem," pokračovala Rowana a neustále se snažila dopodrobna rozebrat každou chvíli prožitou slabosti, „akorát, že Isthia to slyšela také."

„Isthiina citlivost je neobyčejně přesná," souhlasil Jeff a tónem hlasu současně Rowanu ujišťoval, že záležitost jen tak z mysli nepustí.

ROWANO? Byl to Isthiin mentální hlas, silnější než obvykle. Zastihla jsem tě nevhod?

Plavu s Jeranem v bazénu, odpověděla Rowana a bez váhání zachytila starostlivý podtón řečnické otázky. Co se děje? Ať je TO cokoli, je to stále silnější a zlověstnější. Vážně se bála. Rakella a Besseva se na tom také shodují. Každá žena na této planetě se špetkou talentu začíná vykazovat známky neklidu. Pomyslela by sis, že planeta je osídlena dračicemi, protože vztek se objevuje naprosto bez příčiny. Rakella s Bessevou se se mnou spojily, abychom mohly uskutečnit tento kontakt!

A já si myslela, že jste se poddala nátlaku a začala trénovat!

Rowana schválně mluvila bezstarostně.

To bych si teď také přála. Jestli se z tohoto dostaneme, nebudu v budoucnu tak neústupná!

Už když Rowana mluvila s Isthií, vylezla z bazénu a zabalila sebe i mrsakajícího se syna do ručníků.

Předpokládám, že se tento fenomén nedotkl žádné mužské mysli? zeptala se Rowana a zručně navlékla Jeranovi plenkové kalhotky. Současně pro oba připravila nějaké věci na cestu.

Přesně tak, zazněla pochmurná odpověď. Mužské mysli ty křeče neslyší. Ne, že by neslyšeli nás!

Callisto je nyní zastíněné, takže vyhlásím odpočinkový den. Myslím, že si s sebou vezmu Mauli. Dokonce i bez Micka citlivě reaguje na vnější podněty. Jeff je na Procyonu. Budu u vás brzy.

Afra a Ackerman s Rowaniným plánem příliš nesouhlasili. Nazvali jej 'ukvapeným, impulsivním a riskantním podnikem'.

„Mauli udělá cokoli, o co ji požádáš," pronesl Ackerman popudlivě, „ale ať se propadnu, jestli si Afra nebo já vezmeme na bedra zodpovědnost za vás obě i Jerana, jak utíkáte na Deneb bez Jeffova dohledu."

„Nemohu teď vyrušovat Jeffa, když má na Procyonu schůzku. Pokud mě nebudeš chtít odeslat, Briane, mohla bych se také vystřelit sama s Mauli bez ostatního zařízení," pohrozila Rowana a ukazovala Mauli, aby se usadila do dvojmístné kabiny. Podala jí Jerana a postavila se čelem k těm dvěma kritikům. „Přestanete mě teď už přehnaně chránit a roztočíte generátory? Oba víte, že Isthia by mě nebo Jerana nikdy nevystavila nebezpečí, ale pokud mě na Denebu chce, má právo na moji pomoc. Nebo snad ne?"

„Přínejmenším si to vyjasni s Jeffem," položil si Ackerman podmínku, jež byla spíše prosbou.

Jeffe! Isthia mě chce na Denebu. Situace se začíná komplikovat.

Opravdu? Měl bych přijet?

Vycítila, že jí naslouchá pouze zčásti. Byl na schůzce, ale nenudil se.

Beru s sebou Jerana a Mauli.

Je už dost starý na dlouhou cestu.

Afra i Ackerman se tedy museli podřídit jejím rozkazům. Rowana věděla, že se jim příliš nechce. Ale to se jim nechtělo nikdy, ať cestovala kamkoli, dokonce i když byla úplně klidná.

Nazveme to inspekční cestou za nastávající denebanskou hlavní, Afro. A nestrachuj se, starý příteli, dotkla se Rowana jenně Afrova předloktí, aby ho mohla zaplavit důvěrou.

Pokrčil rameny a křivě se usmál, potom jí pomohl do lodě vedle Mauli. Briánův zamračený obličej se nezměnil, ani když zavřela poklop. Otočil se na podpatku a vrátil se do věže. Afra ho následoval.

Ačkoli to nebyl první Jeranův přenos - Jeff ho několikrát při různých příležitostech vzal s sebou mimo Jupiter - byla tato cesta zatím nejdelší. Přenos strávil vrněním a nadšeným máváním rukama. Všiml si Isthiina uvítacího mentálního

dotečku a začal brebentit. Měl svoji babičku rád, jeho mysl ji měla spojenou s utišujícími zvuky a kontakty. Všimla sis, Mauli? zeptala se Rowana, neschopna potlačit pýchu nad Jeranovým očividným talentem. Mauli se široce usmála a pak se začala smát.

Isthia je jen s mírným drcnutím usadila do kolébky u krásné nové věže, která se koupala ve světle reflektorů na pozadí denebanské noci. Velké, nové generátory nečinně bzučely. Rowana si na chvíli nostalgicky vzpomněla, co z pouhé nutnosti sestrojila, ale potom se z budovy vynořila Isthia, Rakella a třetí žena, kterou Rowana mentálním dotekem identifikovala jako Bessevu. Besseva Rowaně bolestně připomněla Lusenu, fyzicky i mentálně, takže při kontaktu zažila mírný otřes.

Jsem počtena dvojnásob, pronesla Besseva a jemně sklonila hlavu k hlavní z Callisto.

„Jak jsem si všimla, nebyly s tímhle chlapíkem při dlouhé cestě žádné problémy," Isthia vzala Jerana od matky a posadila si ho na nohu, stejně jako kdysi své děti. „Jsem vám opravdu zavázaná, Rowano a Mauli, že jste vyhověly mému vrtochu."

„Vrtochu? Isthio, ušetřete mě toho!" Rowana nechala vztek ovlivnit mysl i hlas. „Protože jste nechala generátory zapnuté, podíváme se, co můžeme vypátrat. Přijela jsem s Mauli kvůli její schopnosti zesílit vnější vlivy, fungovat jako ozvěna."

„V noci si to uvědomíte nejlépe," přikývla Isthia.

„My to cítily!" ozvala se odhodlaně Besseva a Rakella rozhodně přikývla.

Ze všech tří Denebanek vyzařovalo napětí a stěží potlačovaný strach hraničící s čistou hrůzou. Rowanu zachvátila náhlá potřeba buď vše popřít nebo potvrdit.

Věž byla rozšířena a zmodernizována. Podle chybějící západní zdi soudě, měl architekt jednoduše v úmyslu rozšiřovat věž do tohoto směru, až přijde čas a Deneb bude mít plnohodnotnou hlavní stanici.

„Tak je to správné, Jerane, rozhlédni se! Tohle může jednoho dne patřit pod tvoji správu," Rowana se usmála na Isthii a ostatní ženy - pokoušela se rozptýlit jejich obavy, aby mohla být objektivní. Zakously strach tak silně, že pro Rowanu bylo obtížné uchovat si odstup.

„Ubohé dítě! Takový osud!" Isthia Jerana pohladila po tváři a uložila ho na přebytečné lehátko. Bezpečně ho usadila.

„Neměl by tu zlobit." Ukázala ostatním, aby se pohodlně posadily kolem hlavního řídicího pultu. Potom uctivě ukázala Rowaně, že může spustit zařízení.

Když Rowana ucítila, že skupina generátorů naběhla, musela se opět ušklíbnout. Vzpomínala, jaký měla tenkrát k dispozici ubohý výkon. Isthia trénovala, takže její mysl bez problémů splynula s Rowaninou, potom s mozkem Rakelly a Bessevy. Trochu bázlivě se připojila i Mauli.

Kde? zeptala se Rowana.

Isthia ukázala kousek západně od přesného severu, na jedno z mnoha souhvězdí zářících na denebanském nebi.

Rowana nevěděla, jak se souhvězdí jmenuje, znala spíše hvězdy na nebi Altairu nebo Callisto.

Stejně si nemyslím, že to pochází odtamtud, dodala Isthia. Ale přichází to z téhle části vesmíru.

Rowana nechala spojené myslí dosáhnout za horizont nočního Denebu, za jeho měsíce, velmi daleko za hranice hvězdného systému, do černoty kosmu. Současné spojení myslí se značně odlišovalo od toho před dvěma lety, které bylo vytvořeno na záchranu Denebu. Nyní se nacházela ve středu dění. Najednou se jí zpětně promítla Yegranina předpověď a Rowana se zamyslela, zda bylo proroctví již naplněno problémy na Denebu a Jeffovým příjezdem.

Zatím tě to příliš neohrožovalo, pronesla tichým hlasem Besseva, a také to nebylo tak neurčitelné. Ohrožení Denebu se tě netýkalo. Tohle ano!

Rowaniny pocity neovlivnil Bessevin hlas ani její slova. K denebanskému systému bezpochyby neúprosně směřovalo něco nebezpečného a ďábelského.

Ne, ne ďábelského! Předem určeného! Ve smyslu, který takové myslí poskytuje nové možnosti. Část společné myslí, Isthii, blíže určila přicházející záření.

Rowana: V záření nyní není žádná bolest. Žádná zlost.

Besseva: Bolest se včas vyléčila a převážil ji účel.

Rowana: Co to JE? Přestože dokázala rozeznat neúprosnou mentální aktivitu, nemohla nic 'vidět' ani 'přečíst', mohla pouze odhalit, že neprobíhá žádný sled myšlenek, pouze pachtivá předurčenost.

Rakella: 'To' není samo!

Mauli překvapeným hlasem: Je 'toho' hodně. Děsí mě to. Je to... úlisné.

Isthia drsně: To 'hodně' prýští ze záměrů destrukce. Je toho dost, aby to dokázalo zničit i necitlivou mysl.

Rowana si jasně vybavila dřívější spojení: Vše, co přežilo, odletělo do tohoto směru!

Isthia: Vy jste to ve spojení nepronásledovali až k cíli?

Rowana si povzddechla, když si uvědomila chybu: Tenkrát se zdálo, že jsme je potrestali dostatečně.

Isthia: Měli být zničeni všichni.

Rowana: Hmm, ano, chybili jsme v posouzení situace. Neuspěli jsme a nezastrašili jsme je. Měli jsme je všechny poslat rovnou do Slunce a ušetřili bychom si práci s úklidem. Účastnila jste se toho spojení, Isthio?

Isthia: Ne, a v hlase jí zazněl pobavený tón. Byla jsem zaneprázdněná jinak. Tentokrát uvidíme, jak bude hrozba odstraněna navždy.

Rowana: Teď neuděláme žádnou chybu. Čím je můžeme zastrašit?

Besseva: Uctivě navrhuji totální vyhlazení.

Rowana: Těhle nápad bude pro členy rady Ligy naprosto nepřijatelný. Ani takoví mimozemšťané je nepřesvědčí.

Isthia: Musíme uvažovat v ohromném měřítku. Mentalita úlu očividně nereaguje na zastrašovací stimuly. Napadá mě - jaká inteligence vede tento druhý útok?

Mauli: Bylo by mylné předpokládat, že tak jako v ostatních hmyzích společenstvích je velící silou matka nebo pohlaví, které klade vejce a zabezpečuje tak pokračování rodu?

Isthia: Je to jen logický předpoklad, protože podle všeho vnímáme něco, co mužská mysl nezvládá.

Rowana: Nelíbí se mi, že reaguji na brouky.

Isthia s chladným úsměvem: Viděla jsi rekonstrukce, které sestavili odborníci? Jsou VELCÍ! Dokonce i ty nejmenší druhy budí jako protivníci úctu! Nepřemýšlej o nich jako o broucích. Mysli na ně jako na VELIKÁ, nebezpečná zvířata. Nerada bych se proti nim bránila na povrchu Denebu.

Besseva úsečným tónem: Zvláště když Deneb nemá skoro žádné obranné zbraně. A lovecké zbraně nestačí. Pokud uvážíme, že máme co do činění s úlovou inteligencí...

Isthia: Myslím, že to můžeme udělat. Vzpomeň si na vejce v troskách zničených lodí...

Besseva: Živočišný druh, který při útoku vysadí na povrch obrovské množství jednotek naprogramovaných k jedinému účelu, musí být zastaven dříve, než dorazí k planetě! Nebo bychom měli okamžitě začít přemýšlet o evakuaci Denebu.

Isthia s netlumenou záští: NEOPUSTÍME Deneb!

Mauli: Cítím něco velkého... a odmlčela se, nevypustila si strach do mysli.

Rowana: Tomu se nikdo z nás nevyhne, Mauli.

Isthia ironicky: Myslíš, že tentokrát dostaneme válečné loďstvo bez zdoluhavého přesvědčování, Rowano?

Rowana: Měla byste tomu radši věřit! I kdybych měla sama portovat každou jednotku!

Besseva: Chovej se trochu lživě, Rowano. Prostě řekni hlavnímu na Zemi, že odmítáš opustit Deneb, dokud nepřiletí námořní posily!

Isthia se smíchem: Reidinger tě nebude riskovat!

Mauli: Neměly bychom se stáhnout? Mohly by si nás všimnout.

Rowana: O tom pochybuji, Mauli. Neuvědomuji si nic jiného než svůj cíl, Deneb. A proto jsme si jich také všimly, jejich úsilí je zaměřeno na nás! Bytosti s jedinou myslí mají určité nevýhody. Chtěla bych zjistit více detailů a rozluštit mechanismus jejich myšlení. Vojáci budou chtít podrobnosti.

Isthia: Stejně tak Reidinger a Jeff. Ale tady žádné nevykoukáme. Budou muset důvěřovat našim dojmům. Zněla nejistě.

Rowana: Ah, budou nám věřit! Co mají společného pes a štěkáni?

Isthia: Co říkáš?

Rowana s úsměvem: Jedno ze Sigleniných úslaví.

Rowana začala uvolňovat spojení a ohromilo ji, když uviděla, jak okny věže proniká denní světlo. Jeran tvrdě spal, pravým palcem se tahal za spodní ret. Rychlým pohledem se Rowana přesvědčila, že jeho mysl nezjistila matčinu nepřítomnost a že usnul bez potíží.

„Neuvědomila jsem si, že jsme byly pryč tak dlouho,“ pronesla Isthia omluvně a podívala se na staniční hodiny. „Pět hodin! Vzala jsi nás dál, než jsme mohly i dosáhnout.“

Rowana se protáhla, sundala nohy z tvarované podložky a ulevila ztuhlým svalům. Ostatní udělaly totéž.

Rowano! Nekompromisně je obklopil Jeffův hlas. Kde jsi byla? Nemohl jsem se k tobě vůbec dostat!

Tak to se tedy pořádně rozhlédni, má lásko, protože Deneb je zase jednou cílem útoku. Jenže tentokrát nebudeme nic dělat polovičatě, odpovéděla Rowana a otevřela mu mysl.

To je fascinující! odpověděl Jeff, když vstřebal všechny novinky. Tohle nemůže nikdo ignorovat a prohlašovat za masovou hysterii. Zvláště pokud za tím stojí ty a moje matka. A Besseva, dodal rychle a omluvně se usmál. Dnes už vím, proč Reidinger nemohl během poslední invaze povolát flotilu, kterou jsem po něm požadoval. Ale také vím, za jaké provázky kde zatahat, abych inicioval bojovou pohotovost.

Isthia co nejmiň smutně: Pokud jsou naše pocity o blížící se flotile alespoň rámcově správné, nebude nám k ničemu. Snad jen jako psychologická podpora.

Jeff: Mami! Zničíš jejich křehká ega! Samozřejmě, že budou k něčemu dobří!

Isthia: Dobře, mohou tu věc vypátrat, až se dostane blíž, ale abych byla upřímná, nechci, aby se tahle věc dostala blíž! Už takhle daleko pro nás představuje dostatečnou pohromu. Děsím se, co se stane, pokud se přiblíží.

Jeff: Bude moudřejší to zkrotit co nejdříve.

Isthia trpělivě: Nejedná se o 'to', Jeffe. Je jich 'mnoho' a jsou ženského rodu.

Jeff: Tak to jsme v průšvih! Žertoval jen napůl. Zůstaň na Denebu, Rowano, lásko? Myslel jen na ni. Jeho touha ji přinutila usmát se.

Rowana se rychle podívala na Isthii: Ne, měla bych se vrátit na Callisto. Odtamtud mohu otravovat lidi stejně jednoduše. Nechám zde Mauli, aby mi pomáhala zůstat ve spojení. Ale ujišťuji tě, že pokud okamžitě Liga něco nepodnikne, hned se sem vrátím, takže ji donutím se tím vážně zabývat. Tyhle stvůry možná směřují jen na Deneb, ale pokud se ve sféře vlivu Ligy vyskytne takový nepřítel, ohrožuje tím VŠECHNY!

Isthia: Postupují hroživou rychlostí.

Jeff: Já vím. Přesvědčím admirála Tomiakina, aby mi půjčil rychlou průzkumnou loď.

Rowana: A ty s ní poletíš?

Jeff: Znáš někoho lepšího? Na okrajích mysli ji zalechtal smích. Nekřičím na poplach poprvé, takže mě snad budou poslouchat.

Isthia promluvila nahlas: „Muži! Musí se na každé akci zúčastnit osobně, že?“

Rowana: Radši by ses měl postarat, aby na lodi bylo větší množství žen. Nebo ještě lépe, vezmi si s sebou Mauli. Ví, čemu naslouchat.

Jeff: Tvé přání je mi rozkazem!

„Myslím, že obranné akce se bude muset zúčastnit každý," soudila Rowana rozvážně, „nebo ta věc přistane na Denebu. A to brzy."

Rowana věděla, že pouze vyslovila, co si ostatní mysleli. Ale tím, že to pronesla nahlas, napětí nezmínila.

„Sestavím seznam hlídek," navrhla Isthia. „Je nás dost, abychom to zastaly. A Rakello, ty se můžeš postarat o léky, které by zmírnily vyvolané účinky."

„Ne každá žena tím trpí," poznamenala Rakella.

Isthia se kysele usmála. „Takže jsme zjistily, jak velká část denebanské ženské populace jeví známky talentu. 'Tot' prastarý vichr, který nepřináší nikomu nic dobrého."

Rowana, velmi důvěrně: Jste obdivuhodná!

Isthia, stejně důvěrně: Na všem špatném se dá najít něco dobrého.

Potom se probudil Jeran a potřeboval nakrmit, takže Isthia rychle převezla matku i se synem do přestavěné farmy Ravenových, kde se na bujně hybridní trávě určené pro denebanskou půdu popásal dobytek získaný Jeffovým otcovstvím. Rowanu u nové budovy překvapil fakt, že většina se nacházela pod zemí.

„Když se někdo jednou spálí..." vysvětlila Isthia, pokrčila rameny a usmála se, „a je to užitečné i z inženýrského hlediska - šetříme tak energii, v létě je větší chládek a v zimě teplo. Cítím se o mnoho bezpečněji. Ani nenarušujeme terén. Zjistíš, že většina denebanských měst je pod zemí. Poletíme nad nimi, až se budeme vracet do věže. Teď pojďme nakrmit hladové dítě. A nás! Po dlouhých nočních hlídkách mám vždycky hrozný hlad."

Jakmile se Rowana vrátila na Callisto, dovolila Reidingerovi prozkoumat své vzpomínky na spojení. Pořádně ho to rozrušilo, takže na ni ani moc nekřičel. Když se Rowana zmínila, že Yegranina předpověď se začíná naplňovat, popudilo ho to.

Byla jsi ve spojení. Zachránila jsi Deneb a cestovalaš.

Na Denebu jsem nebyla v centru dění. Jeff ano.

Reidinger rychle vydechl. Proklatí jasnovidci a jejich mazané dvojznačnosti.

REIDINGERE, to nemůžete ignorovat! Teď byla na ní řada hulákat.

Stejně nemám moc možností, když tvůj agresivní manžel z Denebu přesvědčuje nejvyšší velitelství flotily a každého úředníka Ligy. Reidinger vypadal znechuceně, i když se v řeči daly vystopovat náznaky hrdosti na jeho chráněnce.

Rowana se musela usmát. Neměl jsem ho představovat tolika lidem. Zpanikařil flotilu, ale jednotky na stanovištích okolo Denebu požadují přilétající objekt prozkoumat.

Jeff říkal, že je povede.

Reidinger na moment ztichl. Během uplynulých šesti měsíců nevyplýval ani špetku svého přirozeného talentu.

Naklonil si vhodné lidi. V důsledku toho může manipulovat s rozličnými úřady a agenturami, které by se mohly do operace takové velikosti zapojit. Také tím překazil možné otálení.

Rowana se Reidingerovu neochotnému přiznání usmála. Naučila se od Jeffa pár věcí o jednání s byrokraty. Co je ale důležité, mohl jednat na nejvyšší úrovni. S Denebem jako cílem nového útoku měl všechny důvody k plnému rozvinutí svého talentu.

Jeff jednal velmi efektivně. Vedl průzkumnou skupinu a přitom se řídil manželčinými radami a doplnil posádky obou lodí ženami.

Je to ta nejzpropadenější věc, o které jsem kdy slyšel, postěžoval si Reidinger Rowaně, Jeff je nejvnímavější a určitě nejsilnější talent, se kterým jsem se kdy setkal - a to se ještě musel snažit, aby ti to natřel, Angharad - Reidinger si od Jeranova narození zvykl nazývat Rowanu jejím pravým jménem, protože 'Angharad' znělo mnohem ženštěji než název důlní stanice - takže slyšel volání xenobiologů ze všech částí Ligy po detailech o onom 'ženském nebezpečí'.

Samičky takovýchto živočichů bývají vždy nebezpečnější než samci, Reidingere, odvětila Rowana, ačkoli si nemohla vzpomenout, kde toto pravidlo slyšela. Nepocházelo ze stejného zdroje jako Siglenina přísloví.

Ochránují mladé. Předpokládám, že i brouci mohou mít mateřské city! Pokud to JSOU ti samí brouci. Brumlavý hlas se vzdaloval.

Rowana se mezitím vrátila k nedůležitým domácím pracím - portovala týdenní zásoby potravin a speciální objednávky pro domácnosti lidí na Callisto a čerstvou vodu z welshanské artézské studny. Čekala s myslí napůl otevřenou na zprávu od Jeffa.

Jsmo dvě astronomické jednotky od hvězdného systému Denebu, vzkázal. Sám jsem flotile všechno ukázal. Kapitánka je znamenitá, posádka výborná, dodal s mentálním obrazem velitelského můstku Zambie s nesmírně krásnou ženou v kapitánském křesle. Důstojníci u ovládacích panelů byli poměrně hezcí a také mladí. Vybírali je spíše podle talentu než podle fyzické krásy. Jseš bez konkurence, má lásko!

Tohle si ani nezaslouží odpověď.

Mohl bych tě tedy potěšit a říci, že souhlasím s tvými postřehy o přibližující se lodi? V posádce máme mnoho žen, ale ne všechny byly postiženy stejnými symptomy, které podle Isthiiiny zprávy trápí v masovém měřítku obyvatelky Denebu. Cítím, že to na mě neúčinkuje a to jsem si myslel, bůhvíjak nejsem vnímavý!

Buď rád, že tě to nepostihlo, Jeffe! Můžeš o tom tvrdit, že je to ďábelské nebo opravdu zlé, ale vyzařuje to napětí - očekávání destrukce, a to děsí. Kdybych byla lodní kočkou, každý chlup na těle by se mi naježil. A nenazývej jev 'to'.

Mauli cítila ozvěnu 'mnoha' entit se stejným cílem.

Přesně tak, kapitánka Lodjyn shrnula své názory na záměry tohoto 'mnoho' úplně stejně. Jednoznačně míří na Deneb.

Možná jsem ve vztahu ke své planetě trochu paranoidní, ale nemůžu si pomoci a uvěřit, že loď hodlá denebanským prostorem jen proletět, když jí Deneb VIII bude stát přesně v cestě. Jenom nemůžu pochopit, jak se vypořádají s následky zpomalení. Brždění z rychlosti, kterou se pohybují, trvá určitou dobu. Nebo snad brouci snášejí účinky velké

gravitace lépe než naše těla z masa a kostí?

Rowana zachytila v Jeffově mysli podezřelé periferní myšlenky. Co právě teď děláš?

Rozhlížím se. Na ZAMBII je nějak rušno.

Nelíbilo se jí pomýšlení, že Jeff se nachází ve zranitelné kapsli, daleko od mlhavého bezpečí mnoha zbraněmi vybavené průzkumné lodi. Měl sis s sebou vzít kapitánku. Takhle nic neuslyšíš.

To jsem udělal a mám tu také Mauli. A jsme v kapitánčině člunu. Dokonce i na pouhého muže mám trochu rozumu, má lásko.

Tos mě tedy velice uklidnil!

Tón Jeffova hlasu se změnil v ironický. Myslel jsem si to. Mauliny schopnosti odrážet cizí myšlenky se stávají opravdu užitečnými.

Jako nikdy předtím!

Ztichl, ačkoli mozem stále udržoval kontakt. Rowana uvedla stanici do stavu pohotovosti, dala ji na starost Afrovi, Mickovi a Ackermanovi a šla za synem. Uklidnila se, nakrmila Jerana a pak ho uložila ke spánku. Většinou nemusela podporovat jeho přirozený životní rytmus mentální sugescí, ale nyní měla malé zpoždění v portacích pro Deneb, takže ho uspala. Dlouhou chvíli se na něj dívala - byl nekonečně okouzlující. Potom se natáhla na postel, s rukou položenou na Jeffově straně pohovky odpočívala, vyjasňovala si myšlenky.

UF! Bázeň v Jeffově hlase stačila, aby ji okamžitě vyburcovala z lehké dřímoty.

Mauli zareagovala ještě bázlivěji.

Jeff: Zdá se, že se k nám valí oválná planetka s nepravidelným hrudkovitým povrchem rychlostí, vedle které i přesuny řízené přístroji vypadají jako loudání. V současnosti se nachází dvacet astronomických jednotek daleko, ale přibližuje se rychleji, než by se mi líbilo. Obranný prstenec, na který je flotila tak hrdá, bude proti tak velké lodi k ničemu. Asi jako by se moucha snažila zabít jednoho z těch obrovských lidí, co se rodí na Procyonu. Jen klid, Mauli. Nezajímá mě, jakými přístroji mohou být vybaveni, nás vidět nemohou. Jsme méně než zrnko prachu. Cítíme je, ale kdyby si oni všimli nás, budeme opravdu zrnkem prachu.

Rowana se krátce dotkla Mauliny zděšené mysli, aby ji uklidnila. Uslyšela Jeffův smích.

Tohle je možná jen kapitánská lodička, ale má nejlepší scanner, takže flotila dostane jako potvrzení tištěné dokumenty. Nemám žádné podklady pro velikost nebo složení objektu. Scanner říká, že 'v téhle vzdálenosti nelze zjistit přesné rozměry'. Tut-tut! A navíc to letí neosvětlené. Ignoruje to základní pravidla vesmírného provozu! Vypadá to, že tohle rozčiluje flotilu více než jeho velikost. Ne, tím jen zakrývají, že dokonce i admirálové mají z mých analýz plné kalhoty. Předem vytvářejí vzájemně si odporující hypotézy a požadují, abych zvýšil rozlišení. Udělal jsem to, teď je maximální. Co si myslí, že na téhle lodičce mám? Přenosné slunce jako reflektor?

Rowana vylepšila kontakt, aby mohla pomocí Jeffovy optiky vidět, co pozoroval s Mauli na lodních scannerech.

Spatřila temnotu, letící napříč hvězdným pozadím. Skoro jako Leviatan, že? Rozumím, proč ti v žilách proudí adrenalin.

Leviatan? Zajímavé pojmenování, má lásko.

Jeffe Ravene, jestli půjdeš blíž k tomuhle... tomuto nebezpečí, zabiju tě, dodala najednou, přemožena hrůzou, jež jí svírala žaludek.

Jeff se usmál. To se tedy něco přiučím. Klidně si odpočiň, jsem tak blízko, jak mi opatrnost dovolí, ale blíž, než Mauli a schopná kapitánka Lodjyn považují za rozumné.

Neslyší něco zajímavého?

Mauli ano, ona ne. Nechala mě připojit se a já cítil velký spěch a shon, systematickou aktivitu. Některá místa byla úplně nehluchá. Myslím, že ta prokletá planetka byla původně z jednoho kusu. Dutiny v ní udělali až kvůli cestě. Mauli zachytává mnohem více než já, šest nebo ještě více mentálních bytostí. Ztlumil hlas, když mluvil soukromě. Mauli se potí strachy z intenzity 'předurčení' - záměr je příliš slabé slovo - kterou přijímá. Beru nás oba zpět, než se to ubohé dítě zničí. Dokonce i kapitánka se potí a vykazuje známky strachu.

Rowana: Když zaútočili na Deneb, necítila jsem ve spojení u posádek lodí žádné velké předurčení, záměr nebo inteligenci.

Jeff: Předpokládáš, že loď, kterou jsme vystřelili z našeho systému, pelášila zpět za svou velkou maminkou?

Rowana: Proč ne? Domníval ses, že má za úkol připravit Deneb na invazi. Proč by nemohla připravovat planetu na příchod tohoto?

Jeff: A protože se jedná o 'mateřskou' loď, pouze ženy cítí její úmysly?

Rowana: Jak se opovažuješ, ty bídáku!

Jeff: Věř mi, srdíčko, ať k tomu mám soukromě jakékoliv připomínky, tady jsou k ničemu. Jsme ve velkém průšvihů a děkuji všem mocným bohům, že má moje matka tak citlivé uši! Jak to tak vypadá, budeme muset vojenské tažení proti tomu Leviatanovi naplánovat velmi obezřetně. Bude to těžký oříšek, ale na cestě k Denebu stojíme my - lidé!

Následovala krátká pauza. A tak jsem právě informoval hlavního na Zemi! Tentokrát neměl žádné výhrady. V druhé odmlce se Jeff ironicky usmál. Ale stejně Liga může diskutovat až do naší smrti. Věřila bys tomu? Debatují o etických otázkách, zda máme právo ovlivňovat blížící se loď na pouhém předpokladu, že může - všimni si toho slova může - mít nepřátelské úmysly?

Rowana zděšeně: To nemůžeš myslet vážně?

Jeff cynicky: No a jak chceš dokázat nepřátelské úmysly? Nevyslali žádné rakety - zatím - které bych mohl obrátit k Zemi a přesvědčit pochybovače.

Afra: Řekl jsi, že Leviatan míří přímo na Deneb, že?

Jeff: Ano, Afro, všechny vojenské počítače můj výrok potvrdily. Pokud tenhle Leviatan nezpomalí, až dorazí do denebanského systému, současné výpočty dokazují, že narazí přímo do Denebu VIII. Kapitánka Lodjynová upřesňuje

účinky takového nárazu.

Reidinger: K tomu NEDOJDE! Talenti denně nenastavují krk pro Ligu devíti hvězd, aby pak zůstali neteční k nebezpečí bezprostřední invaze pravděpodobně nepřátelských sil neznámého potenciálu.

Jeff: A co máte na mysli, hlavní?

Reidinger: Jsem na jednání rady Ligy devíti hvězd a můžete si oddychnout, přimějí je jednat, ne diskutovat. A, dobře. Můj první rozkaz od rady je odeslat vlajkovou loď Peking do denebanského systému. Půl astronomické jednotky za hranicemi denebanského slunečního systému umístí přivítací a identifikační moduly tak úspěšně v případě vnímavých z Antaru, jež se příliš neliší od broučích forem života z prvního útoku.

Rowana podrážděně: K čertu se všemi taktickými manévry. Cožpak jsem vám NERĚKLA, že hlavní myšlení této lodi je motivováno zničením, anihilací Denebu VIII?

Reidinger: Souhlasím s vaším hodnocením, Angharad. Dále mám nařízeno popohnat Moskvu, Londýn a New York, aby rozmístily obranné miny půl astronomické jednotky za hranicemi slunečního systému.

Jeff: Typu bluebell, umístěné v řadě?

Reidinger: Vycházíme z předpokladu, že smysl překážky před přídí lodi pochopí každý.

Rowana si odfrkla.

Jeff: Připomeňte kapitánům lodí, aby okamžitě odlétli, jakmile se ta věc dostane do vzdálenosti padesáti tisíc kilometrů od vesmírných min.

Reidinger: Ted' budeme čekat!

Rowana i Jeff současně vyjádřili znechucení: Čekat?

Reidinger: Čekat! V tom je s vámi mladými potíž, nevíte, jak si počkat na tu správnou příležitost.

Jeff: Ne, když je moje planeta cílem útoku.

Reidinger: To se stalo už dříve a navíc jste byli zachráněni. Jako přídatek k oficiálním instrukcím jsem odeslal všem hlavním a talentům stupně většího než čtyři bez ohledu na jejich výcvik tajný výstražný signál. Uklidnilo vás tohle opatření?

Jeff, nedůvěřivě: Ne úplně, protože mi schází představa, jak velký talent může něco podniknout proti Leviatanovi!

Rowana: Výstražný signál k čemu?

Reidinger s potměšilým úsměvem: Myslel jsem si, že vám to dojde mnohem rychleji. Přemýšlejte o tom, až budete čekat. A mezitím, Jeffe, po tobě chci, aby ses přesunul na Deneb. Připoj se k němu, Angharad, ale přeji si, aby váš syn zůstal na Callisto.

Jeff: Hej, počkejte chvíli..

Rowana začínala chápat myšlenky, pečlivě ukryté v nejhůře přístupné části Reidingerova mozku. Ne, Jeffe, měla bych být na Denebu, abych se spojila s Isthiou. A pak, jakmile se dozvíme... Bude lépe, když Jerana necháme zde, daleko od všeho rozruchu. Mohlo by toho být na něj příliš. A to Reidinger zcela jistě nechce, že, Petře?

Reidinger se zavrčením: Ne!

Rowaně se nechtělo opustit Jerana. Bude jí velmi chybět, ale Afra a ženy na stanici se o něj s láskou postarají. Takže si sedla do kapsle a klidně čekala, až generátory naberou patřičné obrátky a ona se s Afrovou a Mickovou pomocí odportuje na Deneb. Když vstoupila do denebanské věže, všimla si ve tvářích obsluhy známek napětí.

„Pokud spolykáme další sedativa, tak tu prokletou věc neuslyšíme,“ pravila Isthia smutně. Ale když krátce objala Rowanu na uvítanou, zdála se její neuvěřitelná energie neztenčená, jasně rudá a štiplavá. „Každá studna má své dno. A tyhle věci moji planetu NEDOSTANOU.“ Rudá barva ztmavla.

„Co prorokuje Besseva?“ zeptala se Rowana, když si všimla, že jasnovidka není ve službě.

Isthia ostýchavě pokrčila rameny. „Upadla do hlubokého transu, když se pokoušela proniknout krytem toho - jak jste to pojmenovali? - Leviatana,“ pokračovala a Rowana jí mezitím ukládala do hlavy rozkazy, „aby se podívala, co je uvnitř. Je stresující bojovat s neznámým útočníkem.“

„Rada by chtěla věřit, že nejsou nebezpeční,“ pronesla Rowana medovým hlasem.

Isthia nebyla ve věži sama, kdo měl k tomuto úsudku nedůvěru. Rowana si sedla na vedlejší pohovku, spojila mysl a zaměřila je na přilétající loď. Vzdálenost mezi lodí a denebanským systémem se značně snížila.

Jeff: Zachytíte mě, miláckové?

Isthia soukromě: Musí být unavený, když chce pomoci.

Rowana: Dobrá, můj chlapče, pojď do kolébky!

Jeffova chuze postrádala obvyklou pružnost. Vstoupil do věže a klesl na nejbližší židli. Ještě než mohla Isthia mávnout na jednu z dívek, Rowana připravila sklenici životabudiče a vsunula mu ji do ruky. Přiložila mu obě ruce na spánky a předávala energii. Zavřel oči a přijal dárek, v koutcích úst se mu rozlil láskyplný úsměv. Pokaždé víš, co potřebuji, drahoušku! Jsem ti hluboce vděčný. Až budeš potřebovat, tak ti to vrátím.

„Kdy se dočkáme nějaké akce?“ zeptala se nevrle Isthia.

Jeff pokrčil rameny. „Flotila chce provádět válečné manévry. Věří ve vlastní neporazitelnost. Já jejich názor nesdílím.“

Rowana: Mohlo by je naše spojení ochránit? Leviatan může mít výzbroj, které si nemusíme všimnout.

Jeff: Ne v oblasti vesmíru, kde se nacházejí. Z taktického hlediska by bylo ztraceno špatné je shromáždit na jednom místě, kde bychom je pravděpodobně mohli zaštitit. Vesele se zasmál. Rada si je jistá, že Leviatan rozumně zareaguje na přivítací a identifikační moduly. Flotila je tak naivní, že jí to připadá pravděpodobné. Nicméně schopní admirálové věří, že Leviatan zareaguje na přítomnost min. Jakmile Leviatan použije proti minám zbraně, dozvíme se, jak se proti nim bránit.

Rowana: V radě jsou zastoupeny i ženy...

Jeff: Ale žádná z nich nemá více než empatický talent a tvé zprávy, i když jste se velmi opatrně vyhnuly přímému kontaktu, je vyděsily. Přivítací a identifikační moduly jsme rozeštváli, jen abychom pacifikovali neagresivní síly v Radě.

Rowana: Co když se bude Leviatan chovat zákeřně?

Jeff se zasmál. Cože? Myslíš, že by na přivítací a identifikační moduly zareagoval vlídně a jakmile by ho nechaly 'v míru' pokračovat, vypálil by rakety?

Isthia rozvázně: Leviatan není tak prohnáný. Ta věc má jediný smysl existence! Všechny bytosti uvnitř přemýšlí stejným způsobem. Jejich záměrem je zničit vše, co jim stojí v cestě.

Další žena na hlídce okamžitě souhlasila.

Isthia: A kde je Mauli ?

Jeff: Odpočívá. Potřebuje přestávku. Měl bych následovat jejího příkladu. Teď snad budu mít chvíli času.

Jeff už byl zpátky ve věži, když Leviatan ignoroval první uvítací zprávu. Následovalo dalších devět za sebou, každá obsahovala zvuky, signály a značky, o kterých se předpokládalo, že mají univerzální význam. Jeff se spojil s Rowanou a Isthiou. Právě prováděl podle svých slov 'donucovací pozorování'. Stejným způsobem, jako jednou přinutily ony jeho, je teď on uspal a když se vzbudily, nevšímal si jejich protestů.

„Flotila zaujala pozici za měsícem Denebu,“ hlásil matce a ženě a pozoroval, jak jí jídlo, které jim připravil. „To jim poskytlo zdánlivý pocit bezpečí!“ Zašklebil se. „Dokonce i muži v posádkách všech tří válečných lodí tomu věří! A Leviatan vstoupil do denebanského systému a rychle se přibližuje k minovým polím.“ Mnul si ruce, modré oči mu jiskřily očekáváním.

Isthia s úsměvem pohlédla na Rowanu. „Jsou všichni stejní!“

„Modlím se, aby tomu tak nebylo, Isthio,“ velmi důstojně odvětila Rowana, „tenhle má schopnosti, které by nás mohly zachránit.“

„Ano, naučil se od nás pár věcí, že? A tím nemyslím vaření.“

„Proč si tady ve věži nezařídíš kout na spaní, mami?“ zeptal se Jeff, když se odportovaly zpět do stanice. Hlídky se vyměnily, ale mužstvo, kterému služba skončila, nevypadalo, že by chtělo odejít domů.

Besseva: Potřebujeme dostatek židli pro ty, kdo nechtějí zmeškat akci, která brzy vypukne.

Isthia: Ah, to je všechno? Na přistávací plochu dorazily naskládané kovové židle. Potřebujete ještě víc?

Tentokrát odpověděla Rakella: Ještě tak tučet, pak šálky a řekněme bednu kávy a několik krabic ovocného džusu. Bude to vzrušující a my si musíme zachovat správnou hladinu cukru v krvi.

Také západní sekce, pomyslela si Rowana, když vstupovala do budovy, je prázdná a bez přístrojů. Brzy se stala diváckým ochozem. Všichni byli potichu. Jejich přítomnost byla povzbudivá. Jeff seděl u ovládacího pultu, pomocí obrazovek udržoval spojení se třemi průzkumnými a dvěma předsunutými loděmi, Moskvou a Londýnem.

Jakmile se posadila na pohovku, kývla Rowana na Isthia a dvě další ženy a jejich mysli, posílené přístroji, proletěly vesmírem. Neomylně našly vetřelce. Dorazil k poslednímu z uvítacích zařízení.

Isthia: Dobře, tak to by bylo.

Rakella zkusmo: Možná některému programu neporozuměl.

Isthia: To není podstatné. Opakovaný pokus o komunikaci si zaslouží zdvořilou odpověď.

Rowana: Vzalo to vítr z plachet všem členům rady, kteří měli mírové úmysly.

Reidinger vyslal mírně ironicky do obou myslí: Stálo to za zkoušku, nemyslíte?

Isthia mentálně pokrčila rameny: Předpokládám, že nám to pomůže, abychom neměli špatné svědomí. Navíc to vypadá dobře na záznamech.

Reidinger: Velká část naší populace se sázela, že vetřelec zařízení zničí.

Jeff: Tím by jasně prokázal nepřátelské úmysly!

Isthia: Neustále vám opakuji, že nepřátelské úmysly už byly nepochybně prokázány! Ty bytosti jsou opravdoví vetřelci.

Jeff: Kdo se chce vsadit, že budou střílet na miny? Hej, nedal bych za to ani pěták!

V příštích pár momentech se obrazovky pokryly zprávami od předsunutých a menších zpravodajských lodí.

Rozestavěné miny byly zničeny, ale ne Leviatanem. Scannery zaregistrovaly výskyt mobilních jednotek, pocházely z Leviatana a mířily k minám.

Rowana a Jeff současně: Stejně lodě, které jsme zničili před dvěma lety!

Reidinger: Bod pro talenty! Flotile trvala identifikace o devět sekund déle. ZAMBIA a její sesterská loď žádají o povolení k odvetě!

Rowana a Isthia: Nedovolte jim zasáhnout!

Rowana: Budeme potřebovat jejich mozky!

Reidinger: Promyslela sis to pořádně, Angharad?

Rowana: Samozřejmě, že ano! Ale Leviatan se musí dostat dostatečně blízko, aby spadl do gravitační studně. Potom ho budeme moci odchýlit od Denebu VIII.

Jeff ponuře: Počkáme?

Reidinger stejně ponuře, ale s ráznou přesvědčivostí, která Jeffa uklidnila: Počkáme na pravý okamžik!

Jeff na grafické obrazovce vyvolal rozmístění flotily a mobilních jednotek Leviatana, přidal naměřenou rychlost, hmotnost a složení útočníků. Když se projekce objevila, zanařádal. „Sakra, přibližují se zatraceně rychle. A co když ta vaše hlavní strategie nebude fungovat?“

Reidinger: Jednotky flotily už zničily nebo vyřadily z boje sedm z patnácti válečných plavidel, která Leviatan vyslal. Na

naší straně je několik padlých.

Když odmlka trvala příliš dlouho, Jeff se ostře zeptal: A jsou to brouci, že? Zase ti zpropadení brouci!

Reidinger: První neověřené zprávy to naznačovaly.

Jeff vyrazil divoký výkřik a polekal všechny ve věži. „Tvým citlivým uším postaví sochu, mami,“ zakřičel, objal ji a točil se s ní dokola.

Isthia do něj marně bušila. Jeho nadšení rozptýlilo napětí ve věži. „Pošetilý chlapče! Naslouchání bylo tou nejjednodušší částí!“ Vyvlékla se ze sevření, ale ještě předtím ho láskyplně políbila.

Oči personálu věže se obrátily na diagram a na neúprosný postup Leviatana kolem chladných a sterilních vnějších planet denebanského systému.

Reidinger čestně, ale smutně: Dvě z našich válečných lodí byly úplně zničeny. Dostaly se příliš blízko k Leviatanovi, když nabíraly na palubu obránce. Leviatan potom vyslal k předsunutým lodím naváděné střely. Utrpěly škodu, ale jejich bojeschopnost naštěstí nebyla ochromena.

Jeff: Ještě věří flotila v sílu svých zbraní?

Reidinger, se zašupěním: Moskva a Londýn se zastřelují a vyslaly na vetřelce první salvu.

Isthia: Musely to zkusit, Jeffe. A přestaň tady pobíhat. Už takhle jsou na tom moje nervy špatně.

Rowana: Šetři si energii, lásko. Talenti mají velká děla a tys jejich dělostřelec!

Jeffovi se zatřpytily oči a pěkně zlomyslně se usmál. Už jsem si to celé spočítal. Možná mi to chvilku trvalo, ale tenhle strejce bude mít nakonec pravdu.

Myslím si, Rowana udělala dramatickou pauzu, že jsi pronikl za Reidingerův štít a něco vysondoval.

Jeff nasadil nevinný výraz: Já? Vtrhnout našemu pánovi do soukromí? Jsem dobrý, ale takhle zase ne!

Rowana se nahlas rozesmála. Myslím si, že jsi více než dobrý, lásko. Pokud jsi počkal, spočítal sis, co má Reidinger na mysli.

Pro nikoho ve věži nebylo lehké čekat a sledovat vetřelce, jak si razí cestu hlouběji a hlouběji do denebanské části vesmíru. Všichni věděli, že průsečík oběžné dráhy planety a Leviatana se stále přibližuje.

Isthia poslala lidi domů, aby si odpočinuli. Objednala jídlo, zkontrolovala hlídky a poslala Jeffa a Rowanu na farmu, aby se vyspali. Dojela na farmu a poslala je do věže, aby převzali velení.

Proti Leviatanovi byly vyslány další eskadry. Ačkoli na povrch planetky dopadlo mnoho střel, neměly výbuchy na jeho dráhu žádný viditelný účinek.

Rowana, v úzkém kanálu Isthii: Ty matky se nyní musí cítit pěkně nepřemožitelně.

Isthia: Cítím, že si uvědomuji útoky.

Rowana: Jsou samolibé! Nemám ráda tenhle postoj.

Besseva: Naším záměrům ale prospěje.

Hodiny se vlekly a Rowana si začínala uvědomovat, jak se musel Jeff cítit během prvního kontaktu.

Jeff: Cítil jsem se zatraceně zbytečně.

Rowana: Tak jsi mi tenkrát nepřípadal.

Jeff věnoval Rowaně speciální úsměv a pak se k ní na otáčecí židli přistrčil. Jak jsem ti tenkrát připadal?

Rowana se na něj dlouze zahleděla a mučivě se na něj usmívala. Byl jsi horlivý. Příliš zaneprázdněný. Otrávený byrokratickou neschopností.

Jeff se zavrtěl a nahlas pronesl: „Přál bych si mít nyní spoustu práce! Jaká by byla úleva, kdybych mohl roztrhat na kusy malého, neschopného byrokrata!“ Podíval se na monitor a bleskově se narovnal. „Hej, ta věc zpomalila. Navádí se na oběžnou dráhu kolem naší planety!“

„Proč?“ chtěla vědět Isthia. „Nevěřím, že má mírové úmysly!“

Jeff chvatně přidával do grafů rovnice.

„Ne. Na naší oběžnou dráhu ne, pouze dostatečně daleko, aby nás mohly její rakety účinně zasáhnout, ale příliš daleko na jakýkoli útok z povrchu - kdybychom my měli nějaké rakety. Ty zatracené hajzlové tu znovu rozpoutají peklo!“

Ne, to se jim nepovede! Všem ve věži zazněla myslí Reidingerova mentální výstraha. Angharad Gwyn-Ravenová, máš na starosti spojení A. Vytvoř je! Jeffe Ravene, sestav spojení B. Připravte se!

Rowana si s Jeffem vyměnila pohled plný lásky. Položili se naznak na pohodlné pohovky a uvolnili těla. Nevšimli si, jak Rakella instruuje lékařské pomocníky, aby se o ně starali.

Hlavní z Capelly se s kňouráním připojila k Rowanině myslí první: Stává se z toho zvyk, dvakrát za rok. Opravdu! Věřím, že je vyřídíme jednou provždy.

Tak je to myšleno! Rowana si přečetla, jak Capella pod maskou nářku skrývá nervozitu. Cítila se bezbranná, což je pocit, který talenti zakusí zřídka. V duchu si Rowana uvědomila, kolik se od minulého spojení před dvěma lety naučila sama i od ostatních.

S Capellou přišla vlna všech ženských talentů z jejího systému. Potom přidala svoji sílu T-2 Jedizaira z betelgeuzské stanice a Maharanjani z Altairu. Mezi těmi, kdo se připojili z Rowaniny mateřské planety, ucítila dotek nevlastní sestry a přivítala ji. Talenty ze Země vedla Elizara, protože důvěrně znala Rowaninu mysl. Síla neustále přibývala. Procyon s hlavním Guzmanem do spojení přímo narazil. Piastera se omlouvala, ale byla jen T-3 a těžko se mohla mimo planetu připojovat. Ostatní mozky se nejdříve spojily ve větší i menší skupiny vedené T-2 nebo T-4, později se pohodlně připojily k celku všech žen-talentů z Ligy devíti hvězd. Trásl se více odhodláním zastavit vetřelce než před silou, které se postavily. Poslední mysl přišly z Denebu - Isthio počínaje přes Rakellu a Bessevu až k mladé Sarije, uchvácené, že se může také podílet. Byly nasáty při poslední fúzi Rowanina spojení.

Reidinger, jehož hlas zněl celku, kterým se Rowana stala, téměř jako šeptání: Ted, Angharad, ted! Ravenovo spojení je

připraveno!

Na grafu na obrazovce ve věži se Rowanino spojení pohybovalo k útočníkovi. Tak jako laser, který probodává kosmos, nabírala Rowanina mysl rychlost a konečně dorazila k planetce. Různé elementy Rowaniny mysli prozkoumaly její složení a hmotnost a potvrdily, že Leviatan byl vytvořen z mrtvého světa. Teď se v něm mísila temnota, zvuky strojů a spěšný pohyb myriád tvorů s pramalou inteligencí, kteří reagovali na příkazy vysílané z centra lodi, plné jeskyní a chodeb.

Rowanina mysl: 'Mnoho' je tvořeno šestnácti entitami, z nichž některé nevyzařují mnoho síly. Přerušíme je a zmateme - TED!

Proti střele čisté mentální energie neexistovala žádná obrana. 'Mnoho' krátce zápasilo a pak se pod účinkem směrované síly zhroutilo do bezvědomí.

Jeffovo spojení zajásalo: TED! Všichni kinetičtí talenti-muži se spojili s plným výkonem všech dostupných generátorů, aby odchýlili Leviatana na poslední cestu - přímo do denebanského slunce.

Později, po mnoha letech diskusí vyvolaných šestihodinovou událostí, to celé vypadalo jako dokonalý příklad převahy ducha nad hmotou. V porovnání s technologií zbraní nebo složitostí raketového pohonu to bylo tak neúprosně jednoduché. Jakmile spojení kolem Rowaniny mysli rozrušilo a zničilo mozky obrovských rodičů samiček, ztratil Leviatan řídicí sílu. Různí podřízení tvorové bezúčelně pokračovali v rutinní práci, pro kterou byli geneticky vytvořeni, a konali nesmyslné pohyby.

Potom Jeffovo spojení použilo kinetickou energii na odklonění Leviatana ze zamýšlené oběžné dráhy kolem Denebu VIII. Obě spojení dohromady se soustředila na převedení Leviatana na novou dráhu. Jakmile gravitace slunce planetku zachytila, spojení ji pustilo.

Leviatan se vrhl do dobřela rozžhaveného slunce. V koruně se objevilo krátké vzplanutí a bylo zaznamenáno jako konec ohromujícího užití mentální síly.

Ravenovo spojení: Tohle jsme měli udělat prvním útočníkům.

Rowanino spojení: Varovali jsme je!

Jednotlivé mysli opouštěly spojení pomalu, protože davová radost z úspěchu hraničila s dokonalou extází, příliš sladkou, než aby ji šlo nevychutnat. Takové společenství tolika mysli bylo ojedinelou a neopakovatelnou zkušeností. Poděkování se předávala a přijímala. Lidé, kteří se právě potkali, se loučili něžně a staří přátelé neochotně. Poslední rozloučení téměř bolela. Rowana se cítila zcela vyčerpaná, mysl měla po přeplnění prázdnotou, rozeznělou ozvěnami. „Jen klid, Rowano,“ oslovila ji Rakella tiše. I tak sebou Rowana lehce trhla. „Poddej se tomu. Jeff je v pohodě. Je s ním Dean. Po důkladném a dlouhém spánku se vám oběma síly vrátí.“

Jsem tady, ozval se Jeff a přestože stále ležel na pohovce ani ne půl metru od ní, zněl jeho hlas jako šeptání. Takle záležitost trvala déle než ta první. Spi! Milovat se s tebou budu až později.

„Chci od vás obou, abyste usnuli, než napočítám do tří,“ rozkázala Isthia srdnatě.

To není fér, pomyslela si Rowana navzdory bušení v hlavě plné ozvěn.

Proč také? Jedna, dva, tři!

Když se mnohem později Rowana probudila, odpočínutá a plná života, zjistila, že je sama v posteli na farmě Ravenových.

Jeff byl povolán na Zem, vysvětlila Isthia.

Co je s Reidingerem? Rowana se bleskově narovнала hrůzou.

Zase ve formě, co? „Ale nezkoušej se s ním spojit!“ zakřičela Isthia z kuchyně. Tvůj muž je v pořádku. Nemohla bych ti lhát. Opravdu nemohla, protože Rowana věděla, že Reidinger se zhroutil. Je naživu a hrozně vyvádí! Tak nějak to říkala Elizara a ta by to měla vědět. Snažil se na Deneb na poslední chvíli přesunout bitevní křižníky a kdo ví, co ještě. Na muže jeho věku to bylo příliš. Musel, tón Isthia hlasu se změnil v kousavý, to udělat sám, aby pro vás dva bylo vše připraveno. Stará se o něj Elizara. Také řekla, že ty si musíš dnes odpočinout. Vezmi v úvahu, že máš dítě. Ale můžeš vstát a obléci se.

„Nejdřív se potřebuješ najíst, promluvit si můžeme později,“ usmála se Isthia, když Rowana pomalu a trochu nejistě vstoupila, „ale určitě tě potěší, že jednu z útočných lodí brouků zajali neporušenou. Když výsadek rozlomil hlavní vzduchový uzávěr, našel tvory jakoby v transu, ztuhlé na místě. Xenobiologové jsou toho názoru, že bez napojení na Leviatana nemohli provádět ani běžné činnosti. Biologové jsou v extázi, mohou ty tvory studovat beztréstně. Flotila může demontovat celou loď a prozkoumat veškerou techniku. Řvala bych, když si vzpomenu, že Jeff málem umřel, jak se pokoušel shromáždit zlomky a kousky lodí!“

Zatímco Rowana Isthii naslouchala, hltavě jedla. Děsilo ji, že má pouze jednu mysl. Trochu ji vystrašilo, když si uvědomila, jak se podobá broučimu 'mnoho'. Mezi dvěma tak odlišnými mechanismy myšlení navzdory krátkému kontaktu neexistovala ani sebemenší možnost smíšení nebo dokonce přenosu mentality. O tom všem Rowana přemýšlela, zatímco hltala výborné jídlo. Měla po věřejší námaze obrovský hlad.

Isthia: Samozřejmě, že máš hlad. Nic víc. Ani o tom nepřemýšlej! „Musím uznat, že jsi byla úžasná. Pokud ještě nikoho nenapadlo ti to říct!“ Potom se lehce dotkla Rowanina ramene. „Mimochodem, všechno se to stalo před dvěma dny.“

„Před dvěma dny?“ Rowana upustila příbor a zírala na Isthii.

„Jsi těhotná. Potřebuješ více odpočinku. Zařídila jsem, aby Jeff prospal plných dvacet čtyři hodin, než jsem mu dovolila odletět na Zem. Zasloužil si to!“

„Zasloužil si víc než čtyřicetihodinový spánek!“ Rowana se upřeně dívala na Isthii a přála si, aby poblíž byl někdo, komu by mohla pořádně vynadat!

V tom případě jsem tady já, lásko! V mysli jí zazněl Jeffův smích. Utěšoval ji a laskal, tak jak to uměl jen on. Měla jsi ve

spojení těžší úkol. Já musel jenom zatlačit!

„Yegrani měla pravdu," pokračovala Isthia, „byla jsi sjednocením, které nás zachránilo. Museli jsme Leviatana nejdříve znehybnit."

Najednou měla Rowana dost Yegraniny předpovědi.

„Předpokládám, že by se mi mělo ulevit, když se proroctví naplnilo."

Předpověď se teprve začíná plnit, horlivě odpověděl Jeff a zalil jí mysl i tělo láskou - i touhou. Přijed' na Zem, jakmile budeš moct, drahoušku. Smyslný smích Rowanu předem varoval před jeho úmysly. Tohle je pouze začátek tvé, mé a naší dynastie Gwyn-Ravenů!

Laser

Název originálu: THE ROWAN

Obálka: Nico Keulers

Grafická úprava obálky: Petr Bauer

Překlad: Tomáš Holub

Redakce: Helena Šebestová

Copyright © 1990 by Anne McCaffrey

All rights reserved Copyright © 1997 for the Czech translation by T.Holub

Copyright © 1997 for Cover by Nico Keulers Copyright © 1997 for the Czech edition by Laser - books s. r. o.

ISBN 80-7193-030-X